Un sărut pentru o viață

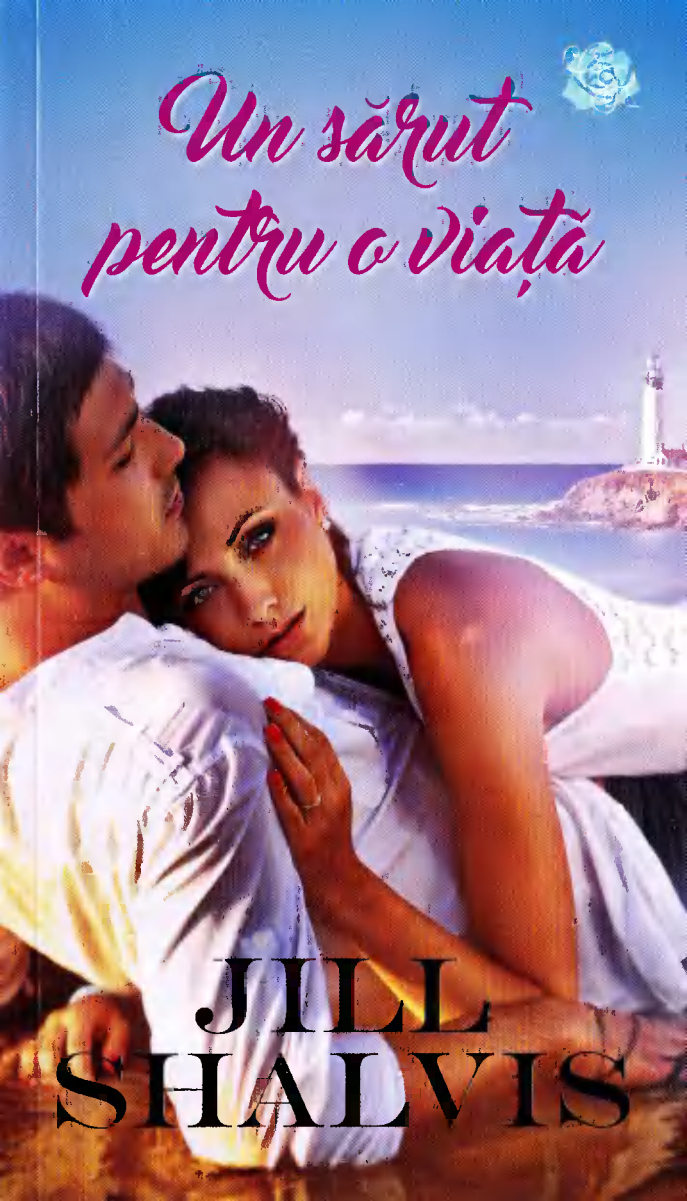

JILL SHALVIS

SERIA „LUCKY HARBOR“

Becca Thorpe și-a lăsat în urmă viața și cariera și s-a stabilit pe malul oceanului. Este șansa ei să renunțe la viața într-un mare oraș și la prudență, să lase vechile griji și probleme să zboare pe aripile vântului și să se bucure de fiecare clipă. Mai ales dacă asta îl include pe surferul delicios de sexy pe care îl întâlnește la scurt timp după ce ajunge în Lucky Harbor. Ceva din privirea intensă și cumva întunecată a lui Sam și fiorii care o cuprind la atingerea lui o conving să zăbovească în micul oraș.

Sam Brody e constructor de bărci și investitor plin de fler. A realizat totul prin propriile forțe și știe cât de periculos este să amestece afacerile cu plăcerea. Dar nu rezistă să nu îi ofere Beccăi un post la firma lui doar ca să îi audă râsul molipsitor și să o aibă în preajmă. Ce va face ea însă când în Lucky Harbor își face apariția fratele ei, care o ispitește să se întoarcă la viața plină de strălucire din marile orașe? Au Sam și Lucky Harbor vreo șansă să câștige definitiv inima Beccăi?

◆

„Umor, acțiune și sex cu scântei. Jill Shalvis e absolut originală.“
USA Today

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-6869-1

9 786063 368691

Lira

eBook disponibil

It's in His Kiss
Jill Shalvis
Copyright © 2014 Jill Shalvis

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un sărut pentru o viață
Jill Shalvis

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
Un sărut pentru o viață / Jill Shalvis
trad. din lb. engleză: Irina Stoica – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-6869-1

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

JILL SHALVIS
Un sărut pentru o viață

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București
2021

capitolul 1

– O, da! murmură Becca Thorpe, oftând de plăcere în timp ce își mișca încântată degetele de la picioare în nisipul ud.

Senzația era mai plăcută decât cea mai competentă ședință de pedichiură. Mai plăcută decât găsirea rochiei preferate la reducere. Mai plăcută decât... ei, bine, ar fi zis decât orgasmul, dar trecuse ceva vreme și nu mai era chiar așa de sigură.

– Ești perfect! îi spuse Oceanului Pacific, ronțăind floricelele de porumb pe care le cumpărase de pe ponton. Mai că te-aș lua de bărbat și ți-aș face copii... păcat că deja m-am logodit cu floricelele astea!

– Stai liniștită, că nu aveam de gând să te cer.

Becca tresări și se întoarse brusc la auzul vocii bărbătești din spatele ei. Crezuse că era singură pe plajă. Singură cu gândurile ei, cu temerile ei și cu tot ce avea pe lumea asta, în portbagajul mașinii lăsate în parcarea din spatele ei. Numai că nu era câtuși de puțin singură. La nici zece metri între ea și ponton era un bărbat. Purta un tricou răpănos de salvamar și bermude cam largi. Și din tricoul mulat pe trupul lui senzațional, și din bermude picura apă. Avea la subraț o placă de surf, și doar uitându-se la el Becca simțea cum pulsul i-o ia razna. Poate din cauza părului lui șaten, dezordonat și ușor decolorat de soare, cu șuvițe rebele care îi fluturau pe lângă față. Poate chiar din cauza feței cu trăsături frapante, parcă sculptate în granit, și ochi verzi care parcă o înrobeau. Sau poate din cauza felului în care se purta, de parcă era perfect conștient că se situează undeva în vârful lanțului trofic. Becca făcu doi pași în spate. Fata de la oraș din interiorul ei nu avea încredere în nimeni, nici măcar într-un surfer din cale-afară de chipeș

și de sexy. În schimb, el nu părea câtuși de puțin deranjat de faptul că ea bătea în retragere. Doar înclină ușor capul și o lăsă în pace.

Becca îl urmări cu privirea în timp ce el urca treptele pontonului. Sau, mai precis, îi urmări cu privirea posteriorul admirabil și picioarele lungi, și felul în care ținea placa de surf de parcă n-ar fi cântărit nici cât un fulg.

Apoi îi dispăru din raza vizuală, iar ea își concentră din nou atenția asupra oceanului. Se bucura de ultimele raze ale soarelui și de briza sărată care parcă îi săruta chipul în timp ce valurile se spărgeau de țărm. Valuri mari. Iar surferul cel sexy ieșise dintr-unul dintre ele. Ce nebunie!

De fapt, nebună era ea. Lasă să-i scape un suspin adânc în care să-și elibereze întreaga tensiune.

În fine, nu chiar toată. Își mai mișcă degetele în apă, așteptând următorul val. Prin minte îi treceau milioane de gânduri, cele mai multe plutind precum particulele de praf în aer și neașezându-se, de fapt, niciodată. Totuși, unele reușeau s-o izbească destul de intens. Cum ar fi gândul că o făcuse, în sfârșit. Își făcuse bagajul și plecase de acasă.

Destinația ei fusese Oceanul Pacific. Își dorise dintotdeauna să-l vadă și putea spune cu mâna pe inimă că îi îndeplinise toate așteptările. Senzația de a-și fi împlinit unul dintre visuri era extrem de plăcută, cu toate că n-o scăpa de grijile care îi dădeau târcoale. Una fiind, de exemplu, haosul pe care îl lăsase în urmă. Sau cum să rămână departe de fundătura din care tocmai ieșise. Sau cum să trăiască. Să își clădească o viață. Avea nevoie de asta. N-ar fi stricat, la o adică, să-și găsească și un loc de muncă, pentru că-i plăcea să mănânce.

Se afla însă în acest mic oraș din statul Washington pe care nu apucase să îl exploreze, așa că grijile începură să pălească. Avea să depășească momentul. Avea să se

descurce. Întotdeauna reușea. Și, până la urmă, însuși numele orașului era o garanție în sine: Lucky Harbor[1].

Era hotărâtă să aibă în sfârșit parte și de-un dram de noroc.

Câteva minute mai târziu, soarele coborî la nivelul apei, iar seara de început de iulie deveni mai răcoroasă. Becca mai aruncă o ultimă privire și se întoarse ca să o ia spre mașină. Urcă la volan, scoase telefonul și deschise anunțul pe care îl găsise pe Craigslist.

Fostă hală, lângă ocean, transformată în trei spații de locuit. Ieftin. Mobilată (parțial). Chiria se plătește lunar.

Ieftin.

Beccăi îi convenea din toate punctele de vedere. Mai ales partea cu „ieftin". Avea deja în buzunar un cec pentru chiria pe prima lună și urma să se întâlnească cu proprietarul. Trebuia doar să găsească clădirea. GPS-ul mașinii o ghidă spre capătul portului, pe o străduță îngustă mărginită de vreo zece foste hale transformate în spații de locuit.

Se lovi de prima problemă. Nu exista nici un număr. Parcurse strada de trei ori, apoi se dădu bătută și parcă. Îl sună pe proprietar, dar nu avea decât numărul de la birou și îi răspunse robotul.

Apăru problema a doua. Trebuia să ceară ajutor, iar acesta nu era deloc punctul ei forte. Era o calitate care îi lipsea de-a dreptul. Începu să îngâne un cântecel, ca pentru sine, în timp ce privea în jur. Era un tic nervos, dar reușea să o calmeze. Din nefericire, singura persoană de pe toată strada era un puști pe bicicletă. Purta pantaloni supradimensionați și șapcă și se îndrepta spre ea cu viteză pe trotuar.

– Fii atentă, cucoană! strigă el.

[1] Portul Norocos

Fată de oraș până în măduva oaselor, Becca se ținu tare.

- Ba tu să ai grijă!

Puștiul o rată la mustață și își văzu de drum.

- Auzi, care clădire e 203?

- Habar n-am, întreabă-l pe Sam! strigă el e peste umăr. Sam știe tot.

A, super. Își duse mâinile pâlnie la gură ca să se facă auzită.

- Și unde-i Sam?

Puștiul nu-i răspunse, dar arătă înspre clădirea din dreapta ei. Era ca toate celelalte, veche, industrială, cu fațada destul de afectată de aerul sărat și de alte fenomene ale naturii. Arăta ca un hambar în formă de A, iar la intrare era afișat un anunț care o făcu să ezite o clipă.

AVERTISMENT. ZONĂ PRIVATĂ. INTRUȘII VOR SFÂRȘI PE POST DE MOMEALĂ.

Își mușcă buza de jos și decise că totuși condusese patru zile în șir, iar nevoia de a-și găsi o locuință era mai puternică decât o asemenea amenințare. Sau, cel puțin, așa spera. Ultimele raze ale soarelui îmbrăcau totul într-o lumină aurie, inclusiv pe bărbatul care meșterea ceva pe ponton. Aerul vibra sub ritmurile muzicii indie rock ce răsuna din niște boxe nevăzute. Din exterior, locul nu părea cine știe ce, dar după ce îi trecu pragul, văzu că interiorul era un spațiu deschis de-a dreptul generos, cu ferestre uriașe. De-a lungul pereților erau proptite scări și montate rafturi înalte din lemn, pline cu unelte. În centrul spațiului era un schelet de barcă din lemn ce semăna cu o operă de artă. La fel ca bărbatul care meșterea la ea. Tricoul jilav i se lipea de fiecare mușchiuleț în parte, care se încorda și se relaxa. Totul era minunat și curios - barca, muzica, bărbatul, până la tendoanele groase de pe brațe... Se simțea de parcă se uita la un film, în timp ce se montau scenele însoțite mereu de coloană sonoră.

Apoi își dădu seama că recunoștea acele bermude sau, mai precis, acel posterior fantastic, cu toate că îl văzuse doar pentru câteva clipe.

Era surferul cel sexy.

Cu toate că nu avusese cum s-o audă, prin zgomotul uneltelor și al muzicii, se întoarse spre ea. Și, așa cum ea știa deja, din față era la fel de înnebunitor de atrăgător ca și din spate. Își băgă mâna în buzunar, scoase o telecomandă, apăsă pe un buton și muzica se opri.

- N-ar trebui să fii aici, îi spuse. E periculos.

Și uite-așa, imaginea ca de film, cu coloană sonoră și tot tacâmul, se tăie brusc.

- A, da, scuze. Eu doar...

Nu părea să-i pese de avea ea de spus și se întoarse în treaba lui. Nu înainte să repornească muzica.

- Căutam pe cineva, continuă ea.

Nu că ar fi avut cine s-o audă.

Pe peretele de lângă ea era montat un telefon care începu să sune. Beculețul roșu se aprindea periodic, dar el n-avea urechi să audă și nici ochi să vadă. Sună o dată. De două ori. De trei ori. Dar cu zgomotul uneltelor și al muzicii, bărbatul nici că-i aruncă vreo privire.

La al patrulea apel intră robotul telefonic. O voce de bărbat spunea: „Ambarcațiuni Lucky Harbor. Suntem în plin sezon estival. Vă doriți tururi ale coastei, pescuit la mare adâncime, scufundări? Lăsați un mesaj după apelul sonor, dar vizitați-ne în port, zona de nord". Un zgomot scurt indică faptul că apelantul închisese, dar telefonul reîncepu aproape imediat să sune.

Surferul cel sexy îl ignoră cu grație. Becca nu prea reușea să facă la fel. Se uită în jur, căutând din privire pe cineva, altcineva, dar nu mai era nimeni în preajmă. Era obișnuită să găsească soluții, așa că urmări cu privirea cablul care alimenta rindeaua electrică, se duse la priză și îl scoase. Aparatul se opri, la fel ca inima ei când surferul cel sexy își întoarse privirea înspre ea. Cu siguranță, porecla i se potrivea de minune. Mergea chiar „Surferul cel al naibii de sexy". Observă că ea era încă acolo

și că ținea în mână cablul de la rindeaua lui electrică. Ridică dintr-o sprânceană. Era greu de zis dacă gestul exprima nemulțumire sau nedumerire. Probabil era genul cu care oamenii nu obișnuiau să se pună, la ce atitudine avea. Dar era flămândă, epuizată, în afara zonei ei de confort și destul de nervoasă. Era, practic, gata să explodeze, așa că nu-i era greu să uite să-i fie teamă.

– Încerc să dau de Sam, spuse ea, apropiindu-se ca să își facă vocea auzită peste muzică. Îl cunoști?

– Cine-ntreabă?

Becca provenea dintr-o familie de artiști, șarmanți până în măduva oaselor, așa că știa cum să profite de darurile cu care fusese înzestrată. Îi oferi străinului un zâmbet fermecător.

– Mă cheamă Becca Thorpe și încerc să găsesc o adresă. Port Street nr. 203. GPS-ul zice că sunt pe strada care trebuie, dar clădirile nu-s numerotate.

– Clădirea pe care o cauți e cea care dă înspre nord.

Ea încuviință din cap, apoi râse. Știa prea bine că era în stare să se rătăcească și în cel mai bine semnalizat oraș.

– Și încotro e nordul, mai precis?

El lăsă ușor rindeaua pe podea și se îndreptă spre ea. Avea peste 1,85 metri și era numai mușchi. Puternic și, în același timp, longilin. Era plin, din cap până în picioare, de praf și așchii. Părea la fel de necizelat și de brut ca barca la care lucra, însă numai el emana testosteron. Și nu puțin. Becca nu prea știa să gestioneze preaplinul de testosteron, așa că se trezi făcând, din reflex, câțiva pași în spate, până ajunse în pragul ușii.

El încetini, dar nu se opri până nu ajunse și el în prag, chiar lângă ea, ocupând al naibii de mult spațiu. De fapt, cam tot spațiul. Și, cu toate că era pregătită să fie speriată, simțea tocmai contrariul. Se simțea... încălzită brusc, iar inima îi bătea cu putere. Și nu de spaimă. El îi observă reacția, o privi în ochi câteva momente, apoi indică înspre dreapta.

– Fațada clădirii pe care o cauți e după colț, îi spuse, cu glas un pic mai blând, parcă înțelegând că ducea o luptă între o teamă nedorită și o căldură cel puțin la fel de nedorită.

Becca spera că simțea și el acea senzație de cald, căci ar fi fost jenant ca numai ea să devină prizonieră pe tărâmul dorinței.

– După colț, repetă ea.

Știa el oare ce bine mirosea? A lemn proaspăt, a iz de citrice și a mascul în călduri? Se întrebă dacă, la rândul ei, mirosea bine sau dacă emana doar iz de femelă derutată și de floricele cu aromă de șuncă.

– Ce treabă ai acolo? o întrebă el.

– Sunt noul chiriaș. Sau, în fine, unul dintre ei.

Expresia lui era de nepătruns.

– Să-nțeleg că încă n-ai văzut locul.

– Nu personal. De ce? E chiar așa nasol?

– Depinde de cât ai de gând să stai acolo. Mai mult de cinci minute?

O, Doamne!

– Sincer, n-am idee, răspunse ea. Chiria se plătește de la lună la lună. Momentan sunt doar în trecere prin Lucky Harbor.

Privirea i-o căută pe-a ei. Apoi dădu din cap și se reapucă de lucru. Băgă rindeaua în priză și-și văzu de-ale lui.

Conversația părea să se fi încheiat. Era pe cont propriu. Gândul îi provocă o mică împunsătură în inima încă suferindă, dar ea o ignoră. Nu era momentul să cugete la amploarea și consecințele a ceea ce făcuse. Ieși din clădire și o luă la dreapta.

Spre noua ei locuință.

Spre un nou început.

capitolul 2

Sam Brody ridică privirea de la barca pe care o construia și se uită spre fereastra dinspre nord. Cerul era

un caleidoscop de culori. Soarele apusese, dar încă distingea clar, pe geam, strada industrială și liniștită și spatele Fetei Dure care se îndepărta. Exact cum își dorise el. Își concentră din nou atenția asupra bărcii. Se pricepea să se concentreze. Dacă n-ar fi deprins asta din copilărie, cu siguranță ar fi deprins-o în cei șapte ani în care lucrase pe platforme petroliere, acolo unde atenția și detaliile pot face diferența între viață și moarte. Dar, la naiba, uite că o dată la două secunde mai arunca o privire pe geam. Mda, ea și corpul ei beton dispăruseră. Avea coloană vertebrală, dar și ochi căprui plini de căldură și blândețe și un zâmbet care putea seduce orice bărbat. Și o îndrăzneală și un tupeu care îl puteau păstra. Ei, bine, femeia asta urma să-i devină vecină. Nu-i mirosea a bine. Locul pe care îl închiriase era o mizerie. Iarna mureai e frig, vara te sufocai de cald și nici nu era tocmai securizat. Locatarii nu erau în siguranță acolo. Nu era treaba lui, desigur, dar nu-i plăcea că proprietarul o plasa acolo singură. Lyons ar fi trebuit să se gândească de două ori. Clădirea era la vânzare de ani buni, dar nimeni din Lucky Harbor nu fusese suficient de tâmpit să bage bani în acea căzătură. El, unul, ar fi cumpărat-o numai ca s-o țină goală.

Goală și tăcută.

Telefonul sună din nou. Beculețul roșu îl zgâria pe retină. Când încerca să lucreze prefera să ignore apelurile telefonice. Spera ca unul dintre ceilalți băieți va prinde aluzia și va răspunde în locul lui. Dar nici Cole, nici Tanner nu prea se pricepeau să prindă aluzii. Nu-nu. Ca să priceapă ceva, asociații lui aveau nevoie ca acel ceva să-i izbească fix în cap. În plus, Sam știa al naibii de bine că pe amândoi îi amuza teribil să-l facă să răspundă la telefon.

Într-un sfârșit, înșfăcă receptorul, numai ca să nu mai audă țârâitul și urlă:

- Ambarcațiuni Lucky Harbor!

Urmă o pauză scurtă. Ezitarea celeilalte persoane îl făcu să se simtă ultimul măgar. Privi afișul pe care

Cole îl lipise special pentru el deasupra telefonului. Pe el scria așa:

Zâmbește.
Fii prietenos.
Întreabă: „Cu ce vă pot fi de folos?" pe un ton convingător. Fă omul să creadă că vrei să îi fii de folos, nu că ai prefera să-i rupi capul pentru că te-ntrerupe de la ce făceai.
(Sper că deja zâmbești!)

Sam refuza din principiu să zâmbească, dar făcu un efort să pară prietenos.

– Vă pot fi de folos?

– Sammy? Tu ești?

Sam închise ochii.

– Da, tată. Eu sunt.

– A, bun!

Mark Brody râse un pic poznaș.

– De data asta se pare că mi-am amintit bine numărul, continuă el. Și? Cum îți merge?

Nu era întrebarea pe care tatăl lui voia, de fapt, să i-o adreseze, dar cel puțin făcea un efort minim să pară interesat de viața lui. Înainte, ar fi trecut direct la subiect. „Ai ceva parale-n plus pentru bătrânul tău tată? Mulțam mult, te iubesc!"

– Sammy? Mai ești acolo?

Sam își trecu o mână peste față. Mda. Era acolo. Era mereu acolo, încă din perioada nebună când Mark nu reușea să-și țină viața sub control, iar Sam ajungea periodic în grija asistenților maternali. Și nici în ziua de azi Mark nu reușea să se descurce pe cont propriu.

– Cât îți trebuie? întrebă Sam.

– Păi...

Tatăl râse din nou, cu o undă de vinovăție în glas. Fusese tată cam 10 minute puse cap la cap, așa că nu prea reușise să se prindă cum e treaba.

– Nu de-asta te-am sunat, încercă el.

O, ba da. Normal că de-asta. Aveau propria rutină. Sam îl suna săptămânal ca să vadă ce mai face, dar nu era sunat decât când Mark rămânea fără bani. Deci cam o dată la câteva luni.

– E-n regulă, tată. Zi-mi cât.

– Un miar.

Sam deschise ochii și privi țintă afișul.

„Zâmbește."

„Fii prietenos."

– Un miar, repetă el.

– Carrie are nevoie să cumpere chestii pentru copil și...

– Am priceput, îl întrerupse Sam, câtuși de puțin dornic să asculte pretențiile emise de cea mai recentă femeie din viața lui Mark și despre copila care urma să-i fie soră vitregă în câteva luni, când avea să se nască.

O surioară.

Nu era mult mai ciudat decât să și-l imagineze pe tatăl lui fiind tată cu adevărat.

– Ați vorbit despre testul de paternitate, cum ne-am înțeles?

– Păi...

– Tată!

– Mi-ar lua gâtul, fiule! N-ai idee ce irascibile-s gravidele!

Sam își mușcă limba. N-avea sens să spună tot ce-ar fi avut de spus. Tatăl lui era un adevărat profesionist când era vorba să se lase jecmănit de femei.

– Trebuie să găsești o cale să încerci măcar să aduci vorba, îi zise Sam.

– Așa o să fac.

Sam oftă. Știa că Mark n-o să facă nici cea mai mică tentativă să aducă vorba de test.

– Deci o mie de dolari în contul bancar obișnuit?

– A, nu, pe ala l-am închis.

Mai degrabă i-l închisese banca pentru că își depășise de prea multe ori limita de retragere de fonduri.

– O să-ți trimit pe mail noile date bancare. Mulțam, fiule. Te iubesc.

Partea cu „te iubesc" era așa tocită încât Sam se întreba dacă Mark își mai găsea seama că o spune. Nu că ar fi avut vreo importanță. Așa cum nu avea importanță nici răspunsul lui, căci tatăl său deja închisese.

Telefonul reîncepu imediat să sune. Rezistă impulsului de a-l arunca pe geam. Oare ce uitase taică-său să spună?

– Da?

– Bună... hm... am sunat la firma de navigație Lucky Harbor? întrebă o voce cam nesigură de femeie.

Rahat! Sam privi din nou afișul. Nu reușea deloc să zâmbească, așa că încercă măcar să pară prietenos.

– Da, aici ați sunat.

– A, ce bine. Aș vrea să rezerv o ieșire la pescuit în larg pentru o reuniune de familie. E prima dată când ne întâlnim cu toții în cinci ani și suntem încântați. O să fie tata, bunicul, cei doi frați ai mei, unchiul...

– Bine, super. Așteptați un pic, vă rog.

Sam lăsă apelul în așteptare, trase aer în piept și ieși pe ponton la docuri. Acolo era ancorată barca lor de 15 metri. Cu câteva ore în urmă, Tanner, instructorul lor de scufundări și expert în comunicare îl informase că se apucase să repare sistemul de radiocomunicații al bărcii.

– Hei! strigă Sam. N-ai vrea să mai răspunzi naibii și tu la telefon, din când în când?

– Tu ești înăuntru, veni răspunsul.

Tanner nu se deranjă să se întrerupă din ce făcea. Oricum părea să stea la bronzat mai mult decât să lucreze. Nu că ar fi avut nevoie de bronz, la pielea cafenie moștenită din partea mamei, care avea rădăcini braziliene. Purta o pereche de bermude, o șapcă de baseball pusă cu cozorocul în spate și ochelari gen aviator, cu lentile reflectorizante. Stătea întins pe spate, cu burta la soare.

– Da' ocupat mai ești, comentă Sam.

– Eu și Cole ne-am ocupat de cursa de la miezul nopții și ne-am întors abia la trei dimineața.

– Și ați dormit până la două după-amiaza, așa că nu înțeleg problema.

Tanner îi arătă degetul mijlociu.

Sam se lăsă păgubaș și se îndreptă spre clădirea ceva mai mică pe care o foloseau pe post de birou principal și recepție. Ușa era deschisă în timpul programului de lucru și închisă în restul timpului. Acum era deschisă, iar Cole se afla în spatele tejghelei. Era căpitanul, principalul navigator și mecanicul, iar în acele momente dădea de zor în tastatura laptopului. Se opri când Sam scoase din găleata de lângă birou o pușcă cu apă sau, mai precis, la ce debit avea, un tun cu apă. Sam o cântări în palmă, decise că era suficient e plină și se îndreptă spre ușă.

– Ce naiba faci? întrebă Cole.

– Mă duc să-l împroșc pe Tanner până nu mai știe de el.

– Ce tare! făcu Cole, reapucându-se să scrie de mama focului. Continuă.

Sam rămase blocat. Cole era tocilarul de serviciu și omul bun la toate, cel care purta mereu pantaloni largi cu multe buzunare pline de unelte și care putea repara orice, oricând, cu cea mai mare ușurință. Și întotdeauna, dar întotdeauna protesta când îi vedea pe Sam și Tanner luându-se la harță.

– Da' ce-i cu tine? întrebă Sam.

– Încerc să lucrez. Cară-te.

– Dacă tot te spetești, de ce nu răspunzi și la telefon?

Cole ridică privirea dinspre taste și clipi nevinovat.

– Telefon? Care telefon? N-am auzit să sune.

Sam clătină in cap.

– Trebuie să dăm afurisitul ăla de anunț în ziar.

Cole mai atinse de câteva ori tastatura.

– Gata, anunță el. Am postat anunțul.

– Ce zice? întrebă Sam.

Cole mai atinse câteva taste.

– „Căutăm administrator motivat care să răspundă la telefon, să facă orarul de lucru, să îi întâmpine pe clienți, să aibă o atitudine prietenoasă și să poată face față unor șefi morocănoși pe nume Sam".

Sam ridică o sprânceană.

- Chiar ai de gând să calci pe bătături un tip cu un pistol cu apă în mână?

Fără să pară câtuși de puțin îngrijorat, Cole se aplecă și scoase de sub birou propriul pistol cu apă, pe care îl îndreptă către Sam.

- Uiți cine le-a cumpărat.

- Rahat!

Se întoarse, gata să plece.

- Și mai uiți ceva! continuă Cole.

Sam îl privi cu interes.

- Tanner e fost pușcaș marin.

- Rahat! repetă Sam, lăsând pistolul din mână.

Era nervos, nu și prost.

- Bravo! Ai luat decizia corectă.

- Vezi că sună telefonul. Linia 1.

Becca nu prea vedea rostul regretelor în viață, așa că hotărî să nu-și bată capul cu faptul că închiriase „în orb" o treime dintr-o cădătură de fostă hală. Mulțumită Surferului Sexy și Morocănos, fusese cât de cât avertizată. Dar nu îndeajuns.

Clădirea semăna cu cea a lui Sam în sensul că era o fostă hală reamenajată și avea ferestrele la fel de înalte. Dar la asta se rezumau asemănările. Spațiul era mult mai neîngrijit. Proprietarul, un individ în vârstă pe nume Lyons, îi spusese că în clădire fusese cândva o fabrică de conserve. Apoi o sală de jocuri mecanice. Apoi o fabrică de dulciuri, în special caramele, cu magazin de desfacere. Și, la final, o casă de oaspeți ocupată ultima dată, acum multe veri, de un grup de circari ambulanți care n-o trataseră prea bine.

Clădirea era compusă dintr-un spațiu deschis, generos ca dimensiuni, împărțit în trei subunități prin niște pereți de o grosime îndoielnică. Fiecare așa-zis apartament avea o bucătărie rudimentară și o baie proprie și era plin de tot felul de nimicuri și acareturi prăfuite lăsate de locatarii de dinainte, de unde partea din anunț

în care se făcea referire la „mobilat parțial". În afară de paturi și mese erau niște obiecte de circ și un aparat de făcut caramele.

Sau poate un instrument de tortură.

Becca și domnul Lyons vizitară fiecare apartament. Primul era cel mai ieftin, fiind și cel mai mic, dar și cel mai friguros, pentru că avea cea mai mică expunere la soare. Cum prețul mic era exact ce-i trebuia și din moment ce nu avea de ce să-și facă griji din pricina frigului în următoarele șase luni, îi aduse imediat cecul.

– Dacă ai nevoie de ceva, spuse domnul Lyons, dă o strigare la tipii de peste drum. Tanner e aproape mereu la docuri, cu barca aia a lor, dar e cam dificil. Cole să pricepe să repare aproape orice. Dar dintre ei, Sam e cel care știe tot ce e de știut despre clădirile astea vechi. Poți să apelezi cu încredere.

Din nou, Sam. Dar deja luase decizia că nu va avea nevoie în veci de ajutorul lui.

– Am înțeles. Mulțumesc.

– Nu e genul timid, așa că nu-i cazul să fii nici tu. Numai să nu-ncerci să îți dai întâlnire cu vreunul dintre ei. Zilele lor de iureș au cam apus, dar încă frâng inimi.

– O să țin minte, spuse Becca.

Știa prea bine că era capabilă să facă față la aproape orice. Și chiar făcuse, de-a lungul timpului. Chiar nu va avea nevoie de ajutor.

Nu trecu nici o oră și, în timp ce se spăla pe mâini, văzu în chiuveta e la baie un păianjen uriaș, negru și păros. La rândul lui, o privea cu cei opt ochi. Ieși pe stradă urlând, sărind, scuturându-și părul și dând din mâini și din picioare ca o apucată.

– Iar te-ai pierdut?

Scoase încă un țipăt, se întoarse brusc și dădu cu ochii... Of, minunat! de Surferul Sexy și Morocănos. Purta blugi uzați, un tricou alb și ochelari de soare. Arăta ca o vedetă de cinema. Relaxat și superb.

El ridică o sprânceană.

– E un păianjen la mine în baie. În chiuvetă, spuse ea, încercând să-și recapete suflul.

– Așa se explică mișcările tale de dans.

Ea îi ignoră replica și pe el, la o adică, și se luă din nou la puricat ca să se convingă că n-avea nici un păianjen pe ea.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

– Nu.

El ridică din umeri și dădu să plece.

– Of, bine! Am nevoie, recunoscu ea. La naiba! Uite, acolo. Primul apartament. Ușa e deschisă. Nemernicul e în chiuveta de la baie.

El dădu din cap și intră în clădire. Ea nu-l urmă. Nu putea. Parcă avea plumb în picioare. Dacă avea să iasă fără să fi prins păianjenul, n-avea încotro. Trebuia să se mute. De îndată. După două minute, Surferul Sexy și Morocănos reapăru, cu zâmbetul acela enervant pe buze. Nu voia să-l întrebe nimic. Refuza să îl întrebe. Doar că mintea n-o mai asculta.

– L-ai prins? îl întrebă, atât de agitată că nici nu îi mai păsa de tremurul din propria voce.

– Da, răspunse el.

– Sigur?

– Vrei să jur pe Biblie sau pe mormântul mamei?

Mama lui chiar se odihnea într-un mormânt. Era trist și tragic, iar ea știu că mai târziu avea să se gândească la asta și să jelească. Dar pe moment voia doar să știe precis.

– Mi-ajunge dacă-ți dai cuvântul.

– Sunt sigur că am prins păianjenul.

Uf! Oftă, ușurată.

– Bine atunci. Mulțumesc.

– Bănuiesc că nu vrei să repeți acele mișcări.

Râdea cumva de ea? Miji ochii. Da, chiar râdea de ea.

– Bănuiesc că nu.

– Păcat, răspunse el și se îndepărtă.

Becca intră înapoi în apartament, ezitând la fiecare pas. Aruncă o privire în oglinda din baie, își spuse

că totul era în regulă și trecu mai departe. Se pricepea de minune la asta, la a trece mai departe. Se opri în mijlocul încăperii, lângă cele două valize, orga electronică și propria mândrie. Plus alte câteva lucruri. Teamă. Nervozitate. Griji. Dar făcuse deja pasul. Făcuse ce trebuia să facă pentru a-și recăpăta viața. Conștientiză un sentiment nou care îi înlătură o parte din anxietate.

Speranță.

Se lăsă noaptea și nu avea nimic de făcut. Nu avea cablu, nici WiFi. Doar imaginația. Iar când imaginația își intră în rol, iar Becca văzu în fața ochilor rude ale nefericitului păianjen năvălind să o atace, își scoase repede tableta ca să citească ceva. Era un model mai vechi și avea nevoie de o lanternă ca să parcurgă textul. Ar fi putut lăsa becul aprins, dar asta ar fi însemnat ca mai târziu să fie nevoită să se dea jos din pat ca să o stingă. Nici nu își mai amintea de câte ori își scăpase pe față și lanterna, și tableta pentru că adormise citind. Ceea ce se și întâmplă în doar 20 de minute.

Impactul o trezi, moment în care își dădu seama că îi era foame. Urcă în mașină și conduse până la un local numit, culmea, tocmai Love Shack[1]. Comandă o pizza la pachet, se întoarse acasă și o mâncă uitându-se pe geam. Vedea cerul negru ca smoala, o fâșie din oceanul la fel de negru și o alee care venea perpendicular pe stradă, dintre celelalte foste depozite. Trei tipi cărau ceva ce semăna cu echipament de scufundări, chiar în clădirea Surferului Sexy și Morocănos. Trei tipi mișto, unul dintre ei fiind însuși Surferul Sexy și Morocănos. Vorbeau și râdeau în timp ce făceau mai multe drumuri.

Ce interesant, Surferul Sexy și Morocănos putea să râdă...

Continuă să mănânce pizza. Poate că, până la urmă, nici nu avea nevoie de cablu. O oră mai târziu, pe o liniște aproape perfectă, ieși să ducă cutia goală de pizza la gunoi. Era beznă. O beznă crâncenă. Nici un suflet

[1] Cocioaba Dragostei

pe drum. Becca îngână un cântec, unul compus de ea, ca să nu intre în panică. Nu ajuta cine știe ce. Un sunet o făcu să tresară. La câțiva metri, trei perechi de ochi se ațintiră înspre ea.

Ratoni.

Stăteau pe o pubelă de gunoi și aveau parte de-un ospăț pe cinste. Râse de propria reacție, dar îngheță când cei șase ochi se mijiră acuzator.

– Scuze, zise ea. Dar sunt destul de sigură că nu prea aveți ce căuta aici.

Ratonul cel mai aproape de ea mârâi.

Bleah! Becca ridică brațele.

– Știți ceva? De fapt, nu e treaba mea. Continuați.

Dădu să se întoarcă, dar nu apucă să facă decât doi pași și două brațe puternice o prinseră și o țintuiră cu spatele la perete. Șocată, icni și rămase inertă. La fel și atacatorul, într-o primă fază. Apoi îi ridică bărbia înspre el.

– Tu ești! spuse el, iar ea îi recunoscu vocea.

Era Surferul Sexy și Morocănos. O eliberă aproape la fel de repede pe cât o blocase la zid.

– Ce faci? vru el să știe.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ce fac eu?! Dar tu ce faci? M-ai speriat de moarte.

– Am crezut că mă urmărești.

– Nu.

Mă rog, e drept că îl urmărise mai devreme, dar numai cu privirea. Era cu totul altceva, își spuse.

– Vorbeam cu ratonii, atâta tot.

Făcu un gest înspre pubele, dar nemernicii se făcuseră nevăzuți. Se aplecă tremurând să ia de pe jos cutia de pizza, dar el i-o luă înainte.

– Ar trebui să ai grijă, îi spuse, aruncând cutia la gunoi.

Becca simți cum teama i se transforma în furie.

– Singura chestie periculoasă din seara asta erai tu!

– O fi ăsta un oraș mic, dar poți da de belele oriunde.

– Știu, răspunse ea.

Și chiar știa. Mai bine decât ar fi fost necesar.

Tipul purta o pereche de pantaloni de trening negri, lejeri, pantofi de alergare uzați și un tricou ud de transpirație care îi stătea lipit pe piept și pe abdomenul lucrat. Ea își dădu seama că alergase, și chiar destul de intens, la cum arăta, cu toate că respirația nu-l trăda câtuși de puțin. Dacă n-ar fi fost într-o postură defensivă, poate s-ar fi gândit la cât de sexy arăta. Dar era defensivă, așa că refuză să se gândească.

Aproape.

– Ești bine? o întrebă el.

Bine c-o întreba acum, după ce aproape îi provocase un atac de cord.

– Da, sunt bine, îi răspunse. Sunt chiar bine.

Dacă o spunea de două ori, ajungea să se convingă singură.

– E târziu. Ar trebui să te duci înăuntru.

Becca nu reacționa foarte bine nici la cererile formulate politicos și atent și cu atât mai puțin la cele atât de abrupte.

– Poate mă duc undeva, îi zise ea.

– Unde, mă rog? făcu el, încrucișându-și brațele.

Nu avea de gând să se lase intimidată. Nici de el, nici de altcineva. Pe de altă parte, intimidată nu era cuvântul potrivit pentru cum se simțea. Apropierea lui îi provoca o fierbințeală ciudată în abdomen. Iar când el se apropie și mai mult, aproape că uită să respire, mai ales când îi luă fața în mâini și i-o ridică, privind-o îndeaproape. Cu o blândețe care o luă prin surprindere, o mângâie cu vârful degetului mare chiar sub ochiul stâng.

– Ai o vânătaie aici, spuse el.

– Ba n-am! replică ea, împingându-l.

– Ba ai.

Ochii lui verzi și intenși puseseră din nou stăpânire pe ai ei.

– Zi-mi ce s-a-ntâmplat.

Ea își atinse zona sensibilă de lângă pomete.

– Citeam în pat și m-am lovit cu lanterna și tableta.

El o privi fix.

– Asta-i versiunea ta pentru „mi-am dat cu ușa-n cap"?

Ea se străduí să zâmbească, lucru care îl făcu să se încrunte și mai tare. Aparent, să râdă în fața unui mascul alfa prea protector nu era o strategie prea bună.

– Pe bune, continuă ea. Pe asta mi-am făcut-o cu mâna mea.

– Pe asta?

Of, la naiba! Un mascul alfa prea protector dar și atent.

– Ai încercat vreodată să citești în pat? îl întrebă. Ții lanterna și tableta sus, deasupra capului, iar dacă te relaxezi sau ațipești, buf!

El clipi.

– Poate ar fi mai bine să citești așezată în fund.

– Poate.

Dar n-avea s-o facă. Îi plăcea să citească întinsă în pat. Iar asta însemna că urma să se lovească din nou în față cât de curând. Surferul Sexy și Morocănos nu se mișcă. Apoi îi spuse de ce.

– Nu plec de-aici până nu te duci înapoi în casă.

– De ce?

El se mulțumi să se uite la ea, iar Becca își dădu seama că era în continuare în acea dispoziție protectoare.

– Bine. Fă pe tăcutul și pe misteriosul, n-ai decât. Mă duc în casă. Dar nu pentru că mi-ai spus tu! punctă ea, arătând cu degetul înspre el.

Pe buzele lui se așternu rapid o umbră de zâmbet abia perceptibilă.

– Ți-a spus cineva că ai un simț al umorului ciudat? îl întrebă.

– Da. S-a mai întâmplat.

capitolul 3

Când Becca se trezi a doua zi, dimineața încă păstra câteva ceva din răcoarea nopții. Primele raze ale soarelui

se luptau să înlăture umbrele întunecate, pătrunzând norii cu sclipiri galbene și portocalii.

Încercă să își dezmorțească gâtul înțepenit după noaptea petrecută pe podea. În acea zi urma să dea o nouă lovitură micilor ei economii, cumpărându-și mobilă. Plus alte lucruri esențiale, ca de pildă mâncare. Era și ziua în care urma să se adune. Se uită la orga electronică sprijinită de una dintre valize.

Fiind de profesie autoare de melodii pentru reclame, Tot ce trebuia să facă era să compună melodii scurte, săltărețe și care să atragă imediat atenția asupra produsului la care se făcea reclamă. Asta era tot. Compui, vinzi agenției cu care colaborezi și accepți mulțumiri sub formă de cec. Doar că de un an începuse să aibă probleme. Muza o cam părăsise și reușea să ofere agenției doar cât să nu îi întrerupă colaborarea. Cel mai recent proiect era cât se poate de simplu – să vină cu un cântecel scurt și antrenant pentru o reclamă la hârtia igienică „Pufoșica". O treabă relativ simplă și nesemnificativă, nu? Sigur că da...

Oftă și luă un sul din hârtia pe care firma producătoare i-o trimisese, o puse într-o geantă și ieși din apartament. Prima persoană cu care dădu nas în nas fu același puști care mai că o lovise cu bicicleta cu o zi în urmă.

– Hei! strigă ea, făcându-i cu mâna.

El încetini.

– Sam cred că e în hală la el...

– A, nu, cu tine am treabă.

Scoase hârtia igienică și i-o întinse.

– Ia pune mâna. La ce te face să te gândești?

Puștiul clipi des.

– Trebuie să compun o reclamă pentru ea, explică Becca.

– Ciudat, spuse el, dar luă sulul de hârtie. Hm... E plăcut să o strângi.

– Bun... Mai zi-mi.

Puștiul se scărpină în cap.

– OK... E... moale?

- Moale.
- Da. Pufoasă, gen.

Ea oftă.

- Mulțam.
- Nu te-am ajutat cine știe ce, așa-i?
- Ai fost grozav, îi zise ea.

Puștiul se îndepărtă, iar Becca îi făcu cu mâna. Se duse la pontonul de unde își cumpărase floricele de porumb cu aromă de șuncă. Tipul de la stand avea vreo 20 și ceva de ani. Era același care o servise cu o zi în urmă.

- Te-ai întors, îi zise el.
- Da. Faci floricele bune.
- Știu, zâmbi el. Mă cheamă Lance.
- Pe mine Becca. Sunt nou-venită în oraș.

Lance era scund, teribil de slab, iar vocea îi suna ciudat, de parcă ar fi avut o gaură în piept. Ea văzu apoi că pe tejghea era un fel de borcan cu un abțibild pe care scria „DONEAZĂ PENTRU CERCETAREA FIBROZEI CHISTICE". Simți un val de empatie față de Lance.

- Cu ce te servesc, Becca cea nou-venită în oraș?

Ea zâmbi.

- Floricele cu aromă de șuncă. Și... o cupă de înghețată de ciocolată.
- O, trăiești din plin! Îmi place.

Când el îi aduse floricelele și înghețata, ea scoase sulul de hârtie igienică.

- Întrebare: la ce te face să te gândești?

El izbucni în râs.

- Asta o să te coste cel puțin două cupe de înghețată.

Pipăi totuși hârtia.

- Zi-mi, te rog, de ce-i fac hatârul unei doamne sărite de pe fix?
- Pentru că doamna compune muzică pentru reclame. Uneori, când e foarte norocoasă.
- Am nevoie de o melodie pentru hârtia igienică „Pufoșica". Doar că m-am blocat.
- În toaletă? glumi el. Ți s-a... constipat creierul?

Ea râse.

- Să nu renunți la locul tău de muncă.

El atinse din nou sulul.

- Vezi tu, mă îmbolnăvesc destul de des, spuse el pe un ton firesc.

- Îmi pare rău...

- Stai liniștită. Ideea e că folosesc marca asta de hârtie igienică să-mi suflu nasul. E mai fină și mai delicată decât șervețelele.

Ea zâmbi și îi întinse cornetul de înghețată de care nici nu se atinsese.

- Ei, bine, asta chiar valorează două cupe!

El plusă și oferi trei.

Un milion de calorii mai târziu, era înapoi la apartament și chiar reușise să scoată o mică, dar foarte mică melodie pentru „Pufoșica". I-o trimise agenției și se rugă să fie bine. Se ridică, se duse la fereastră și admiră priveliștea. Nu pe cea oferită de ocean, care nu era, nici ea, de lepădat. Surferul Sexy și Morocănos - sau, mai pe scurt, SSM - făcea tracțiuni la o bară metalică împreună cu unul dintre ceilalți doi tipi pe care îi văzuse cu o seară în urmă. La cât de fluide și economicoase le erau mișcările și la cum se priveau din când în când, se luaseră la întrecere și nu era prima dată. Nici unul nu purta tricou, iar piepturile lor tonifiate și asudate străluceau în bătaia soarelui, mai ceva ca apa Pacificului.

- Văleu! șopti ea.

Când cei doi se opriră din tracțiuni, aterizară lin și se îmbrânciră în joacă, Becca nici nu mai știa de cât timp stătea la geam, privindu-i. Nici câte exerciții epuizante făcuseră. Îi auzea râzând, aproape ca prin vis, și se trezi zâmbind, la rândul ei. Confruntarea se încheiase cu o remiză, una din cale-afară de asudată. Brusc se simți ea însăși cam înfierbântată.

Înfierbântată și nemulțumită.

Surferul Sexy și Morocănos arăta al naibii de bine când râdea. Celălalt tip intră în clădirea mai mică dintre

stradă și plajă, dar SSM rămase pe loc. Întoarse capul și privirea lui o întâlni pe a ei.

„Rahat!" Se aruncă pe podea și rămase întinsă și nemișcată. Încercă să-și spună că el n-o văzuse. Și să și creadă ce-și spune. Nu, n-o văzuse. N-avea cum. Lumina care se reflecta în geam sigur îi blocase vederea. Da, mai mult ca sigur n-o observase.

Se ridică de pe jos cât putu de încet. Așezată în genunchi, mai aruncă o privire pe fereastră. Tresări.

El era tot acolo, cu mâinile în șold, uitându-se fix spre ea.

Nu-i scăpase absolut nimic. De altfel, bănuia că de regulă nu-i scăpa nimic. Apoi norii se risipiră, iar razele soarelui îl învăluiră ca pe cea mai de preț creație a lui Dumnezeu pe Pământ. Lumina era prea puternică să poată fi atentă la detalii, dar i se păru că-l vede zâmbind și clătinând ușor din cap. I se strânse stomacul și se piti la loc. Și cum stătea acolo, ghemuită, își interzise să se mai uite vreodată pe fereastră.

În veci pururi.

Se târî spre mijlocul încăperii, unde avea bagajele. Se așeză turcește, scoase lista cu cumpărături obligatorii și adăugă perdele. Perdelele aveau s-o scape de tentația de a trage cu ochiul pe fereastră. Perdelele aveau s-o țină concentrată pe ce avea de făcut.

Și departe de situații penibile.

Făcu duș, se îmbrăcă și ieși din apartament, aruncând o privire prudentă în jur.

Nu era nimeni.

Scoase un oftat de ușurare și plecă. Se întoarse după câteva ore, urmată de Eddie, puștiul cu bicicleta, pe care îl plătise s-o ajute să care cumpărăturile. Din fericire, Eddie avea un frate mai mare care avea o camionetă. Tot din fericire, în Lucky Harbour exista un magazin de obiecte vintage unde marfa era chiar de calitate. Găsise acolo tot ce avea pe listă, inclusiv așternuturi puțin folosite pe care le luă pe post de perdele.

Montă patul și puse perdelele în mai puțin timp decât îi luase să cumpere toate cele. Așa că se așezase și, verificându-și e-mailul, văzu un mesaj de la agenția cu care lucra.

Becca,

Melodia pentru „Pufoșica" merge. Am trimis la contabilitate solicitarea să-ți facă plata. Următorul proiect e un nou medicament pentru tratarea disfuncției erectile. Se numește „Diaxsis". Dacă ești interesată, găsești detaliile în documentul atașat.

Nu tu „Bravo, Becca, ai nimerit-o!" Nici „Ești înapoi în top, Becca". Dar nici „Becca, ești concediată", așa că dracul nu era atât de negru. Dar... „Diaxsis"? Expiră și răspunse la mesaj: „Sunt interesată."

A doua zi de dimineață, Becca deschise ochii și suspină fericită. Chiar dormise și, dacă visase urât, nu-și amintea nimic. Întoarse capul și privi spre perdelele prin care razele soarelui abia pătrundeau slab. Izolarea fonică a clădirii era fie foarte proastă, fie inexistentă. Auzise de fiecare dată când ușa din spate a clădirii de lângă ea se deschisese și se închisese.

Și tocmai se deschidea din nou.

„Nu face asta!" își spuse. „Nu te duce să te uiți. Ești mai puternică. N-ai nevoie să ți se distragă atenția... „ Numai că, precum câinele lui Pavlov, se ridică și trase cu ochiul printre perdele. Afară era ceață, dar știrea mai importantă era că Surferul Sexy și Morocănos se întorsese. Vremea părea răcoroasă, dar el purta tot bermude și un tricou mulat pe umerii lați și prin care aproape că-i vedea mușchii încordându-se în timp ce deșerta o pungă la pubela de gunoi.

Era sex pe două picioare.

De data asta nu se mai uită spre ea, iar Becca făcu eforturi să se retragă de lângă fereastră. Făcu un duș,

mâncă restul de floricele - mic dejunul campionilor - și privi lung spre orga electronică.

- Astăzi! îi spuse. Astăzi o să-mi dai ceva de calitate, nu ceva care doar „merge".

Se așeză pe pat, cu spatele rezemat de perete, și puse instrumentul în poală. Trecuse un an. Un an de când compunea pentru cele mai importante mărci din țară, iar motivele erau complicate. Își pierduse inspirația și echilibrul. În viață. Iar asta trebuia să se schimbe. De aici și mutarea în celălalt capăt al țării. Un loc nou, un nou început. Dar tot trebuia să demonstreze ce poate. Să-și demonstreze ei, în primul rând. Părinții ei nu i-ar cere să demonstreze nimic. O știa. Nu-i ceruseră niciodată decât să aibă grijă de fratele ei când ei lucrau până la ore imposibile în cluburile de jazz din New Orleans. „Stai cu Jase", asta e tot ce așteptaseră de la ea. Cu toate că între ea și fratele ei era o diferență de numai un an, Becca se simțea mult mai mare. Așa fusese dintotdeauna. Făcuse tot posibilul să aibă grijă de el. Uneori îi ieșise, alteori, mai puțin. Dar cel puțin băiatul reușise să-și atingă potențialul și talentul. Era un pianist remarcabil. Iar acum ea își dorea, avea nevoie să fie, la rândul ei, remarcabilă la ceva. Da, sigur, valoarea nu se traducea neapărat și în succes financiar și-așa mai departe... Dar cine spune asta probabil nu e nevoit să-și plătească lunar chiria.

Telefonul mobil vibră. Pe ecran scria că o sună Jase.

Până de curând fuseseră apropiați. Vorbeau des. Numai că, la fel ca succesul ei timpuriu și scurt în lumea muzicii pentru reclame, și apropierea lor se dovedise o iluzie. Vindeau lumii un ambalaj strălucitor, dar adevărul era adânc îngropat în sufletele amândurora.

Privi ecranul până când intră mesageria vocală. Două secunde mai târziu primi un SMS: „Ești OK?"

„Absolut OK", scrise drept răspuns.

Rușinică, rușinică...

Dar, la naiba, n-avea de gând să le provoace celor dragi și mai mult stres. Închise telefonul, își ignoră

sentimentul de vinovăție și își petrecu restul zilei cuibărindu-se în noul ei cămin și încercând să compună ceva despre erecție. Și, poate, uitându-se un pic, un pic și pe geam. Își spunea că oceanul o atrăgea într-acolo, dar, de fapt, privirea i se îndrepta spre alee, nu spre plajă. În afară de tractiuni, îl văzuse pe Surferul Sexy și Morocănos ducând o geantă mare la barca ancorată la docuri, spălând apoi respectiva barcă împreună cu ceilalți doi tipi pe care îi văzuse mai devreme și făcând o cursă nebunească de alergare pe plajă cu un al treilea tip.

Lucky Harbor era un adevărat magnet de bărbați atrăgători.

Pe la finalul zilei, Becca avea nevoie de o schimbare de peisaj, așa că ieși în oraș. S-ar fi putut duce la localul „Mânca-m-ai", dar alese să continue drumul și să revină la „Cocioaba dragostei".

Își spuse că făcuse alegerea pentru atmosferă. Locul era aranjat ca un local din perioada Vestului Sălbatic. Vechi unelte de minerit erau agățate pe pereți, iar pe post de mese erau foste uși vechi din lemn. Din tavanul cu bârne atârnau lămpi, iar atmosfera vibra de râsete, discuții și muzica provenind dintr-un vechi tonomat pus într-un colț. Își comandă un hamburger și se așeză singură, cu ochii pe adevăratul motiv pentru care alesese acel loc - pianul din colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Era vechi și se vedea că fusese și întrebuințat intens, dar avea ceva care o atrăgea. Îl privi lung. Îi venea să se așeze și să încearcă să cânte și, în același timp, îi venea s-o ia la goană.

Jase era adevăratul talent din familia Thorpe, dar pe vremuri el și ea formaseră un duo. Poate nu fusese niciodată atât de bună ca el. Părinții lor n-o spuseseră niciodată cu subiect și predicat, nici nu era nevoie. Dar era suficient de bună cât să-l pună pe el în valoare. Presa începuse să le dea târcoale de când erau mici, așa că deveniseră un fel de celebrități.

Toate bune și frumoase până când ea împlinise 17 ani. Odată cu acea vârstă devenise mult mai conștientă

de sine și începuse să se simtă nesigură și deloc în largul ei. Un puseu târziu de creștere venise apoi la pachet cu dureri de cap și de oase și își pierduse coordonarea, inclusiv a degetelor. Practic se transformase peste noapte în Rățușca cea Urâtă.

În luna următoare, managerul lor le obținuse participarea la un concurs muzical la faimoasa sală de concerte „Walt Disney" din Los Angeles. În sală erau cam 2 000 de persoane, nu puteai să arunci un ac. Iar Becca nu-și mai amintea decât groaza. Panica pură care o cuprinsese dintr-odată. Clacase, iar presa îi sfâșiase. Se înfioră amintindu-și de acele momente. Achită consumația la bar și dădu cu ochii peste afișul pe care scria: „Angajăm ajutor la bar". Se uită din nou la pian și-și mușcă buza de jos, apoi îi făcu un semn barmanului.

- Cu cine pot să vorbesc despre oferta de lucru?

- Cu mine, zâmbi el, punând deoparte paharul pe care tocmai îl ștergea. Eu sunt Jax Cullen, unul dintre proprietari.

Dădură mâna.

- Ce vă trebuie?

- Chelneriță. Ești interesată?

Oare era? Se uită iar la pian. Tânjea. Și știu în acel moment că era extrem de interesată, chit că nu lucrase în viața ei ca chelneriță.

- Dacă tu ești, și eu sunt, îi răspunse.

Jax încetă să zâmbească.

- La naiba! N-ai pic de experiență, așa-i?

- Așa-i, recunoscu ea. Dar învăț repede. Foarte repede.

El o privi lung, iar Becca făcu tot posibilul să pară genul de persoană sută la sută capabilă să facă orice în afară de a-și gestiona propria viață, desigur. Îi aruncă așadar zâmbetul ei cel mai fermecător, zâmbetul de scenă, și speră că totul va fi bine.

Jax chicoti.

- Ești simpatică, îi zise. Măcar atât.

- Sunt mai mult decât simpatică, îi promise ea. Pun pariu că după prima mea tură o să vrei să mă păstrezi.

El mai stătu câteva clipe pe gânduri.

- Bine, provocare acceptată. Ce aici de botezul focului, chiar acum?

Ea aruncă o privire în jur. Localul nu era plin. Nici pe departe.

- Cine mai lucrează?

- Într-o seară ca asta, încă doi angajați. Dar ambele fete sunt bolnave azi și sunt pe cont propriu, așa că mi se pare c-ai apărut la marele fix. Asta dacă ești bună de ceva.

Încă auzea chemarea pianului din colț. Îi dădea curaj.

- Mă bag! spuse.

Jax îi dădu un șorț și îi făcu un instructaj scurt. Îi spuse că în Lucky Harbour cheia afacerii e familiaritatea. Toată lumea se știe cu toată lumea, iar abordarea deschisă și prietenoasă însemna servicii bune și bacșișuri grase.

Apoi o aruncă în gura lupului.

Prima jumătate de oră fu foarte puțin aglomerată, din fericire. Doar că de fiecare dată când trecea pe lângă pian simțea că pică din picioare.

„Hai să cântăm, Becca..."

Când trecu a 12-a oară, se opri și se uită repede în jur. Nimeni nu o observa. Se uită din nou la pian. Stătea acolo așa de pașnic și frumos... La naiba! Tot cântase la orga electronică, dar nu se mai atinsese de un pian de atâta vreme. Mai precis, de doi ani, de când renunțase la instrument. Cu un an în urmă fusese la un pas să se reapuce, dar de atunci lucrurile o cam luaseră la vale din multe puncte de vedere, declanșându-i din nou tracul de scenă și un soi de claustrofobie.

„Hai să cântăm, Becca... „

Bine. Nu reușea să reziste impulsului, așa cum nu putea să nu respire. Se așeză. Inima îi zvâcni, dar uite că încă nu picase jos de emoție. Până una-alta, era de bine. Puse degetele pe clapele reci.

Era de bine, în continuare.

Și aproape fără să-și dea seama, se trezi cântând o piesă pe care o compusese pentru Jase cu ani în urmă.

Izvora din ea cu o ușurință șocantă, iar când termină, clipi ca și cum s-ar fi trezit din transă. Apoi se uită în jur. Jax îi zâmbea de la bar și-i semnală că se descurcase bine. O, Doamne! Asudată toată, aproape că fugi la baie și se privi în oglindă. Era roșie toată și tremura. Se gândi să vomite, dar în baie mai apăru cineva și se gândi că nu se cădea să vomite cu public. Așa că își dădu cu apă rece pe față, își spuse că totul era bine și se întoarse la muncă s-o și demonstreze.

Din fericire, apăru clientela pentru cină și deveni brusc prea ocupată să mai poată gândi. Se străduí să fie extrem de prietenoasă, dar descoperi repede că atitudinea nu ținea loc și de talent sau măcar de experiență. Numai în prima oră vărsă pe ea o halbă, încurcă două comenzi, ocazie cu care aproape omorî pe cineva aducându-i o salată de pui cu caju, la care persoana era alergică, apoi făcu unui grup mare de meseni o notă cu treizeci de dolari mai mică decât consumația.

Jax îi veni în ajutor, dar deja era într-un punct fără de întoarcere.

– Ascultă, spuse el, poate ar fi mai bine să te ții de cântatul la pian. Cânți fantastic. Poți cânta și din voce?

– Nu, spuse ea, apoi se strâmbă. Ba da.

Numai că nu putea să se țină de cântat, pentru că nu mai putea face asta în public fără să dea în insuficiență cardiacă.

– Chiar pot să reușesc chestia asta cu ospătăria, continuă ea.

Jax clătină din cap, dar continuă să îi vorbească blând și amabil:

– Nu ești făcută pentru așa ceva, Becca. Și nu e nici o rușine.

Începea să creadă că nu era făcută pentru viață, în general, sau măcar pentru propria viață, dar îl privi, la rândul ei, în ochi, cu o expresie hotărâtă.

– Am pus pariu, ții minte? Până ies din tură mai am timp să-ți dovedesc. Te rog, mai dă-mi o șansă.

După câteva momente, el oftă.

– OK. Mai facem o încercare.

În local intrară trei tipi și ocupară o masă. Becca își făcu curaj, luă meniurile și se îndreptă spre ei cu un zâmbet aproape profesional care îi îngheță pe buze când văzu cine erau cei trei.

Surferul Sexy și Morocănos și acoliții lui.

Trase aer în piept și puse meniurile pe masă.

– Bine ați venit, domnilor.

SSM stătea relaxat pe scaun, cu picioarele întinse, cât erau de lungi, și încrucișate în zona gleznelor. Părul lui parcă sărutat de soare era mai ciufulit decât oricând. Părea personificarea păcatului și o privea ca atare. Ea făcu tot posibilul să-i zâmbească, ignorând fluturii din stomac.

– Ce vă aduc pentru început?

– Niște beri. Și... ești nouă aici, spuse unul dintre ei.

Avea cel mai dulce zâmbet și cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse. Avea un păr șaten, scurt și nepieptănat, iar o barbă de-o zi, două îi acoperea maxilarul pătrat. Purta pantaloni largi, cu multe buzunare, și un tricou cu nasturi și guler din al cărui buzunar se ițea o mică șurubelniță.

– Eu sunt Cole, îi spuse. Bolovanul ăsta de lângă mine e Tanner, continuă el, arătând spre tipul de lângă el, un brunet cu ochi negri, ciocolatiu și periculos de arătos.

Apoi îl indică pe SSM cu o mișcare scurtă a bărbiei.

– Pe ăsta se pare că-l cunoști deja.

– Da, zise Becca. E SSM.

O priviră toți trei, fără vreo reacție.

– Surferul Sexy și Morocănos, preciză ea.

Cole și Tanner izbucniră în râs.

SSM se mulțumi să o privească lung, cu un zâmbet care spunea „Răzbunarea e aproape".

– Sau Bunicu', interveni Cole. Îi zicem așa pentru că știe o grămadă de chestii ciudate.

– Merge și Bunica, adăugă Tanner. Asta când se poartă ca o găină. Fără supărare.

Sam se uită la fiecare, pe rând. În locul lor, Becca ar fi făcut pe ea de frică, dar ei nu păreau câtuși de puțin îngrijorați.

– Pe tine cum te cheamă? o întrebă Cole.

Becca deschise gura, dar înainte să poată articula, Sam vorbi în locul ei.

– Peeper[1], zise el. O cheamă Peeper.

Privirea lui era deopotrivă oțelită și amuzată. Se uita fix în ochii ei, iar Becca îl văzu, pentru prima dată, zâmbind. Zâmbetul îi transforma chipul, îndulcindu-i trăsăturile. Deja îl considera ridicol de atrăgător, dar acel surâs îl făcea și mai și. Și îi provoca un freamăt în abdomen, ceea ce nu era un semn bun dacă nu era din pricina foamei sau a emoțiilor.

– Peeper, repetă Tanner. Ce nume neobișnuit!

Privind-o în continuare în ochi, Sam dădu să continue.

– Nu e un nume, e o poreclă, pentru că...

– Pentru că am ochii așa de mari, îl întrerupse Becca înainte ca el să le spună prietenilor cum ea îl urmărise cu privirea ca un voyeur. Mda. L-am dat peste cap cu... ochioșenia mea

Sam aproape că o sperie când începu să râdă în hohote. Sunetul vocii lui îi provocă o senzație ciudată, minunată și îngrozitoare undeva în străfunduri. Era de necrezut, dar se simțea pe punctul să facă o pasiune pentru acest bărbat. Mai existaseră bărbați care o atrăseseră, desigur, dar trecuse ceva timp de când se aruncase cu capul înainte.

Foarte mult timp.

Spera că apa era plăcută, pentru că deja se o simțea atingând-o și știa că va face pasul.

capitolul 4

Când Becca fu chemată la bar, Sam o privi îndepărtându-se. Pașii îi erau îndrăzneți și siguri. Și un pic obraznici. Purta o fustă dintr-acelea care mângâiau coapsele, și un tricou alb, pe corp. Își prinsese părul în vârful

[1] Voyeur, de la *to peep* – a trage cu ochiul.

capului, iar câteva șuvițe scăpate din coadă îi încadrau chipul îmbujorat. Se vedea că avea o seară grea, pentru că tricoul și șorțul îi erau accesorizate cu bere și cu sos de roșii.

– Drăguță, comentă Tanner, care privea în aceeași direcție.

– Jos labele! făcu Sam.

Ceilalți doi îl priviră mirați, iar el ridică din umeri.

– A rămas că ne concentrăm pe afacere.

Tanner tuși și spuse „Ba pe dracu'" în același timp.

– Am impresia că Bunica ne cam ține din scurt, comentă și Cole, privindu-l pe Sam.

Sam nu voia să discute motivul adevărat care, încerca el să se convingă, era următorul: Becca încerca, fără doar și poate, să se impună și reușea să afișeze acea atitudine gen „Am totul e sub control", dar, același timp, ceva îi spunea lui Sam că acel aer degajat era de fațadă.

– E nou-venită în oraș, le zise. Lăsați-o să se instaleze înainte să-ncepeți să-i dați târcoale.

– O s-o las dacă o lași și tu, zâmbi Tanner.

Zâmbetul îi pieri când Sam îi aruncă o privire ucigașă.

– Glumeam, zise el repede. Isuse! Gata, am priceput, jos labele de pe Peeper a ta.

Porecla nu avea de-a face cu ochii ei, cu toate că erau într-adevăr mari și luminoși. Erau și calzi, precum ciocolata cu lapte topită. Doar că citea în ei și belele. Și nu puține.

Pe Sam nu-l deranjau belelele. Ba chiar îi plăceau.

Atunci când le provoca el.

Dar femeia era Belea cu B mare. Îl amuzase să o surprindă privindu-l pe furiș de la geam, și nu o dată, dar acum senzația nu era de amuzament. Era a doua oară când se afla foarte aproape de ea, atât de aproape că ar fi putut să o atingă, și tot a doua oară când se simțise incredibil de atras de câmpul ei magnetic. Nu era vorba de felul în care arăta, deși era drăguță în felul acela de fată din vecini. Nici de temperamentul ei intens și de puterea de a râde de sine. Era vorba de altceva care,

bănuia el, avea legătură cu acea vulnerabilitate pe care i-o citise în ochi preț de o secundă.

Nu era atât de dură pe cât voia s-o creadă lumea.

Și, la naiba, asta îl atrăgea. Pentru că Sam știa prea bine cum era să nu fii nici pe departe atât de dur pe cât vrei să pari. Și nu îi plăcea să se gândească la asta.

– Trecem la treabă sau o ardem aiurea? îi întrebă pe ceilalți doi. Trebuie să luăm niște decizii.

– Ți-a mai zis cineva că strici distracția oricui? întrebă Tanner.

Sam îl privi scurt, iar Tanner oftă.

– Rahat! Da, bine, trecem la treabă.

Cole ridică din umeri și încuviință printr-o mișcare a capului. Nici unuia nu-i plăceau acele discuții despre afacere, dar dacă nu le aveau, atunci Sam lua toate deciziile dificile. Se pricepea s-o facă, pentru că în viață fusese nevoit să ia decizii dificile. Numai că era vorba despre toți trei. Erau parteneri cu drepturi egale.

– Bun, zise el. Deci așa rămâne, angajăm pe cineva să preia rahaturile pe care nici unul dintre noi nu vrea să le facă.

– Ți-am zis că am postat deja anunțul, zise Cole.

– A sunat cineva?

– Da. Lucille.

Lucille avea cam o mie de ani și era regina bârfelor locale. Avea inima de aur, dar un nas care nu înceta să se bage unde nu-i fierbea oala.

– Nu. La naiba, de o mie de ori nu.

– Ți-am luat-o deja înainte, zise Cole. Mai ales când mi-a zis că de-abia așteaptă să stea pe plajă și să ne facă poze pentru pagina ei de Pinterest despre bărbați mișto. Zicea că poate să se ocupe și de secretariat, și de pasiunea ei pentru fotografie. Și mai zicea că spera să fim la bustul gol și să semnăm nu știu ce acord prin care îi dăm voie să folosească pozele cu noi pentru – citez! – sănătatea mintală a femeilor de pretutindeni.

– Dumnezeule! mormăi Tanner.

– I-am zis că avem o limită de vârstă, zise Cole. Avem nevoie de un administrator sub 70 de ani.

– Și cum i-a picat vestea?

– Nu grozav, dar a recunoscut că până și-n actul de identitate fals apare că are 75 de ani. Și a înțeles.

Becca apăru cu băuturile, doar că în loc de beri dusese ceva ce aducea a... margarita de căpșuni.

– V-ați hotărât ce vreți de mâncare? îi întrebă, punând băuturile pe masă.

– New Orleans, zise Cole, uitându-se la Tanner care gusta din margarita.

Becca părea complet derutată.

– Poftim?

– Ești de loc din New Orleans.

Ea îl privi fix.

– Cum ți-ai dat seama?

– Ești bună, dar eu sunt mai bun, zâmbi el. Îți simt accentul, chiar dacă e foarte slab.

– Ignoră-l, zise Tanner, ridicând paharul. E un ciudat.

– Un ciudat care știe că n-am comandat o băutură de gagici, răspunse Cole, în timp ce Tanner sorbea din margarita.

Becca icni.

– Of, rahat! Nu e comanda voastră.

Se întinse și-i luă lui Tanner paharul din mână.

– Îmi pare rău. Stai așa.

Luă toate băuturile și plecă în mare grabă.

– Chiar e drăguță, zise Cole. Dar nu e cine știe ce chelneriță.

– Nu-i mai rea decât Tanya, care a furat de tine, i-o întoarse Tanner.

– S-a împrumutat, îl corectă Cole. Am lăsat-o să se împrumute ca să o ajute pe maică-sa, care risca să-și piardă casa din Atlanta.

– Și ți-ai recuperat banii? întrebă Tanner.

Cole scoase telefonul și se uită la ecranul întunecat, prefăcându-se că așteaptă să fie sunat. Tanner își dădu ochii peste cap.

– Deci nu. Ai lăsat-o să dispară ca măgaru-n ceață cu 3 000 de dolari, bani munciți de tine. A, că veni vorba, am un teren de vânzare. O mlaștină. O ofertă specială, doar pentru tine. Numai bună să te afunzi de tot.

Sam le băgă iPad-ul sub nas înainte să iasă scandal. Nu-l deranja o răfuială zdravănă când și când, dar Jax și Ford, patronii, nu voiau scandaluri în local.

– Dacă ați terminat, idioților, poate sunteți un pic atent și la discuția despre bani pentru care am și venit aici.

– Așa-i, zise Tanner și se îndreptă în scaun. Loveș-te-ne, mamaie.

Sam îl privi lung.

– Noroc că mi-e prea foame ca să-ți dau un șut în fund.

El se ocupa încă de la început de finanțele micii lor afaceri. La început fuseseră el, Tanner, Cole și Gil. N-aveau un sfanț. Mulțumită fantasticului talent pe care tatăl lui îl avea la risipit banii, Sam învățase încă de pe la 10 ani să fie chibzuit. Ținea o contabilitate riguroasă în firmă, iar banii câștigați nu se duceau pe apa Sâmbetei. Tocmai pentru că era strâns la pungă, băieții îl poreclise-ră Mamaie. Dar le închisese gura după primul an, când le arătase bilanțul contabil, sensibil pe plus, și evidența banilor economisiți. Fusese visul și scopul lor să aibă o firmă de navigație, iar cei șapte ani fuseseră foarte profitabili.

Dar și mortali.

Îl pierduseră pe Gil. Când se gândea la el, resimțea ca o împunsătură de pumnal în inimă. Sam închise ochii și inspiră adânc, așteptând ca durerea să mai slăbească. Aproape că-l pierduseră și pe Tanner în acel incen-diu. Încă șchiopăta și era al naibii de norocos că nu rămăsese fără un picior, lucru la care Sam încerca să nu se gândească.

– Am avut discuția despre extindere, spuse el. Ziceam să mai facem angajări și să luăm încă o barcă.

– Când o s-avem banii, zise Tanner.

Era pesimistul de serviciu. Mereu era ceva ce nu-i convenea.

– Am zis că o să reluăm discuția când o să fim pregătiți. Fără împrumuturi.

Sam nu era singurul care învățase de mic lecția cumpătării și a cumpănirii fiecărui bănuț.

– Da. Fără împrumuturi.

Cole nu-și luase ochii de la Sam.

– Toată ziua te plângi că n-ai timp să-ți faci bărcile, îi reaminti el. Dacă ne extindem acum, o să-ți crape inima. Sper că ți-ai refăcut testamentul. Îmi lași mie tot, da?

– Pentru început, zic să mai facem angajări, spuse Sam, ignorându-l. Întâi pe cineva care să ne ajute la birou, cu partea administrativă. Pe urmă oameni pentru echipaj. De asta vă veți ocupa voi doi.

– De ce noi? întrebă Tanner.

– Pentru că eu sunt ocupat să vă-mbogățesc.

Becca se întoarse cu berile și un platou uriaș cu nachos, aripioare de pui și chipsuri cu sos pesto.

– Comanda voastră, îi anunță.

Băieții schimbară priviri nedumerite.

– Ce e? întrebă ea.

– Păi n-am comandat încă.

– Of, pentru numele lui...

Îl plesni pe Tanner peste mână tocmai când se pregătea să apuce o aripioară, luă platoul și berile și dispăru din nou. Reveni după câteva momente, roșie la față, cu carnețelul pentru comenzi.

– OK, hai s-o luăm de la capăt. Bună, eu sunt Becca și o să vă servesc în seara asta.

– Ești sigură? întrebă Sam.

Ea scoase un oftat teatral.

– Uite ce e, nu sunt tocmai în mediul meu.

Brusc, afișă un zâmbet fermecător și le vorbi din colțul gurii:

– Repede, prefaceți-vă să sunteți mulțumiți de servire. Posibilul meu viitor șef se uită încoace. Am pus pariu

cu el că o să mă descurc în seara asta și am o singură șansă să demonstrez că pot.

Sam se întoarse spre bar și văzu că Jax se uita într-adevăr la ei. La Becca, mai precis.

– N-ar strica dacă într-adevăr ne-ai servi, spuse Sam.

– Lucrez la asta, răspunse ea și plecă.

Toți trei o priviră cum se duce la bar, îi zâmbește lui Jax, ia o tavă cu băuturi și le duce la o masă. Faptul că practic le luă băuturile din mâini unor clienți ca să le dea altora îi făcu pe Cole și pe Tanner să râdă mânzește.

– N-are nici o treabă cu servitul la mese, zise Tanner, dar are un zâmbet super. Și ochii ăia. Frate, când se uită la tine zici că n-are ochi pentru altcineva.

Sam o urmări cu privirea în timp ce lua comanda la altă masă. Unul dintre clienți spuse ceva, iar ea-și lăsă ușor capul pe spate și râse. Nu era un râs fals care cerșea bacșișuri generoase, ci un râs sincer și contagios, iar toți ceilalți clienți de la masă îi ținură isonul.

Cole și Tanner aveau dreptate. Chiar era frumușică. Și știa deja, de când o surprinsese privindu-l, că avea un fel aparte de a face un bărbat să simtă că nu are ochi decât pentru el.

Plecă de la acea masă și se duse la bucătărie, de unde reapăru după câteva momente cu o tavă plină cu farfurii cu mâncare. Mușchii brațelor și umerii îi erau încordați, iar Sam se trezi că-și ține respirația. Fata n-avea nici în clin, nici în mânecă cu ospătăria, dar măcar se străduia. Reuși să ajungă până la masa cea mai din spate și fix acolo scăpă tava. Clientul cel mai aproape de ea sări în picioare și-și îndepărtă de trup cămașa pătată. Spuse ceva nu foarte drăguț, judecând după expresia de pe chipul Beccăi când se aplecă să strângă. Individul o apucă de umăr și o zgâlțâi. În acel moment, Sam se ridică și din câțiva pași fu în spatele ei.

– Ești cea mai penibilă chelneriță pe care-am văzut-o! urlă individul. N-ai nici o treabă cu meseria!

Cuvintele lui atinseseră o coardă sensibilă. Becca se ridică și făcu un pas în spate, ca și cum ar fi fost pălmuită, și se izbi de el.

– O să-mi plătești curățatul cămășii, m-auzi? continuă clientul.

– E greu să nu te-audă, când ragi ca un măgar răspunse Sam, ajutând-o pe Becca să își recapete echilibrul.

Becca îi aruncă o privire, încercând să-i transmită că se putea descurca și singură. El o ignoră, iar ea pufni nemulțumită, după care i se adresă clientului furios.

– Îmi pare rău. Sigur că o să plătesc pentru cămașă.

Apoi se aplecă din nou să strângă de pe jos. Sam se aplecă și el să o ajute, dar ea îl împinse discret.

– Mă descurc, îi șopti.

Tremura și respirația îi era precipitată.

– Oprește-te, Sam! N-am nevoie de ajutor! insistă ea, când el nu dădu semne că va bate în retragere.

S-ar fi contrazis cu ea, dar asta ar fi făcut-o să se simtă și mai încolțită. Așa că își văzu de treabă în liniște, iar când ea dispăru în bucătărie se întoarse la masa lui. Tanner și Cole se uitau la ei rânjind.

– Ce?

– Zi-ne tu, spuse Cole.

– Dădeam o mână de ajutor, asta-i tot.

– Nu. Dădeai o mână de ajutor dacă te duceai la bucătărie și ne-aduceai niște burgeri, făcu Tanner, frecându-se pe burtă. Sunt leșinat de foame.

Sam clătină din cap și luă tableta.

– Unde-am rămas?

– Făceai pe eroul, spuse Tanner.

Sam îl ignoră.

– O să avem fonduri pentru o barcă nouă anul ăsta, anunță el.

Cole și Tanner îl priviră mirați.

– Tu chiar vorbești serios, zise Tanner într-un sfârșit. Chiar ai reușit să ne plătești și să pui și ceva deoparte.

– Am glumit eu vreodată când e vorba de bani? întrebă Sam.

– Frățioare! exclamă Cole. Chiar, câți bani facem?

Sam le arătă ecranul tabletei. Cei doi priviră coloanele de cifre, iar Tanner fluieră admirativ.

– Ce naiba sunteți așa mirați? făcu Sam, aproape jignit. Vă trimit în fiecare săptămână situația contabilă. Chiar ne merge bine.

Și Cole, și Tanner continuau să-l privească fix, iar Sam clătină dezgustat din cap.

– Aș putea să vă jecmănesc, sunteți conștienți de asta?

– Da, răspunse Cole. Doar că habar n-ai să minți și nici nu ești suficient de lacom.

Sam simți acut nevoia să bea berea pe care Becca i-o luase din față, așa că se duce la bar. Localul era mult mai aglomerat ca de obicei. Își dădu seama că era plin de clienți flămânzi, dar nici urmă de Becca. Aduse cele trei halbe la masă.

– Pentru Gil, zise Cole, ca de fiecare dată.

Băură în amintirea prietenului lor. După câteva minute, Sam începu să se întrebe dacă Becca primise un șut în fundulețul ei apetisant și fusese concediată. O găsi în holul de la intrare, cu telefonul la ureche.

– Nu, nu pot să vin să cânt la tine la concert, spunea ea. Eu... Cât ziceai că se plătește?

Făcu o pauză.

– Oho, e ceva... Dar nu. Nu pot. Da, sunt bine. Chiar acum sunt pe plajă, cu picioarele-n nisip, așa că tu concentrează-te la ce-ai tu de făcut, bine?

Pauză.

– Zgomotul? A, e de la valuri. E maree.

În acel moment se întoarse și îl văzu pe Sam. Se făcu stacojie la față și-l privi în ochi.

– Jase, trebuie să-nchid. Simt că mă lovește inspirația.

Acoperi telefonul și gura cu o mână, dar Sam tot o auzi șoptind.

– Și nu cumva să vii aici, OK? Sunt bine, chiar foarte bine. Așa că rămâi unde ești.

Închise și își făcu de lucru băgându-și telefonul în buzunar, apoi afișă zâmbetul de chelneriță.

– Cred că e aproape gata comanda voastră, îi spuse lui Sam.

– De unde știi? Ești pe plajă, cu picioarele-n nisip.

– Mda. Probabil o să ajung în iad pentru minciuna asta.

– Cine e Jase?

– Fratele meu, oftă ea. Știi cum e cu familia.

Da, Sam știa prea bine. Știa că familiile puteau să nu însemne neapărat fix zero, cel puțin nu rudele de sânge. Se întrebă care era povestea ei, dar înainte să apuce să o întrebe, ea îi aruncă un zâmbet slab și plecă.

capitolul 5

Abia pe la 2.30 dimineața atmosfera de la bar se mai liniști. Becca făcea curățenie sau, cel puțin, asta ar fi trebuit să facă. În schimb, stătea și se uita iar înspre pian.

Așa fusese dintotdeauna. Atracția lemnului lucios, a clapelor, farmecul de a se pierde în muzică.

Apoi momentul în care se așază în fața instrumentului, iar anxietatea pune stăpânire pe ea, aproape sufocând-o.

Vreme de zece ani, de la vârsta de 17 și până la 27 de ani, avusese nevoie de pastile împotriva anxietății ca să fie în stare să urce pe scenă și să cânte. Apoi recunoscuse, în sfârșit, că nu e făcută pentru asta. Ar fi recunoscut-o mai devreme, dar fratele ai avea nevoie de ea, iar părinții lor se bazau pe ea să îi fie alături. Faptul că făcuse o pasiune pentru Nathan, managerul lor, nu făcuse decât să agraveze situația. Între ei se formase o relație, dar când totul se încheiase, ea luase decizia să se extragă din acea viață și de sub lumina reflectoarelor.

Se întâmplase în urmă cu doi ani. De atunci lucrase pentru agenția de publicitate, scriind melodii pentru reclame. Îi convenea să nu mai fie în prim-plan și îi mersese bine. Până în urmă cu aproximativ un an, când Jase avusese o cădere, iar Nathan venise la ea și pusese

presiune să mai facă o încercare de-a reveni. Îl refuzase, dar acea confruntare îi ucisese, practic, muza. Parcă rămăsese fără inspirație. Becca își jurase că nu va mai face vreodată parte dintr-un duo, în nici o calitate. Inclusiv dintr-o relație.

Avea acum 29 de ani și considera că luase decizia bună. Că nu-i lipsea nimic.

„Hai să cântăm, Becca..."

Se uită iar în jur. Nimeni nu era atent la ea, așa că se așeză la pian. Aproape fără să își dea seama, degetele îi zburau pe claviatură. Cântă prima piesă pe care o învățase, *Für Elise* de Beethoven. Avea 12 ani și trăgea cu urechea la lecțiile de pian ale lui Jase. El ura să exerseze. Becca, în schimb, era fericită să exerseze ore-n șir.

Când termină de cântat, rămase nemișcată câteva clipe, apoi zâmbi. Nu-i venea să vomite! Era un progres, clar. Se ridică, și luă lucrurile și se pregătea să plece când îl văzu pe Jax.

– O să faci iar o criză dacă îți spun că ești foarte bună? întrebă el încet.

– Ca ospătăriță? îi întoarse ea întrebarea, cu speranță în glas.

– A, nu. Ești o chelneriță varză.

Ea oftă. Jax îi zâmbi i îi întinse un plic.

– Poftim plata pentru seara asta.

Becca privi plicul, apoi pe Jax.

– Să înțeleg că nu mă mai primești înapoi, nu?

El îi zâmbi.

– Chiar ai vrea?

– Nu, recunoscu ea.

El îi zâmbi mai larg și-i atinse cu delicatețe o șuviță rebelă.

– Vino să cânți la pian oricând vrei. O să faci ceva bani din bacșișuri. Respiră, Becca.

Ea trase aer în piept.

– Nu mă simt pregătită.

Privirea lui era caldă și plină de înțelegere.

– Când vei fi, știi unde să vii.

Ea râse ușor. Nu-și putea imagina momentul când avea să fie pregătită.

- Mulțam, Jax.

- O să fii OK?

Multă lume îi punea întrebarea, dar prea puțini chiar erau interesați de un răspuns sincer. Își dădea seama că Jax chiar era printre cei sincer interesați. Să fie OK era mottoul ei, așa că zâmbi.

- Întotdeauna.

Porni spre casă, intră în clădire și se opri brusc. Își dădu seama că apartamentul din mijloc era deschis. Ușa era larg deschisă, iar dinăuntru se auzea o voce de femeie care profera înjurături extrem de plastice.

Becca păși cu băgare de seamă și trase cu ochiul în apartamentul de alături. Toate becurile erau aprinse, era plin de cutii și în mijlocul dezordinii stătea o femeie cam de o vârstă cu ea, contemplând haosul din jur.

- Bună! zise Becca. Ești OK?

Femeia se întoarse cu fața la ea, iar Becca observă că avea în mâini o bâtă de baseball. O privi scurt și lăsă bâta jos.

- Cine ești? vru să știe.

Becca își dădu seama că își ținuse respirația. Se descurca ea însăși binișor cu bâta de baseball, dar una era să o folosești la un meci și alta să riști să iei o lovitură în cap.

- Mă cheamă Becca Thorpe. Sunt vecina ta. Te recunosc, lucrezi la magazinul de mobilă vintage unde am cheltuit o avere ieri.

- A, da. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

Femeia era minionă, brunetă, cu ochi căprui. Avea trăsături caucaziene, dar și un aer exotic, în același timp. Era frumoasă. Și tematoare. Avea o pereche de blugi largi, maiou și o proastă dispoziție de zile mari.

- Nu m-ai trezit. Abia m-am întors acasă, după ce-am fost dată afară după prima mea zi de servit la bar.

Zâmbi, sperând că femeia îi va întoarce zâmbetul, ceea ce nu se întâmplă.

- Mă cheamă Olivia Bentley. Îmi pare rău pentru faza cu slujba. O să încerc să nu fac prea mare deranj.

– A, e OK, și eu abia m-am mutat. Ai nevoie de ajutor?

– Nu.

– Ești sigură? Pentru că...

– Nu am! repetă femeia, ceva mai tăios, apoi oftă. Dar îți mulțumesc.

Se îndreptă spre ușă, într-o tentativă nu tocmai subtilă de a-i transmite Beccăi că era cazul să plece.

– Bine atunci.

Becca făcu un pas în spate și ieși în hol.

– Noapte bu...

Nu apucă să spună „Noapte bună", căci se trezi cu ușa-n nas. Se părea că nu doar ea avusese parte de o zi de tot rahatul.

Sam își spuse că era mult prea ocupat ca să aibă curiozități legate de Becca în următoarele zile. El și băieții aveau un client pentru o partidă de pescuit nocturn, în larg. Pe lângă asta, aveau două programări la scufundări.

Nu dormea prea mult și de obicei stătea până târziu nopțile. Se ocupa atunci de hârțogăria pentru firmă și își construia bărcile. Erau două activități pe care îi plăcea să le facă singur. De fapt, îi plăcea să fie singur.

Observase că la geamurile apartamentului ei apăruseră perdele. Din când în când auzea cântându-se la pian. Nu ar fi zis că e genul căruia să-i placă muzica clasică, dar se trezise oprind muzica lui ca să audă mai bine pianul.

Mai observase că atunci când mergea să mănânce la Jax la local nu mai erau chelnerițe frumușele, cu forme, brunete și charismatice care să verse berile și să încurce comenzile. Își spuse că ar fi cazul să nu mai observe toate acele lucruri. Se afla în birou, la laptop, făcând contabilitatea. A lui și a altora de care se ocupa. O oră mai târziu, una dintre acele persoane își făcu apariția. Amelia Donovan ținea în mână câteva foi cu informații financiare.

– Am nevoie să-mi traduci ce scrie aici, zise ea, punând documentele pe birou.

Amelia era mama lui Cole. Și, într-un fel, ba chiar din fericire, și a lui Sam. Ajunsese la ea după un derapaj destul de grav al tatălui lui, când serviciile sociale și protecția copilului interveniseră. Odată ce-l primise în grijă, Amelia se asigurase că nu mai ajunge la alt asistent maternal. Astfel, pe durata adolescenței lui tulburate, Sam făcuse naveta între casa tatălui și casa ei.

Sam nu fusese ușor de gestionat. Din contră.

Dar Amelia îl acceptase la ea acasă fără comentarii până la 17 ani, când Sam plecase să lucreze pe una dintre platformele din golf. Îl iertase chiar și după ce Cole renunțase la o promițătoare carieră sportivă ca să își urmeze prietenul. Era născută să le poarte altora de grijă și se ocupa de familia ei cu instincte de leoaică și comportament de sergent de instrucție. Se ocupa cu ușurință de toată lumea, le știa zilele de naștere, venirile și plecările, iubiții și iubitele. Știa mereu dacă puii ei erau plictisiți, fericiți, supărați sau suferinzi.

Ce nu era în stare era să-și țină contabilitatea.

Tatăl lui Cole murise cu un an înainte, în urma unui atac de cord, iar Sam se ocupa de finanțele Ameliei, de la relația cu banca la cele cu Fiscul. Adevărul era că deja făcea asta de ani buni, încă de dinainte de moartea soțului ei. Amelia fusese profesoară la un liceu și se pensionase, dar se descurca financiar destul de bine, lucru pe care i-l atribuia în întregime lui Sam. Spunea chiar că îi e datoare.

Dar nu-i datora absolut nimic.

Lui Sam nu-i păsa câți bani reușise să îi obțină prin investiții. Știa că nu va putea să o răsplătească niciodată pentru cum avusese grijă de el și îl ținuse pe calea cea bună.

Cât de bună se putuse...

Luă documentele și o privi.

– E târziu. Ești bine?

– Da, tocmai m-am uitat la „Vocea Americii".

Amelia avea o frumusețe naturală, iar la cei 50 de ani ai săi arăta de 40. De la ea moștenise Cole farmecul și charisma. Avea sub 1,55 metri înălțime, origini irlandeze și temperamentul aferent. Și o coloană vertebrală din oțel pur.

Sam îi înapoie documentele bancare.

– Ca să-ți traduc pe scurt, în semestrul ăsta ai făcut o grămadă de bani, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

Ea dădu din cap, dar nu zâmbi, așa cum și-ar fi dorit el.

– Ce e? o întrebă.

– Nimic.

Dar era limpede că se abținea să zică ce avea de zis. O cunoștea prea bine, așa că se pregăti pentru ce avea să urmeze – avea ceva pe suflet și trebuia să se descarce.

– Haide, zi! o îndemnă el.

– Am auzit că te-a sunat tatăl tău. E adevărat?

În ochii ei albaștri se citea îngrijorare.

Ei bine, rahat! Între Amelia și Mark relația nu fusese niciodată bună, mai ales pentru că ea trebuia să repare mereu ce strica el, adică pe Sam. Chiar dacă el și tatăl lui locuiau în Seattle, ea se urca în mașină și făcea două ore pe drum ca să îl ia atunci când avea nevoie de ea.

– Sam, e adevărat? Deci te-a sunat?

– Uite ce e, e târziu, zise el, încercând să evite discuția pentru care nu se simțea pregătit. Te conduc...

– Samuel, e o întrebare simplă.

El se strâmbă la auzul numelui complet, pe care numai ea i-l folosea.

– Da, a sunat. Și eu îl mai sun, știi doar.

Privirea ei trecu de la cea a de mamă îngrijorată la cea de mamă foarte serioasă.

– Scumpule, te rog să-mi zici că n-ai fost suficient de prost să-mi mai dai un sfanț!

– Nu face bine la stima de sine să mă faci prost, știi doar, spuse el cu o seriozitate prefăcută.

– La dracu'! exclamă Amelia și ieși în holul ce ducea spre mica bucătărie.

El o urmă, deși instinctul îi spunea să nu o facă. O văzu trecând pe lângă frigider și deschizând direct congelatorul. Și îi auzi exclamația de neplăcută surpriză când văzu că era gol.

- Mereu aveai ceva vodcă, mormăi ea. Unde e? O femeie are câteodată nevoie de-o vodcă, Sam! îi ceru ea cu mâinile în șold.

Sam știa. Știa și că un bărbat avea câteodată nevoie de o tărie. Mult timp după moartea lui Gil, vodca îi amorțise durerea. Prea mult. Când își dăduse seama, renunțase complet. Fusese al naibii de greu. Reușise să se rezume la câte-o bere și alegea să nu mai gândească prea mult.

- Am suc, îi spuse. Chipsuri. Fursecuri. Alege-ți otrava.

- Vodcă!

El oftă, se apropie de ea, închise congelatorul și o prinse în brațe.

- Sunt OK. Știi asta, da?

Ea ridică bărbia și-l privi în ochi.

- Se-ntâmplă des?

- Să fiu OK? Da.

Ea îl îmbrânci ușor.

- Mă referam la tatăl tău. Te sună des?

- Eu îl sun săptămânal.

Văzu din privirea ei că înțelesese distincția, iar faptul că Sam avea, de regulă, inițiativa nu o bucura.

- Și îi dai bani? îl întrebă.

- Când are nevoie.

- Of, Sam...

- Îmbătrânește și începe să simtă că n-o să trăiască veșnic. E combinat c-o femeie frivolă și cam proastă, urmează să aibă un copil...

- Ceea ce e ridicol!

- Și își dă seama că a dat-o rău în bară cu primul lui copil.

- Zici? întrebă ea, luându-i fața în mâini. Sam, nu-mi place ce se-ntâmplă. Nu-mi place că ia bani de la tine.

N-a făcut decât să ia de la tine, și știi prea bine că îți afectează relațiile cu ceilalți. Din cauza lui lași câte-o femeie să intre din când în când în viața ta, dar nu te bazezi cu adevărat pe nimeni, niciodată. Sam, nu e sănătos ce se întâmplă. Ia zi, cu Becca e la fel?

El se gândi la singura femeie care îi atrăsese atenția în ultima vreme. Becca. Chiar nu era genul care să se bazeze pe cineva.

– Cred că e posibil, zise el.

– Dar tu ai fi capabil să te bazezi pe ea? Că asta vrea, până la urmă, o femeie, Sam. Ca și tu să îi arăți că contezi pe ea.

El râse scurt.

– Deja te-ai dus mult prea departe cu gândul.

– Ei bine, îmi fac griji pentru tine. Pentru voi toți.

– Tu mărită-ți nebunele alea de fete și mai vorbim pe urmă, spuse el.

– Schimbi subiectul.

– Fac și eu ce pot.

Ea îi aruncă o privire severă, iar el oftă.

– Uite ce e, îi zise, nu-mi place că îmbătrânește și că l-au apucat regretele. Sau că n-are bani să-și întrețină copilul. E tatăl meu. Ce-ai vrea să fac?

Amelia oftă și clătină din cap. Apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Știu că n-am cum să duc o ceartă cu tine. Mai bine mă dau cu capul de pereți.

Avea dreptate, așa că el îi zâmbi.

– Deci îmi dai pace?

– Nu, zise ea, sărutându-l pe celălalt obraz. Te las în pace deocamdată.

Era aproape beznă când plecă, după ce Sam mai îndură o îmbrățișare. Odată rămas singur, închise laptopul și stinse luminile. O idee bună era să se bage în pat, dar nu se simțea obosit. Faptul că se gândise la tatăl său scosese la suprafață rahaturi pe care nu voia să și le amintească.

Trebuia, așadar, să-și consume energia. De regulă făcea asta alergând cu Ben, un vechi prieten din oraș.

La fel ca Sam, Ben aprecia arta de a nu vorbi prea mult, așa că era buni parteneri de alergare, numai că Ben nu dormea singur de o vreme și era prea târziu să-l sune. Așa că, nervos și neliniștit, Sam ieși singur pe plajă, forțându-și limitele. Încerca să-și limpezească mintea, dar îi tot veneau în cap fel și fel de gânduri.

„Te iubesc, fiule."

Îl scotea din sărite cum tatăl lui arunca vorbele ca și cum nu însemnau nimic. Iubirea, iubirea adevărată l-ar fi apărat. N-ar fi ajuns luat de acasă pentru neglijare. Iubirea adevărată ar fi însemnat renunțarea la planuri ridicole de îmbogățire rapidă când abia aveau un acoperiș deasupra capului. Sam se scutură de amintirile dureroase și continuă să alerge. Trecutul nu conta. Conta prezentul. Ce se întâmplă aici și acum. Să construiască bărci, de pildă. Să administreze afacerea. Să fie alături de Cole și Tanner așa cum fuseseră și ei pentru el.

Dar trecutul era afurisit și, din cine știe ce motiv, în acea noapte nu părea să-i dea pace. Nici după o oră, când ajunse înapoi de unde plecase. Stătea pe plajă, pe nisip, în dreptul casei lor, respirând sacadat. Razele argintii ale lunii învăluiau totul într-o lumină albăstruie în care văzu o umbră mică așezată pe nisip, la câțiva metri de el.

Becca.

capitolul 6

Sam rămase nemișcat câteva clipe. Știa că inteligent din partea lui ar fi să plece naibii de pe plajă fără să spună o vorbă. Era prea la limită, prea dezlănțuit. Dar nu era, probabil, prea inteligent, căci picioarele refuzau să i se miște. Becca purta un tricou supradimensionat, cu mâneci lungi, și pantaloni de pijama din flanel. Își ținea genunchii strânși la piept, iar pe unul dintre degetele de la picioare se vedea sclipirea unui mic inel din aur.

Sub aparența de fată dură, care ține la tăvăleală, era blândă și dulce și avea un zâmbet care îl mișca.

Îl cam mișca, de altfel, și trupul ei. Își zise din nou să o ia din loc fără să se uite în urmă. Și, din nou, nu se clinti. Femeia din fața lui îl făcea să se gândească la o oază. O oază liniștită, calmă și al naibii de sexy. Îl atrăgea spre ea involuntar.

– Parcă ziceai că ești doar în trecere prin oraș, îi spuse. Și iată-te tot aici.

Becca ridică privirea, iar ochii ei ciocolatii parcă îl topeau.

– Da, iată-mă.

– În pijama, observă el.

Ea se uită în jos.

– E ținuta mea specială cu care țin bărbații la distanță. Are efect garantat. Orice bărbat își pierde interesul imediat.

Pijamaua era largă, ce-i drept, dar felul în care briza îi făcea materialul să se unduiască pe lângă trup era înnebunitor. El râse încet, iar ea mijii ochii.

– Ce e?

– Hai să zicem că nu-i o ținută așa de rea cum crezi.

Ea clipi, apoi lăsă privirea în jos, aparent preocupată să își curețe nisipul de pe picioare. În acel moment, Sam își dădu seama că probabil îi dădea o stare de nervozitate uitându-se la ea de sus, cât era de înalt. Așa că se ghemui pe nisip și îi zâmbi, iar ea se relaxă vizibil.

– N-ar trebui să-mi fluturi prea des zâmbetul ăsta, îi zise.

– De ce?

– E... atrăgător, recunoscu ea. Tu ești atrăgător. Și ești al naibii de conștient de asta.

– Bine, dar port ținuta mea specială cu care țin femeile la distanță, râse el.

Avea un râs cu adevărat minunat. Simțise și el, din prima clipă, chimia dintre ei, dar nu era convins că și ea. Acum era clar. Se atrăgeau, chimia dintre ei era intensă.

Trebuia să plece acum, înainte ca lucrurile să scape de sub control. În schimb, continuă să vorbească.

– Ai vreun motiv pentru care vrei să mă ții la distanță? o întrebă.

– Vrei să știi dacă sunt ori nebună, ori într-o relație?

– Da. Și vreau să știu și una, și alta.

– Nu-s într-o relație, zâmbi ea slab. La partea cu nebunia, jurații încă deliberează. Dar tu?

– Răspunsul e nu, la ambele întrebări.

Ea întrerupse prima contactul vizual. În schimb, îi privi trupul într-un fel care îi stârni motoarele.

– Mereu alergi așa, la rupere? îl întrebă, iar vocea abia i se auzea peste sunetul valurilor ce se izbeau de țărm.

El ridică din umeri.

– Te văd uneori dimineața, continuă ea. Și fix asta faci. Alergi mereu la rupere.

El zâmbi.

– Ești voyeur până-n măduvă.

– Se pare că nu pot să m-abțin, recunoscu ea.

Se lăsă pe nisip lângă ea și o simți imediat că se tensionează. Așa că, pentru a-i da timp să se obișnuiască, își întinse picioarele lungi.

– Am lucrat șapte ani pe mare. Îmi era dor să alerg. Mi-am promis atunci că după ce n-o să mai lucrez pe platformă o să mă reapuc de alergat.

Ea își desprinse privirea de la trupul lui și-i căută ochii.

– Cu ce te ocupai?

– Lucram pentru o firmă de consultanță care monitoriza platformele de foraj la mare adâncime. Uneori eram plecați cu lunile și nu vedeam un petic de pământ.

– Cine erați voi?

– Eu și echipajul meu.

– Erai plecat pe mare cu lunile cu niște tipi?

– Erau și câteva femei, dintre care una i-a frânt inima lui Cole și i-a făcut-o bucăți.

– Și ce făceai exact?

– Eram manager de instalații offshore, zise el, ridicând iar din umeri. O titulatură pretențioasă pentru ce făceam. Eram un fel de babysitter pentru operațiunile de pe platformă.

– Toate operațiunile?

– Mă ocupam de tot ce însemna parte administrativă. Schimburi, ce avea fiecare de făcut... totul.

– Sam-știe-tot, spuse ea încet. Asta-mi tot spune lumea.

Nu știa tot. Nici pe departe. Nu știa, de pildă, de ce era așa atras de ea. Sau ce-o făcea atât de temătoare.

– Cred că nu era ușor, zise ea.

– Era al naibii de greu.

Rămăsese cu câteva amintiri plăcute din acei ani. De la muncitor necalificat ajunsese manager. Dar după ce îl pierduseră pe Gil, el și Tanner se întorseseră la Lucky Harbour împreună cu Cole, care voia să fie alături de mama lui și de cele trei surori. Tanner avea nevoie de timp pentru recuperare. Iar locul era numai bun să-și înceapă afacerea cu bărci.

– Deci nu mai lucrezi pe platforme și acum alergi, faci surf, plimbi oameni cu barca și faci bărci, rezumă ea.

El o privi pe sub sprâncene.

– Am tras cu ochiul, cum mă știi, dar am și căutat informații despre tine, zice ea, mușcându-și buza de jos și izbucnind apoi în râs.

Era rândul lui să mijească ochii.

– De ce?

Ea se foi un pic, gest pe care el îl găsi fascinant. O găsea fascinantă cu totul.

– Mi-am petrecut ultimele trei dimineți la local pentru că e gratis conexiunea WiFi, zise ea. Așa că am început să mă... documentez.

– Legat de mine?

– Nu doar de tine. Dar eram curioasă, recunoscu ea.

– Serios? N-ai obținut suficiente informații spionându-mă de la geam?

– Hei! zise ea, râzând iar. Ce să fac dacă ești plăcut ochiului?

– Parcă mai devreme ai zis atrăgător, nu plăcut ochiului, se încruntă el.

– Ești plăcut. Frumușel, repetă ea, zâmbind în continuare.

Îi plăcea la nebunie zâmbetul ei.

– Nu-s frumușel, protestă, dar deja zâmbea, la rândul lui.

– Bine, bine. Ai dreptate. E un cuvânt mai potrivit pentru o fată. Nu pentru ce ești tu.

Se priviră în ochi câteva clipe. Simțeau amândoi că rămân fără oxigen, de parcă aerul dintre ei s-ar fi disipat. Iar inima lui bătea în ritmul valurilor.

– Și ce-ai mai aflat despre mine din documentarea asta a ta?

Fără să vrea, ea se trezi privindu-i cu aviditate buzele.

– Am aflat că însoțiți turiștii la pescuit în larg, la scufundări și chestii dintr-astea. Firma voastră e cotată la 4 stele și jumătate din cinci, dar sunt sigură că unele recenzii au fost scrise de femei care vor să iasă cu voi. Scrie frecvent pe acolo că asociații din firmă sunt trei tipi foarte mișto.

El tresări scurt, făcând-o iar să râdă.

– Asta-i realitatea, învață să trăiești cu ea. A, și știai că orașul are un cont pe Pinterest? Femeia care postează are o secțiune specială pentru chestiile ei preferate din Lucky Harbour.

– Lucille, mormăi el.

– Iar una dintre chestiile ei preferate ești tu.

– Lucille e nebună de legat, se strâmbă el.

– Pare foarte sinceră.

– Bun, deci e o nebună sinceră. Asta schimbă totul? O nebună e nebună și gata.

– Pe-aici lumea te consideră un fel de lider, de persoană la care să apelezi. Dacă se pune o întrebare, lumea zice că Sam sigur va ști răspunsul. Dar am observat

ceva. Nimeni nu pare să te cunoască într-adevăr. Poate cu excepția lui Cole și a lui Tanner.

Era suficient de aproape de adevăr ca să îl facă să nu se simtă în largul lui.

- Îmi imaginez că treci drept un lup singuratic, continuă ea, înclinând un pic capul și scrutându-l intens. Și că le lași oamenilor senzația că dacă încearcă să se apropie, o fac pe riscul lor.

Nu era ușor să nege adevărul, așa că Sam nu se deranjă nici măcar să încerce.

- Adică... ești de gașcă, vorbi ea ca pentru sine, încercând să-l descifreze. Ajuți oamenii. Dar nu prea ești dispus să îi lași să te cunoască.

Era o evaluare șocant de aproape de adevăr, dar el alese să trateze lucrurile cu umor.

- Ei, bine, interesantă treabă.

- Interesantă?

- Da, răspunse ea, privindu-i din nou buzele. Pentru că distanța pe care o impui mă face, în mod cumva pervers, curioasă să știu mai multe despre tine. Și n-am mai fost... curioasă de ceva vreme.

Se produse din nou între ei acea descărcare electrică. Fierbinte. Flămândă. Nu știa însă dacă nu venea doar din partea lui. Dornic să testeze apele, se apropie puțin, atent să se miște încet. Văzuse deja că mișcările rapide o făceau să reacționeze imediat, și nu în sensul bun. Când el veni mai aproape, ea își trecu dinții peste buza de jos, iar privirea îi deveni încețoșată, ca o invitație. Gurile aproape li se atinseră, dar ea se trase brusc înapoi și sări în picioare.

- Scuze, îi zise, cu răsuflarea tăiată. Mi s-a părut că aud ceva.

Ascultară amândoi. Se auzeau doar valurile izbindu-se de nisip și de stânci și respirația ei tot mai accelerată.

- Sau poate mi s-a părut, se strâmbă ea.

Se ridică și el și decise să nu complice lucrurile și să îi ofere un pic de spațiu.

- Nu ai păstrat slujba de chelneriță.

- Se pare că nu-s cine știe ce chelneriță.

- Ce ești? o întrebă.

- Teoretic sunt compozitoare de melodii pentru reclame, dar nici măcar asta nu îmi iese prea bine.

- Compozitoare de melodii pentru reclame?

- Compun cântecelele care însoțesc reclamele. Nu e nici pe departe la fel de dificil ca a-ți risca viața sau membrele pe mare, vreme de șapte ani, dar, ce să zic, prezintă niște provocări.

- Ai compus ceva ce-aș ști și eu?

- Poate, dar nu în ultima vreme. Cel mai recent cântecel pe care l-am compus a fost pentru hârtia igienică „Pufoșica".

El rânji.

- Tare! Și acum la ce lucrezi?

Ea ezită și-și mușcă iar buza de jos.

- La „Diaxsis".

- Care e...?

Ea oftă.

- Un medicament contra disfuncției erectile.

El izbucni în râs.

- Și nu prea reușești să te menții... tare pe poziții?

- Foarte amuzant, răspunse ea. E o muncă făcută din glumițe și jocuri de cuvinte dacă nu ești nevoit chiar tu să scrii melodia. În clipa asta aș vrea să lucrez la un stand de floricele pe ponton. Sau să fac orice altceva.

- Cândva voiam să devin vedetă rock, mărturisi el.

- A, da? Și de ce n-ai mai vrut?

- Pentru că sunt complet afon și n-am nici pic de voce.

Ea râse, iar el se bucură de dulceața sunetelor pe care le scotea.

- De-asta asculți muzică așa tare? Dai tare și te imaginezi pe scenă?

- Lucrez la asta. Sau, mai bine zis, lucram. În ultimele zile am ascultat ce-ai ascultat tu.

Ea îngheță.

- Mă auzi când mă prostesc la orga electronică? îl întrebă cu un aer îngrozit.

El făcu o pauză.

- Tu cânți?! Ești fantastică.

Ea clătină imediat din cap.

- Nuu.

- Ba chiar ești.

- Vreau să zic că nu poți să asculți.

Vocea îi devenise mai aspră. Făcu un pas mai departe de el.

- Nu pot cânta dacă am public.

- De ce nu?

- Pentru că mă sufoc, răspunse ea, părând sincer supărată.

- OK, zise el, observându-i paloarea bruscă, dar punând-o pe seama razelor lunii. O să mă prefac că nu te ascult. Ce zici?

- Nu. Nici nu se relaxase, nici nu zâmbea. Pentru că voi ști că doar te prefaci că nu mă asculți.

Nu făcea mofturi și nu cerșea complimente, cum fac uneori femeile. Chiar nu suporta gândul că el ar asculta-o cântând.

- Pot să-mi pun căști sau dopuri în urechi, continuă Sam.

Becca îl privi câteva clipe, apoi se uită înspre apă.

- Știu că par nebună, dar nu mai cânt în public. Doar pentru mine în timp ce încerc să compun următoarea melodie pentru o reclamă.

- Cântai cândva în public?

- Doamne, Becca, tacă-ți gura aia odată! scrâșni ea și își acoperi ochii cu mâinile. Am nevoie să schimbăm subiectul!

- De-asta ai plecat din New Orleans?

- Așa schimbi tu subiectul?

Lăsă mâinile jos și oftă.

- Am plecat pentru că aveam nevoie de o pauză de la... ce era acolo. De la familie, ca să fiu sinceră. Mi-e greu să explic.

– Poate asta e problema, zise el. Poate ești prea concentrată asupra trecutului în loc să te bucuri de ce se întâmplă aici și acum.

Ea îl țintui cu privirea.

El i-o susținu.

– Poate, zise, într-un final. Dar ție nu ți se întâmplă să rămâi cumva blocat în trecut?

Lui Sam nu-i plăcea nici măcar să se gândească la trecut, cu atât mai puțin să îl retrăiască.

– La naiba, nu!

– Deci... și tu ești un pic defect? întrebă ea cu ochii plini de speranță și de interes.

– Nu sunt defect.

Ea oftă.

– Normal că nu ești, din moment ce ai penis.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Bărbații nu recunosc când sunt defecți.

El râse, iar ea îl privi.

– OK, îi zise, ar trebui să nu mai faci asta, adică să râzi așa sexy, domnule Surfer Sexy, Morocănos și Defect.

– Nu sunt defect... rău.

– Păi, dacă ai fi, te-anunț că există un remediu de care am auzit și...

– Și?

Își frecă iar ușor buza de jos cu dinții.

– Poate nu e atât un remediu, cât o... soluție temporară. Ca plasturele, zise ea, înclinându-și fața spre a lui.

Întunericul nopții formase între ei o intimitate și, odată cu ea, un sentiment de dorință. Dorință pentru o femeie. Pentru acea femeie. Trecuse ceva vreme de când ținuse pe cineva în brațe, de când se lăsase să se piardă alături de cineva. Adevărul e că nu prea îl tentase nimeni. Însă Becca îl tenta. Becca cea cu ochii întunecați și calzi, cu zâmbetul ei cald și cu felul în care pulsul îi era vizibil la baza gâtului. Își dorea să atingă acel loc cu buzele. Să îi atingă fiecare centimetru de piele. Îi luă mâna și o trase ușor.

– Și despre ce plasture e vorba?

– Păi ce contează, din moment ce nu te consideri defect?

Sam o mângâie ușor pe frunte și-i trecu o șuviță după ureche. Simți tremurul pe care i-l provoca atingerea lui.

– Ce contează pentru mine e ce ți s-a întâmplat ție de spui că ești defectă.

Ea închise ochii, iar zâmbetul lui păli.

– Cineva te-a rănit, îi spuse.

– Nu! exclamă ea și se retrase. E mult de-atunci.

Mda. Cineva o rănise. O întoarse spre el și o așteptă să deschidă ochii aceia prin care lăsa să i se vadă sufletul. Orice i se întâmplase, era limpede că o afectase profund, dar nu o pusese la pământ. La fel ca-n cazul lui.

– Nu e ceva despre care vorbesc, zise ea.

– În loc să vorbești, pui un plasture.

– Da.

Ea ezită, apoi își puse mâna pe pieptul lui, trecându-și degetele peste mușchii lui de parcă și-ar fi testat propria reacție. El spera că și ea simțea ceva, căci atingerea ei îi provoca reacții deloc simple.

– A trecut ceva timp, murmură ea, dar din ce-mi amintesc asta era o metodă de vindecare care dădea rezultate.

Îi plăcea că nu se ferea să spună ce gândea. Și, sincer, îi plăcea că făcuse ea primul pas, așa ezitant cum era. Avea să-l facă el pe al doilea. Și pe al treilea. La naiba, avea să facă toți pașii la care ar fi fost receptivă, în speranța că, făcându-i, îi va îndepărta demonii. Dar când ea aproape că se lipi de el, o prinse ușor de încheieturi și o opri.

– Am ceva de rezolvat mai întâi, îi spuse.

– Ah! făcu ea, și ochii parcă își pierdură din lumină. Înțeleg.

– Nu, zise el, ținând-o în timp ce ea încerca să se retragă. Nu te resping, Becca. Te doresc. Te doresc mult, dar sunt transpirat tot după alergare. Trebuie să fac un duș. Un duș rapid, promit, îi spuse, privind-o în ochi ca să se asigure că înțelegea situația. Dar n-am duș la firmă și stau la 10 minute de-aici. Ai puțină răbdare cât...

– E duș la mine acasă, îl întrerupse ea.

Privirea îi căzu din nou peste gura lui, în timp ce-și umezea buzele cu vârful limbii. El gemu și se predă. O sărută.

Perfect, la naiba!

Așa îi era gustul. Ea scoase un scâncet scurt și se lipi mai bine de el, de parcă s-ar fi temut că avea să dispară.

Slabe șanse.

Începu să o sărute cum îi plăcea lui, umed și adânc. Îi eliberă încheieturile mâinilor și lucrurile o luară razna foarte repede. Mâinile li se loveau unele de altele în încercarea de a pipăi, de a atinge, de a strânge, de a explora. Ea gemu în gura lui, iar el simți că își pierde un pic capul.

Sau poate și-l pierduse din clipa în care o văzuse prima dată. Nu știa. Îl amețea atât de tare că nu mai putea gândi.

– Becca... spuse el încet și, cumva, fără să știe de unde, găsi puterea să se desprindă de ea.

Privirile li se întâlniră și, văzând pasiunea și nesiguranța din ochii ei, o sărută din nou, de data asta prelung și tandru. Ea scoase un oftat și îi cuprinse gâtul cu brațele, dar el se îndepărtă iar.

– Întâi dușul, îi zise.

– Și pe urmă?

Speranța din glasul ei îl atinse direct în inimă. O sărută iar, până gemu iar între buzele lui, iar reacția ei îl făcu să nu mai poată gândi limpede.

– Și pe urmă... orice vrei, îi promise el.

capitolul 7

Nu se întâmpla adesea ca Becca să se poarte necugetat sau să se lase în voia trăirilor. De fapt, nu se întâmpla aproape niciodată. Dar Sam cel cu ochi frumoși, voce sexy și replici surprinzător de spirituale și inteligente îi scoteau la suprafață această latură. Își spuse din nou

că merita și ea măcar atât. Merita o noapte de plăcere, fără obligații, în care să se abandoneze în brațele unui bărbat.

Ale acestui bărbat. Sam Brody cel sexy și arătos era în spatele ei, iar ea se întreba dacă va face într-adevăr pasul.

Oare chiar putea?

Chiar atunci Sam se aplecă și o sărută pe gât, iar ea simți cum i se face pielea de găină și vibrează de dorință.

O, Doamne, da! În ciuda agitației și a nervozității, și a bănuielii că părțile ei feminine erau cam ruginite de la atâta stat pe bară, avea să facă pasul. Să treacă la fapte. Și nu va lăsa pe nimeni sau nimic să intervină.

Urma să fie goală și să se simtă bine.

Chiar atunci în clădire intră Olivia, cu pasul grăbit și privirea în jos. Când se opri și dădu cu ochii de ei doi, fu clar surprinsă.

– O! exclamă.

Sam înclină capul înspre ea.

– Bună, Olivia.

Deci se cunoșteau, iar Becca simți o împunsătură ciudată. Gelozie, oare? Nu, exclus! N-avea cum.

Sau avea?

Olivia îl salută și ea pe Sam cu o mișcare a capului și se pregăti să-și vadă de drum. Însă în ultima clipă se opri și se întoarse spre Becca.

– Îți datorez scuze pentru aseară.

– Pentru ce?

Olivia purta o altă pereche de blugi, încălțări cu platformă înaltă și o bluză transparentă care îi evidenția silueta impecabilă. Era frumoasă și distantă, dar, față de seara precedentă, avea bunul-simț să încerce să zâmbească.

– Pentru că ți-am trântit ușa în nas, spuse ea. Nu sunt genul sociabil.

– S-a notat, răspunse Becca sec.

Olivia zâmbi din nou... oarecum.

– Știu că încercai să fii o vecină amabilă, iar eu m-am purtat ca o nesimțită. Aș vrea să mă revanșez. Serios,

adăugă, văzând expresia de surpriză de pe chipul Beccăi. Orice se rezolvă cu o masă gustoasă, iar eu fac cea mai bună pizza de casă de-aici. Deci fac cinste cu cina. Când nu ești ocupată, mai spuse, aruncându-i o privire lui Sam.

Becca îl privi, la rândul ei, întrebându-se ce părere ar avea el despre pizza făcută în casă, iar el ridică o sprânceană. Olivia o șocă pe Becca izbucnind în râs.

– Rămâne pe altă dată, spuse, și intră în apartamentul ei.

– Voiai să renunți la mine pentru pizza, zise Sam.

– Pizza făcută în casă, îl corectă ea.

Băgă cheia în broască, tresărind când îi simți din nou răsuflarea fierbinte în ceafă.

– Te fac eu să uiți de pizza, îi șopti el direct pe piele.

Ea se cutremură. Subestimase efectul săruturilor pe gât.

– Ești sigur că vrei să-mi faci promisiuni de care n-o să te poți ține? reuși ea să îngaime.

– Eu îmi țin mereu promisiunile.

O, Doamne, spera din suflet să fie așa.

Cinci minute mai târziu, Becca stătea la ușa propriei băi, cu mâinile și fruntea rezemate de lemnul rece și cu trupul vibrând de emoții pe care aproape că nu le mai recunoștea.

Dorință.

Nevoie.

De cealaltă parte a ușii se auzea apa de la duș.

La ea în duș era un bărbat.

Dumnezeule mare, un bărbat făcea duș la ea în baie. Și-l imagină pe Sam, gol și arătând demențial, folosindu-i gelul de duș, săpunindu-se pe tot trupul, iar toate părțile sensibile ale corpului ei se treziră la viață. Și erau multe, parcă mult mai multe decât își aducea aminte. Zâmbi ușurată, apoi clătină din cap. De ce și-l imagina pe acel bărbat superb la duș în loc să i se alăture? Își roase un pic unghia de la degetul mare și reamintindu-și

că e timidă din fire. Numai că timiditatea nu-i adusese nimic bun tot anul.

„Deschide ușa, Becca."

Deschise ușa.

Un abur cald o învălui la unison cu sunetul apei curgând pe pardoseala de gresie. Trase aer în piept și privi imaginea care i se înfățișa. Ușa de sticlă a cabinei de duș era aburită, dar distingea conturul trupului lui Sam. Îl vedea dintr-o parte și unghiul era cât se poate de încurajator. Se sprijinea cu o mână de perete, avea capul înclinat în jos, iar apa îi curgea peste umeri. Becca urmări traseul șiroaielor peste spatele suplu, peste forma perfectă, apetisantă a fundului lui, apoi pe coapse și pe gambe.

Era superb.

Becca deja transpira. Trebuia să scape de bluza devenită brusc prea groasă și prea largă. El sesiză mișcarea și întoarse capul. Când o văzu, privirea îi deveni pasională și grăitoare. Luă săpunul și începu să se spele. Becca nu reușea să-și desprindă privirea de la el. Vru să spună ceva, dar el își cuprinse sexul cu o mână și o privi fix în ochi. Nu își mișcă mâna, iar ea se înfierbântă toată doar pentru că își dorea ca el să înceapă să se frece în fața ei.

– N-ai încuiat ușa... începu ea, cu glas tremurat. Așa că am...

El zâmbi. Un zâmbet ispititor și periculos.

Becca stătea nemișcată, dorindu-și să pară detașată în timp ce trupul îi pulsa de dorință. Voia să pară că nu era mare lucru că la ea în duș era un bărbat. Când era, de fapt, un mare lucru. Un foarte mare lucru. Inima îi bătea să-i sară din piept. Încercă să își reamintească faptul că jocul se purta în termenii ei. Că deținea controlul. Că se putea opri în orice clipă.

Dar știa deja că nu va vrea să se oprească.

Sam își dădu părul pe spate, iar ea tresări. Deși el era sub duș, ea se simțea cel puțin la fel de udă. Trase un sertar și scoase singurul prezervativ pe care îl avea în casă. Îl primise la o petrecere, cu ani în urmă. Era albastru

și cu aromă de afine și mărimea XXL, așa că îl păstrase pentru că i se păruse o glumă bună.

Trecuse ceva timp de când avusese nevoie de prezervativ și ar fi preferat să nu fie albastru. Dar tot era mai bun decât nimic.

Apa și spuma continuau să se prelingă pe trupul lui Sam. Simțind că îi era tot mai cald, Becca își dădu jos tricoul cu mânecă lungă. Sam șterse un pic geamul cabinei, probabil ca să o vadă mai bine, și zâmbi.

– Ai ceva straturi de haine pe tine.

Ea roși.

– Mi-era frig.

– O să-ți țin eu de cald.

Chiar îl credea. Își dădu jos și pantalonii și rămase într-un maiou subțire alb, din bumbac, și o pereche de chiloți, tot albi, tot din bumbac.

Lui Sam părea că îi plăcea ce vedea, judecând după flăcările din privirea lui, dar ea ezită. Știa că orice ar urma să mai dea jos ar fi însemnat să se dezvăluie mai mult decât o făcuse de mult timp în fața altei persoane.

– Continuă, îi ceru el cu glas ușor răgușit.

Momentul era din cale-afară de erotic. Ea nu făcu nici o mișcare, așa că el îi făcu semn cu degetul să se apropie. Picioarele o purtară instinctiv spre el. Se trezi, practic, sub duș, unde apa îi lipea de trup maioul și chiloții.

Sam gemu la vederea imaginii ce i se oferea, o prinse cu un braț și o trase de talie înspre el. Făcu totul foarte încet, dându-i timp să se răzgândească, să îl oprească.

Dar ea nu o făcu.

Nu doar că nu îl opri. Își trecu degetele prin părul lui ud și îl trase spre ea, sperând la un sărut care să o facă să își piardă capul.

– Tremuri, șopti el. Tot ți-e frig?

– Nu.

O privi în ochi.

– Ești agitată.

– Tu nu ești?

El îi zâmbi, parcă topindu-i inima.

– O să fie bine, Becca. Îți promit.

O altă promisiune. I-ar fi putut spune că nu credea în ele, dar siguranța din vocea lui și din privirea lui îi transmiteau altceva.

– OK, îi șopti.

El îi zâmbi, apoi o sărută. Încet la început, apoi tot mai intens și mai dominator, de parcă ar fi răspuns exact dorinței ei de a-și pierde capul și de a se lăsa în voia simțurilor. Era chiar mai bine decât se așteptase, iar Becca se simți copleșită de valul de dorință ce puse stăpânire pe ea odată cu buzele lui. Își înfipse degetele în părul lui ud și răvășit și încercă să se țină pe picioare.

N-o mințise. Cel puțin, până acum era chiar bine.

Atât de bine că se pierdu în senzația de a fi ținută în brațe, în pasiunea dintre ei, în dorința ce-i copleșea pe amândoi. Îl dorea atât de tare că simțea că o să cadă din picioare.

Când se întâmplase ultima dată ca un bărbat să-i înmoaie genunchii?

Era mult de atunci.

Prea mult.

Limbile li se întâlneau și parcă dansau împreună, iar ea gemu în gura lui. Auzind-o, Sam se trase ușor înapoi și o privi înfierbântat. Ea îl trase iar înspre ea, pentru că săruta bine. Cel mai bine. Era, de fapt, regele sărutu-rilor. Când buzele li se desprinseră din nou, ea fu la un pas să își piardă echilibrul și să se transforme într-o masă inertă de dorință și plăcere. Brațele lui puternice o susținură. Apoi degetele lui le descleștară pe ale ei ca să vadă ce ținea strâns în mână. Când văzu prezervativul albastru, XXL, Sam zâmbi.

– Am gândit în perspectivă, șopti ea.

– Îmi plac femeile care gândesc în perspectivă.

El puse prezervativul pe savonieră, apoi trase într-o parte una dintre bretelele maioului ud. O sărută pe bărbie, pe gât, pe claviculă.

– Mmmm... Zi-mi dacă asta vrei, Becca.

Ea deschise gura, dar nu reuși să scoată un sunet. De ce nu reușea să vorbească?

– Dacă rămân, spuse el cu blândețe și fermitate în același timp, o să te duc în pat și-o să te fac să te simți atât de bine că o să uiți de tot ce-ți dă acea tristețe în ochi. Îți promit.

Încă o promisiune, cea mai irezistibilă de până acum. Ca răspuns la afirmația lui demnă de un mascul alfa, își adună rămășițele de curaj și se lipi de el, trecându-și degetele peste pielea lui fină, fierbinte și udă. Doamne! O, Doamne, ce plăcut era la atingere!

El îi desfăcu părul din coada de cal și își trecu degetele prin șuvițele ei dezordonate.

– Becca?

Voia să o audă spunând acele cuvinte.

– Rămâi, zise ea.

Îi dădu jos maioul și chiloții și gemu văzând-o complet goală, apoi o sărută prelung, umed și intens. Luă săpunul și, cu un zâmbet întunecat, începu să o săpunească pe brațe. Urmară abdomenul și pieptul. Mâinile i se mișcau pe pielea ei, încet, controlat, atâtător, până când ea gemu de plăcere și lăsă capul pe spate, rezemat de peretele de faianță.

– Sam...

– Învăț ce îți place, spuse el.

Continuă să o atingă înnebunitor de plăcut până când ea îi spuse din nou pe nume, dar ceva mai tare, și în sfârșit, o, Doamne, în sfârșit îi atinse sfârcurile cu vârfurile degetelor. Ea rămase fără aer preț de o clipă și începu să tremure din tot corpul. Atât de mult. Trecuse atât de mult de când nu se mai simțise așa.

Nu trecu mult și el își lăsă și degetele să intre în joc, nu doar vârfurile, frecându-i cu blândețe sfârcurile.

– Ei bine, asta văd că îți place.

Ea nu putea vorbi, dar dacă ar fi putut, ar fi spus nu că îi plăcea, ci că adora senzația. Din fericire, era limpede că Sam nu avea nevoie de prea multe cuvinte și confirmări, căci se lăsă în genunchi și începu

să îi săpunească picioarele, trecându-și mâinile peste coapse, peste posterior, prinzându-i și strângându-i fesele, apoi coborând din nou până spre gambe. Apoi urcă din nou, ajunse iar la coapse... și între ele. Ea scăpă un oftat.

– Sam...

– Desfă-le, scumpo.

– Păi...

Se simțea depășită de situație, dar el preluă controlul, iar mâinile lui o făcură să-și desfacă picioarele. Când o făcu, se trezi deschisă în toate felurile posibile, doar că sub acel duș nu era loc pentru rațiune. Nu când simțea mâinile lui Sam peste tot.

Iar gura lui... O, Doamne, gura lui...

El își rezerva tot timpul din lume și la acest capitol. O atingea, o săruta, o lingea pe fiecare centimetru de piele, făcând-o să respire precipitat, să ceară aer ca o nebună, până la frenezie.

– Sam! gemu ea din nou. Sam, o să-mi...

– Fă-o, îi zise, cu gura lipită de ai ei. Dă-ți drumul.

Simți că se destramă, că își pierde complet controlul, dar el rămase acolo, ținând-o, ajutând-o să revină cu picioarele pe pământ. Când într-un final reuși, ea clipi și deschise ochii, iar primul lucru pe care îl văzu fu zâmbetul lui al naibii de sexy. O văzuse pierzându-și controlul, iar ea își dădu seama cât de mult voia să îl facă și pe el să își piardă controlul. Îl ridică și îi admiră trupul minunat, puternic, musculos, mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile. Senzația era atât de plăcută încât își dorea să îl și guste. Se lăsă în genunchi ca să facă întocmai asta. Își lipi buzele de zona foarte sexy de sub șoldurile lui și privi fascinată cum mușchii lui abdominali se încordară.

Nu era prea sigură că avea aptitudinile necesare, dar îi plăcea ce vedea și dorea să guste. Așa că îl gustă. Îl linse. Iar. Și iar. Apoi îl luă în gură.

El scoase un sunet gutural, iar ea se uită în sus, privindu-l printre gene. Sam era cu capul pe spate, cu ochii închiși, iar apa i se scurgea pe față și pe piept.

Își prinsese degetele în părul ei ca și cum ar fi căutat un punct de susținere. Ea se crispă un pic, dar atingerea lui era blândă. Nici nu îi ghida mișcările, nici nu i le forța în vreun fel. Parcă ar fi căutat un sprijin și atât, iar gestul o făcea să se simtă puternică și sexy. Atât de sexy...

Își spuse că semnele erau bune și continuă ce începuse, încântată de gemetele lui atunci când experimenta câte ceva.

- Isuse! murmură el.

Trupul îi era încordat ca un arc gata să cedeze. După câteva clipe, mormăi o înjurătură, o prinse ușor de braț și o ridică spre el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El își îngropă fața în scobitura gâtului ei și clătină din cap.

- Trebuie s-o luăm mai ușor, altfel îmi dau drumul.

- Păi nu așa ar fi corect?

El gemu din nou, o sărută și-i spuse, cu buzele lipite de ale ei:

- Vreau să fiu în tine când termin. Când terminăm amândoi.

Cuvintele lui o aprinseră și mai tare... însă trebuia să îi spună adevărul.

- Ține-te de mine, îi zise el.

O sprijini de perete și se întinse după prezervativ.

- Mărimea XXL, aromă de afine, citi el, plescăind în glumă.

Îl avusese în mână. Și între buze. Deci se presupunea că știe ce zice.

- Măcar mărimea e ce trebuie, opină ea.

El pufni, o țintui la perete și o sărută apăsat. Ea își întredeschise buzele ca să îi facă loc, savurându-i geamătul senzual când limbile li se întâlniră. Făcuse tot posibilul să rămână suspendată în acea vrajă a plăcerii provocate de privirea lui, de săruturile și de atingerile lui, dar venise momentul ca viața reală să-și facă simțită prezența. Trebuia să-i spună ce avea de spus.

- Sam...

El își trecu limba peste zona sensibilă de sub lobul urechii, apoi o supse, făcând-o să își piardă mințile de plăcere.

- Sam, zise ea din nou, dar el n-o asculta.

Îl bătu ușor pe piept.

- Sam, am nevoie să...

- Fac orice! murmură el și continuă să o sărute.

Buzele lui parcă îi absorbeau orice rămășiță de logică și de rațiune.

- Știi, eu...

Clipi brusc.

- Orice? Nu-mi poți promite orice!

- De ce nu? întrebă el.

Ea făcu o pauză, părând să cumpănească serios întrebarea.

- Păi... în primul rând pentru că aș putea profita.

- Dă-i bătaie! o invită el, cu un zâmbet pervers și înnebunitor. Dar nu uita că răzbunarea poate fi cruntă.

Ea se înfioră, dar nu de teamă, ci de excitare. Dumnezeule mare, era din cale-afară de viril!

- Încerc și tot încerc să-ți zic ceva.

- OK, frumoaso, șopti el, trecându-și buzele peste bărbia ei. Tu zi-mi ce vrei în timp ce eu...

- Sam!

Seriozitatea cu care îi pronunțase numele îl făcu să ridice capul și să devină atent. Ceea ce o cam încurca, pentru că atenția completă a lui Sam o făcea să își piardă capul și mai tare și să nu mai știe ce avea de zis.

- Nu vreau să te dezamăgesc, dar...

- Becca, spuse el, iar chipul parcă i se îmblânzi. N-o să mă dezamăgești. Nu ai cum.

- Nu pot să termin cu tine în mine! spuse ea aproape scuipând cuvintele, de teamă că și-ar pierde curajul dacă nu le spune mai repede.

El rămase nemișcat o clipă.

- Nu?

- Pur și simplu... nu pot.

O, Doamne, ce jenant! De ce i se păruse o idee bună să-i spună? Ar fi putut să mimeze orgasmul și gata. Doar că nu știa să mimeze prea bine.

– Vreau să pot, încerc, dar nu-mi iese. Nu mi se întâmplă, pur și simplu. Și știu că uneori asta e... deranjant pentru bărbați. Sunt conștientă de asta și nu vreau să te supăr.

În ochii lui se citea ceva special. Nu era milă, căci asta ar fi făcut-o să moară de rușine și de neputință. Nu avu vreme să-și dea seama ce anume exprima privirea lui, căci el o sărută blând, la început, apoi nu tocmai blând și nu trecu mult și se trezi fără aer, scâncind de dorință, agățându-se de el ca de un colac de salvare.

– Becca...

– Ha?

– Deschide ochii.

Îi deschise cu greu și îi întâlni privirea intensă.

– N-ai cum să mă dezamăgești nici dacă vrei, îi zise.

Apoi opri apa, luă prosopul și o uscă. Becca aproape că se pierdu în plăcerea de a-și simți trupul dezmierdat astfel, întâi cu prosopul, apoi doar cu mâinile lui, tot mai dornice, tot mai nerăbdătoare. Nici măcar nu își dădu seama că ieșiseră din duș și se îndreptau spre pat.

Acolo, el o luă de la capăt, cu săruturi prelungi și intense și atingeri care o făceau să se împingă înspre el, înnebunită să își găsească eliberarea. O făcu să-și dea drumul încă de două ori, o dată cu degetele și a doua oară cu gura, așa că încă tremura și era plină de adrenalină când, în sfârșit, el își puse prezervativul albastru și intră în ea. Își trecu mâinile pe sub fundul ei și o trase spre el, în așa fel încât trupurile li se izbeau unul de celălalt de fiecare dată când se împingea în ea. Becca închise ochii, dar el îi mușcă ușor buza de jos până îi redeschise.

Privirea lui era de o intensitate aproape sălbatică și o făcea să tremure.

– Stai cu mine, îi șopti el.

Avea un braț în jurul ei, iar celălalt îi alunecă spre coapsa ei, făcând-o să se deschidă și mai mult. Mișcările

îi erau prelungi, profunde, iar privirea lui nu o slăbea pe a ei, parcă ținând-o captivă. Toți mușchii îi erau tensionați de la efortul de a prelungi momentul, de a se controla, de a menține un ritm lent.

Era raiul pe pământ.

Se simțea șocant și disperat de aproape de orgasm. Fiecare fibră din trupul ei aproape că striga în așteptarea eliberării.

– Te rog! gemu ea, incapabilă să articuleze mai mult de atât.

Din fericire pentru ea, Sam nu avea nevoie de indicații suplimentare. Din câteva mișcări precise, ample și măiestre, o aduse în pragul nebuniei, după care o cuprinse mai strâns cu brațele. Se atingeau în toate felurile posibile, erau piele pe piele, iar delicioasa senzație de frecare și alunecare o făcu să își ia zborul. Neașteptatul orgasm o făcu să se cutremure. Trupul i se contractă în jurul lui, iar el scoase un geamăt puternic. Se mai împinse o dată și termină și el, odată cu ea.

Trecură câteva clipe până când Becca își recăpătă controlul asupra membrelor și slăbi strânsoarea sălbatică în care îi cuprinsese ceafa.

– Scuze, murmură ea și încercă să se retragă.

Dar Sam nu era dispus s-o lase.

– Rămâi cu mine, îi zise el din nou, sărutându-i ușor fruntea umedă.

Își ridică ușor capul și o privi în ochi.

– Ești bine?

– Eu...Tu...

Nu își găsea cuvintele. El râse încet și o sărută.

– Se pare că ești bine, îi zise și se lăsă să alunece din ea.

Ea scoase un sunet de protest și regret neputincios, iar el o sărută iar.

– Nu te mișca, îi zise și dispăru în baie.

Reveni în mai puțin de două minute, se strecură sub cuvertură și o luă în brațe. Își respectase promisiunile și îi demonstrase că atunci când o avertiza cu privire

la ceva era bine să îl creadă. Fusese bine și, într-adevăr, o făcuse să uite de pizza.

O ținu în brațe o vreme, cu siguranță peste termenul pe care ea l-ar fi considerat politicos pentru drăgăleala de după sex. O îmbrățișa cu ambele brațe și își sprijinea ușor capul de creștetul ei. Fața ei era aproape lipită de pieptul lui. Îi asculta bătăile ritmice ale inimii și aștepta momentul în care se va extrage de lângă ea. Doar că el n-o făcu. Într-un final, epuizată, căzu într-un somn profund, vecin cu coma, și se trezi apoi zâmbind, când razele soarelui deja luminau ferestrele.

Singură în pat.

capitolul 8

Faptul că Sam plecase din patul ei era la fel de surprinzător ca faptul că ajunsese în el. Dar cea mai mare surpriză fusese ce se petrecuse în acel pat. Becca zâmbea de fiecare dată când își amintea, și o făcea suficient de des, astfel încât a doua zi Olivia o opri pe hol și-o întrebă ce era așa al naibii de grozav.

Becca râsese, dar clătinase din cap. Nu avea de gând să discute cu nimeni despre asta, dar se vădea că, în ciuda plecării lui aproape pe furiș, sexul demential făcea bine la starea de spirit.

Chiar foarte bine.

În zilele următoare, Becca nu reuși să compună o melodie pentru „Diaxsis", dar se simțea infinit mai relaxată în privința asta. Se simțea infinit mai relaxată în toate privințele, inclusiv legat de faptul că venise momentul să își completeze veniturile obținute din compunerea de melodii pentru reclame. Singurul lucru care i-ar fi putut îmbunătăți și mai mult starea de spirit ar fi fost să îl vadă pe Surferul Sexy și Morocănos.

Dar nu avea parte de asta. Nici de la geam, nici de pe plajă, nici de pe barca lui. Sam nu era nicăieri.

Mâncă pizza cu Olivia, în schimb. Așa cum spusese, era făcută în casă și fantastic de bună. Becca află, cu această ocazie, că Olivia nu doar administra magazinul vintage, ci era chiar al ei, lucru care explica de unde avea hainele fabuloase pe care le purta. Află și că vecina ei făcea niște fursecuri cu ciocolat. De-a dreptul incredibile. Dacă Sam nu i-ar fi zguduit deja din temelii întreaga lume, Becca ar fi spus că fursecurile Oliviei erau mai bune decât orgasmele. Dată fiind situația, fursecurile erau pe locul al doilea.

Cu toate că petrecuseră multe ore împreună, Olivia nu prea se deschisese, iar ochii îi rămăseseră de nepătruns.

Olivia avea secrete.

Becca avea secrete, la rândul ei, așa că nu forțase nota.

Preț de câteva zile răsfoi anunțurile cu oferte de muncă și deretică prin casă, transformând-o într-un spațiu al ei, pe care să-l poată numi „acasă". Își dădea seama că ceea ce făcea însemna că nu mai considera Lucky Harbour drept o oprire temporară, dar nu avea de gând să se simtă prost pentru că îi plăcea la nebunie locul.

La trei zile după noaptea petrecută cu Sam, despacheta o lampă nouă (pentru ea) și o canapea cumpărate de la magazinul Oliviei și arunca la gunoi hârtia în care fusese împachetată lampa. În acea clipă își dădu seama că și Sam era acolo. Golea o pungă când o văzu privindu-l fix. O privi fix, la rândul lui, ca și cum i-ar fi plăcut ce vedea. Observase că avea obiceiul să își exprime aprecierea mai mult non-verbal decât verbal. Prin felul în care privea. Prin felul în care zâmbea, lent și sexy. Prin sunetele guturale pe care le scotea când...

– Salut, zise el.

Oriunde fusese, se bronzase și, ca de obicei, arăta de-ți venea să-l mănânci.

– Salut și tie, îi răspunse, și se întoarse să plece.

– Legat de seara aia... N-am vrut să dispar așa, dar am fost sunat pentru un angajament care a durat câteva zile. Și n-am avut semnal.

Era nevoită să recunoască, măcar față de ea însăși, că se întrebase dacă nu cumva el dispăruse din peisaj ca să se distanțeze de chimia explozivă dintre ei. Când își dădu seama că nu fusese așa, simți că îi dispare o apăsare din piept. Se simțea ușurată. Deci nu îl pusese pe fugă.

– Ești plin de rumeguș, îi zise.

El privi în jos.

– Am ajuns aseară târziu și m-am apucat de lucru la o barcă pentru alt client.

Se apropie de ea și își trecu vârful degetelor peste bărbia ei.

– Tu ești bine? o întrebă.

Când îl simțea aproape, Becca simțea că nu prea mai putea vorbi, așa că se mulțumi să dea din cap. Ochii lui îi fixau pe ai ei, parcă în căutarea unui răspuns. Își trecu degetele prin părul ei și îi atinse cu degetul mare zona de sub ochi.

– Ți-a dispărut vânătaia.

– Da, și mi-am interzis să mai citesc noaptea.

El afișă zâmbetul acela periculos, care păli însă un pic când se auzi soneria telefonului.

– Ia zi! răspunse el, apoi ascultă câteva clipe. Cole a plecat deja? Rahat! Ai verificat motorul? Și pompa de apă? Da? Are flux bun de apă? A, da? Păi și e caldă sau fierbinte?

Continuă să asculte.

– Înseamnă că s-a blocat ceva în țeava de evacuare. Oprește motorul, ajung în 10 minute.

Închise telefonul.

– Probleme? întrebă ea.

– Mereu.

– Iar tu ești depanatorul de serviciu?

– Momentan, răspunse el, ca un adevărat maestru al propozițiilor scurte.

Apoi se uită la ea. Se uită de-adevăratelea, așa cum nimeni altcineva nu păruse să o facă.

– Cum merge cu compoziția?

Ea făcu un gest amuzant, ca și cum s-ar fi spânzurat cu o frânghie imaginară. El zâmbi.

– Ai nevoie de încă un plasture?

Cuvintele erau ca o mângâiere fierbinte, iar Becca simți cum sfârcurile i se întăresc, pline de speranță și anticipație.

– E un motor care are nevoie de atenția ta, îi reaminti.

– Nu strică să mai iau și-o pauză.

Ea râse. O atitudine tipic masculină.

– M-aș gândi numai la muncă, zise ea.

El afișă un zâmbet de băiat rău.

– Becca, îți promit că nu te-ai gândi deloc la muncă.

Pulsul i-o luă razna la auzul unei noi promisiuni.

– Probabil ai dreptate, nici mie nu mi-ar strica o pauză, spuse ea încet. Nu?

Privirea lui se înceţoșă. Făcu un pas spre ea și chiar în acea clipă în parcare apăru o mașină din care aproape sări o femeie. Trânti portiera își puse mâinile în șoldurile voluptoase și-și aruncă pe spate pletele blonde.

– Deci n-ai murit! zise ea, uitându-se la Sam cu ochi în care scăpărau fulgere.

– Selena.

Vocea lui era neutră într-un mod aproape studiat, iar Becca îl privi cu atenție. Expresia lui amuzantă și sexy cu doar câteva secunde mai devreme dispăruse complet. Femeia din fața lor era înaltă, cu picioare lungi și conformația unei păpuși Barbie. Purta o rochie roșie cu alb care îi venea atât de bine de ziceai că a coborât direct de pe podiumul de prezentare. Blonda îi aruncă Beccăi o privire lungă, evaluatoare, apoi se întoarse spre Sam.

– Te-ai mișcat repede.

Becca știa că ar fi trebuit să se simtă jignită, dar, de fapt, era flatată, în secret, că acea ființă superbă era geloasă pe ea.

– Te-am sunat de 25 de ori și ți-am lăsat o grămadă de mesaje, îi spuse Selena lui Sam. Ți s-a stricat telefonul?

– Nu, răspunse el.

Becca îi aștepta explicațiile. Fusese plecat câteva zile, fără semnal, și tot nu spusese nimic în apărarea lui. Selenei aproape că-i ieșea fum pe urechi.

– Deci ce faci, mă ignori?! întrebă ea, nevenindu-i să creadă și ridicând vocea cu fiecare cuvânt.

– A trecut o lună, îi zise el. Am considerat că nu mai e nimic de zis.

– Am eu destule de zis! izbucni Selena. Și ai fi aflat ce dacă răspundeai naibii măcar o dată la telefon!

Sam părea suferind.

– Hai la mine în birou.

– Ba bine că nu! La naiba, vreau ca tot rahatul să fie public acum! strigă ea. M-ai dus la Cottonwoods. Cottonwoods e un loc cu implicații serioase, Sam. Transmite că avem o relație.

– Ne-am dus acolo pentru că ai vrut tu, spuse Sam. Era a doua noastră întâlnire și, la aperitive, m-ai informat că ești în căutare de donatori de spermă ca să faci inseminare artificială.

Selena mîji ochii. Privirea parcă îi deveni și mai sălbatică.

– Și?

– Donatori de spermă, repetă el, de parcă asta ar fi explicat totul.

– Vrei să zici că te-am speriat și-ai dat bir cu fugiții? întrebă Selena. Ție nu-ți e frică de nimic, Sam, și o știi!

Becca urmări cu atenție reacția lui Sam. E drept că ei nu avuseseră două întâlniri, nici nu merseseră împreună la Cottonwoods, oriunde ar fi fost acel loc, dar știa deja că Sam Brody n-ar recunoaște că-i e frică de ceva.

Sam nu răspunse, așa că Selena se întoarse și porni furioasă spre mașină, lovind-o nu tocmai din greșeală pe Becca cu umărul.

– E mort pe dinăuntru, să știi! îi zise. E demential la pat, dar crede-mă că nu merită.

Becca nu spuse nimic, iar Selena clătină din cap.

– Să nu zici că nu ți-am spus.

Câteva momente mai târziu, mașina ei demară în trombă din parcare. Se lăsă o tăcere cam penibilă. Sam și Becca priveau în urma Selenei. De fapt, doar Becca se simțea penibil, căci era greu de spus ce simțea Sam. Păstra totul pentru el.

– Ei, bine, da, zise ea într-un final. Înțeleg de ce nu-ți place să trăiești în trecut.

După două zile, Sam stătea la recepția firmei. Avea notițe pe trei șervețele, pe un antebraț și pe o bucată de lemn pe care o ținea în buzunarul de la spate.

Și telefonul continua să sune.

Era la capătul răbdării din mai multe motive. Nu reușise să se desprindă de la muncă suficient de mult ca să fie singur cu Becca. Și își dorea să fie singur cu ea. Nu doar ca să o dezbrace din nou, deși voia și asta, chiar foarte mult. Dar voia și să afle mai multe despre ea, despre cum gândește și ce simte.

Cole se întoarse de la barcă. El și Tanner scoseseră în larg un grup de 12 turiști înainte să se lumineze afară, pentru o partidă de pescuit în larg.

Sam rămăsese ca să vadă de hârțogărie, dar nu apucase să facă mare lucru din cauza telefoanelor.

– Locul ăsta e ca la nebuni, zise el. Nimeni nu notează naibii nimic.

– Tu ești ăla care nu vrea să folosească planificatorul, comentă Cole.

Tanner venea în spatele lui, șchiopătând ușor, cărând o parte din echipament și udând totul în jur.

– Nu folosește planificatorul ca să demonstreze ceva.

– Nu-i adevărat! protestă Sam.

Mă rog, era perfect adevărat.

– Încerc să lucrez.

Arătă cu degetul spre hala din spatele lor.

– Dar afurisitele de telefoane sună și tot sună și nu răspunde nimeni. De ce nu răspunde nimeni?

– Știi bine de ce, îi spuse Cole. Pentru că încă n-am angajat pe nimeni. Poate or fi sunat și persoane interesate de post.

– Așa e, zise Sam. De-asta și sunt aici. Am programat trei persoane la interviu. Una n-a venit.

– Și celelalte două?

– Una era Lucille. Iar. A apărut în costum de baie ca să demonstreze că e... numai bună de lucrat pe plajă.

Toți trei se cutremurară.

– I-am reamintit că deja am discutat și că avem o limită de vârstă pentru acest post, iar ea m-a acuzat că fac discriminare și că am o problemă cu bătrânii. Mi-a mai zis că mă va contacta avocatul ei.

Tanner rânji.

– Bun, și a treia persoană?

– Sora ta, zise Sam, privindu-l pe Cole.

– Of, Doamne! mormăi Cole, punându-și mâinile în cap. Care dintre ele?

– Are vreo importanță? întrebă Tanner. Toate-s nebune.

Cole întinse mâna spre el.

– Banu' jos!

– Ce?! făcu Tanner, din care șiroia apă peste tot.

– Ai jurat că n-o să mai faci mișto de familia mea. Iar eu ți-am zis că n-o să te poți abține. Tu m-ai contrazis și am pus pariu, ții minte? Pe 50 de dolari de fiecare dată când faci mișto. Așa că... scoate banii, omule. În clipa asta!

Tanner ridică din umeri.

– Nu pot, cu tot echipamentul ăsta-n brațe. N-ajung la portofel.

– Întoarce-te și te-ajut eu.

Tanner rânji și clătină din cap.

– E în buzunarul din față.

Cole își trase mâna înapoi ca mușcat de șarpe.

– În nici un caz nu mă ating de părțile tale din față. Sam, fă-o tu.

– De ce eu?

– Ajută-mă să-mi iau banii și o să angajez azi pe cineva ca să nu te mai văcărești.

Sam oftă și-și băgă mâna în buzunarul din față al pantalonilor lui Tanner. Ușa din spatele lor se deschise și în prag apăru Becca. Se opri brusc văzându-l pe Sam cu mâna adânc înfiptă în pantalonii lui Tanner.

– Am întrerupt ceva? întrebă ea.

– Da, îi răspunse Cole, care rânjea ca Pisica de Cheshire din *Alice în Țara Minunilor*.

– Ba nu, zise Sam și scoase portofelul lui Tanner.

Îl deschise, scoase toți banii și îl aruncă înapoi lui Tanner.

– Hei! exclamă Cole.

– Alo! făcu și Tanner.

Sam îi ignoră și se întoarse spre Becca. Ea flutură secțiunea cu anunțuri din ziarul local. Se priviră în ochi, iar el își dădu seama că ea voia să se angajeze la ei.

– Nu! spuse răspicat.

Nu putea angaja pe cineva cu care se culcase, indiferent de cât de bine se simțise. Și se simțise grozav.

– Prea târziu, spuse Becca. Deja am aplicat online, cum se sugera în anunț. Și nu că mă laud singură, dar sunt perfectă pentru postul ăsta.

– Răspunsul e tot nu.

Ea îl privi lung.

– Ți-e teamă că o să strig în gura mare că ești mort pe dinăuntru, cum a făcut fosta ta?

Cole și Tanner începură să chicotească precum două școlărițe. Sau două găini enervante. Becca arătă anunțul.

– Aici scrie că aveți nevoie de o persoană care să se descurce cu telefoanele și să știe să se poarte cu oamenii. Mă descurc excelent la ambele capitole, zise ea, privindu-i pe fiecare în parte. Am lucrat la secretară la o agenție de publicitate din New Orleans și am scris și muzică pentru reclame.

– Muzică pentru reclame? întrebă Cole.

– Da, pentru tot felul de reclame. Am detaliat în scrisoarea de intenție și în CV. O să vezi.

– Ei, na! făcu Cole, vădit impresionat. Și te pricepi?

– La compus muzică? ridică ea din umeri. M-am ocupat de o campanie mare pentru o supă. A, și de reclama la Indie Burgers.

Începu să cânte.

– „Spune-mi cum îți place,/ Spune-mi cum îl vrei"...

Cole i se alătură.

– „De-ți place fierbinte/ Vino să îl iei!"

Îi zâmbi.

– A fost tare. Ce-ai mai făcut?

Zâmbetul ei deveni un pic crispat.

– Păi, o vreme n-am mai făcut nimic după acea reclamă. Dar tocmai am terminat una pentru hârtia igienică „Pufoșica". Iar acum m-am cam blocat cu cel mai nou proiect.

– La ce e reclama? întrebă Cole.

Ea făcu o pauză. Oftă.

– La „Diaxsis".

Cole clătină din cap, confuz.

– Ce-i asta?

– Știu eu, rânji Tanner.

– Nu e cazul să te mândrești cu asta, spuse Sam și râse când Tanner îl înghionti prietenește.

– Ziceți-mi și mie ce e! ceru Cole.

Tanner îndoi un deget, apoi îl îndreptă și își privi prietenul ridicând din sprâncene. Becca oftă, ușor exasperată.

– Să revenim la mine, zise ea. Vestea bună este că am putut ține lucrurile sub control într-o firmă cu 25 de persoane, majoritatea femei frustrate, voi trei o să fiți o nimica toată.

– Crezi că e mai ușor să lucrezi cu bărbații decât cu femeile? întrebă Cole.

Becca râse.

– Mda, zâmbi și el. Probabil ai dreptate.

„OK", își spuse Sam, „pare-se că Becca nu e doar frumușică și dulce. Are și mintea brici și nici nu se dă bătută".

Dar nici el nu se dădea.

– Am nevoie de recomandări, îi zise.

– Poți să suni persoanele pe care le-am trecut în CV, zise Becca, dar zâmbetul îi pălise un pic. Dar așa cum am scris și în scrisoare, aș prefera ca, dacă cereți recomandări despre mine la foștii angajatori, să nu spuneți ce firmă aveți și unde.

Se lăsară câteva secunde de tăcere, timp în care cei trei bărbați încercau să înțeleagă situația. Sam simți o împunsătură în piept.

– Ești în vreun necaz, s-a întâmplat ceva ce ar trebui să știm? întrebă el, devenind brusc serios, la fel ca ea.

– A, nu! răspunse Becca repede.

Prea repede.

La naiba!

Sam, Cole și Tanner făcură un scurt schimb de priviri. Toți trei recunoșteau o problemă când dădeau ochii cu ea.

Becca ridică din nou ziarul.

– Aveți nevoie de cineva care să înceapă imediat. Din fericire, eu pot. Sunt disponibilă chiar acum.

Îi revenise zâmbetul.

– Imediat, adăugă ea.

– Trebuie să te întreb, interveni Tanner, dacă te pricepi mai bine să răspunzi la telefoane decât să servești la mese.

Cole îi aruncă o privire mustrătoare, dar Tanner ridică din umeri.

– Da, răspunse Becca, deloc jignită. Sunt mult mai bună la telefoane decât la servit la mese.

Ca la un semn, sună telefonul, iar Cole, Tanner și Sam gemură la unison.

Becca făcu un semn spre birou.

– Pot să răspund?

Cole îi făcu semn să-i dea bătaie.

Ea se aplecă peste Sam, atâtându-l cu parfumul trupului ei și-l atinse în trecere cu brațul când se întinse după telefon.

- Ambarcațiuni Lucky Harbor, cum ce vă pot ajuta? spuse ea.

Făcu o pauză, ascultă politicos, apoi spuse:

- Îmi pare rău, Sam nu mai lucrează aici. Nu, nu a lăsat nici o adresă. Mulțumim că ați sunat.

Închise.

- Ce mama naibii?! făcu Sam.

- Era Selena.

Cole zâmbi cu gura până la urechi.

- Ești angajată.

Tanner aprobă din cap.

- Și păstrează-ți tonul ăsta un pic superior. Sună autoritar și sexy. Îmi place.

- Nu! spuse Sam.

- Suntem 2 contra 1, îi atrase atenția Tanner.

Sam îi aruncă o privire ucigașă.

- Ce? întrebă Tanner. E mai frumoasă și mai prietenoasă decât tine.

- Plus că ți-am promis că azi angajez pe cineva. Poftim! Zis și făcut!

Sam o trase ușor deoparte pe Becca.

- Lăsă-ne un minut, ceru el.

Apoi îi mână pe ceilalți doi afară, pe plajă.

- Nu! le spuse, cu brațele încrucișate la piept.

- Dă-mi un singur motiv întemeiat, răspunse Cole.

Sam începu să-și muncească creierul. Nu găsea nici un motiv întemeiat. Găsea, în schimb, o mulțime de motive neîntemeiate. Începând de la faptul că se culcase cu ea. Deși nu prea dormiseră.

Din noaptea aceea, nu încetase să viseze la ea. Avea vise fierbinți despre cum tremura și vibra sub el. Despre felul ei de a-i murmura neajutorată numele, iar și iar... Doamne! Trebuia să înceteze să se mai gândească.

- Nu-i o idee bună, repetă el.

- Își dorește slujba, iar noi avem nevoie de ea, zise Cole. Există vreun motiv pentru care crezi că ar fi o problemă să lucrezi cu ea? Cum ar fi... nu știu, e vreo

fostă dementă de-a ta? Deși asta e, de regulă, specialitatea lui Tanner.

- Alo! îl mustră Tanner.

Cole îl privi lung, iar Tanner oftă.

- Bine, cedă el. Clar asta e specialitatea mea. Dar Sam nu trage la nebune. El își compartimentează viața. N-ar lucra cu o femeie pe care o place.

Cole se schimbă la față.

- Rahat! Asta e!

Se întoarse spre Sam.

- De-asta spuneai să nu ne-atingem de ea. O placi.

- Unde suntem aici, la liceu? întrebă Sam.

- Nu, răspunse Cole. Pentru că în liceu nu îți plăcea de nici una. Le-o trăgeai și le părăseai.

Sam decise că nu se punea problema să dezvolte subiectul.

- Nu o angajăm și, înainte să începi cu văicăreala, amândoi îmi sunteți datori. Tu! făcu el, arătând cu degetul spre Tanner.

- Ce-i cu mine?

- Noaptea când te-ai dus să faci baie dezbrăcat cu o gagică. Tipa ți-a furat hainele și a trebuit să te duci acasă în fundul gol.

Tanner tresări.

- Hai, frate, a fost acum o mie de ani!

- Mi-ai bătut la geam să-mi ceri haine. Ți le-am dat și n-am comentat. Nu te-am frecat la cap. Mă rog, nu prea mult. Iar tu... se întoarse spre Cole.

Cole dădu să spună ceva, dar Sam i-o tăie scurt.

- Ții mintea noaptea în care erai pedepsit și nu aveai voie să ieși din casă? Dar ai ieșit, te-ai îmbătat și a trebuit să te car acasă. Când maică-ta ne-a prins, te-am lăsat să te prefaci că eram franjuri și că fusese nevoie să vii să mă salvezi. Altfel erai și-acum pedepsit. Pentru tot restul vieții.

- De ce ții minte tâmpeniile astea? întrebă Cole.

- Le-am păstrat pentru zile ca asta.

capitolul 9

Becca se furișă lângă fereastra deschisă și trase cu nerușinare cu urechea la discuția băieților. Trecuseră deja câteva zile de când căuta un anunț pe bune, pe termen scurt și care să se potrivească criteriilor ei: să îi permită să rămână în Lucky Harbor cel puțin până la sfârșitul verii, să nu fie prea solicitant, ca să își poată vedea de compus, și să fie ceva la care se pricepea.

Se pricepea să dețină controlul și să administreze. Chiar era potrivită pentru slujba pe care o ofereau ei. Era ce trebuia. Se vedea făcând asta. Nu anticipase însă reticența lui Sam, cu toate că ar fi trebuit. Normal că nu voia să lucreze cu o femeie cu care se zbenguise, cu totul spontan, cu aproape o săptămână în urmă.

Doar că avusese senzația că nu fusese o simplă zbenguială rapidă și plăcută.

Și, la o adică, nu fusese nimic rapid. Sam nu se grăbise și nu o grăbise deloc. O mângâiase, o sărutase... tot tacâmul. Iar ea îi răspunsese. Complet. Ceea ce fusese cel mai șocant lucru. De fapt, nu doar îi răspunsese. Se aprinsese complet sub atingerea lui. Dar asta nu înseamnă că el voia să repete experiența.

Sau că ar vrea ca ea să lucreze pentru el.

La naiba!

Se aplecă ușor spre fereastră, în încercarea de a vedea mai bine. Cei trei stăteau aproape unul de celălalt și, cu toate că arătau ca trei surferi relaxați și fără griji, se vedea că erau mai mult de atât. Cole era cel mai abordabil, dar nu era ușor de dat în lături. Tanner avea acea expresie a omului care a trecut prin câteva încercări în viață și nu fuseseră ușoare.

Și mai era durul, impenetrabilul, prudentul Sam cel greu de descifrat.

Stăteau de vorbă, dar nu li se vedeau ochii pentru că erau acoperiți de ochelarii de soare. Nici ce spuneau nu se auzea, dar limbajul lor corporal o fascina. La naiba,

voia să audă ce spuneau. Se lăsă mai în jos, deschise cu grijă fereastra și ciuli urechea.

- Dacă n-auzi, mai bine ai scoate capul pe ușă.

Vocea insuportabil de cunoscută, cea a lui Sam, se auzise din spate. Ea scoase un țipăt scurt.

- Spionezi în continuare, zise el, fără să pară câtuși de puțin surprins.

Se apropie și o îndepărtă de fereastră, iar atingerea mâinilor lui îi reaminti de noaptea petrecută împreună. Îl privi și îi aruncă un zâmbet fermecător. La care el nu răspunse.

- Ai nevoie de slujba asta, spuse Sam pe un ton plat.

Nu suna ca o întrebare, dar ea știa instinctiv că fix asta era.

- Da, îi răspunse.

El nu păru încântat.

- Îți dai seama că ești supracalificată. De ce vrei să lucrezi aici?

- Îmi place plaja.

El făcu un pas mai aproape.

- Altceva?

- Păi...

Îi era greu să gândească având-l atât de aproape.

- Am nevoie de bani pe lângă ce-mi virează agenția pentru acele reclame. Măcar până când ajung din nou să lucrez pentru reclame la produse din liga mare.

- Ai putea să cânți la pian, zise el. Ești incredibil de bună. Pun pariu că ai putea prinde o slujbă la...

- Nu e o opțiune, spuse ea sec.

Sam o privi preț de câteva clipe, timp în care ea se strădui să pară genul de femeie fără secrete. Dar era clar că nu îi ieșea.

- Am câteva nelămuriri, zise el. L-ai mințit pe fratele tău în legătură cu slujba. Și nu vrei ca cei din lista ta de referințe să știe unde ești.

Se apropie de ea, îi luă chipul în mâini și o făcu să îl privească în ochi.

- Ai necazuri, Becca? Ai nevoie de ajutor?

Îngrijorarea din glasul lui aproape că o blocă. Clătină din cap.

– Nu.

– Atunci despre ce e vorba?

– Nu vreau să discut despre asta, șopti ea.

El o mângâie încet pe bărbie.

– Sunt aproape sigur că nu îmi spui totul, zise el într-un final. Că ești ca un puzzle în care nu primesc toate piesele.

Așa era. Unele piese erau doar pentru ea. Plus că nu se putea pune ea însăși cap la cap, așa că nu aștepta asta din partea altora.

– Uite ce e, nu sunt vreun mare mister, îi zise. Sunt doar o fată în căutarea unei slujbe.

Când vorbi, vocea lui fu surprinzător de blândă și aproape o topi.

– Dacă așa stau lucrurile, de ce nu-mi spui ce se petrece? Poate am cum s-ajut.

Ea închise ochii. Deja o ajutase, fără să știe.

– Pur și simplu vreau să am succes pe cont propriu.

El tăcu preț de o clipă.

– E mai mult de-atât, spuse într-un sfârșit.

Ea cedă și ridică mâinile, în semn că se predă.

– Da, normal că e! La tine nu e mai mult dincolo de imaginea asta de surfer sexy și morocănos? O să-mi spui de ce faci atât pe durul și pe impenetrabilul?

– Nu, n-o să-ți spun. Dar nici nu îți cer să mă angajezi.

Becca răsuflă adânc.

– O să fac o treabă grozavă pentru voi, spuse ea, fiind singurul lucru de care era complet sigură. Nu e suficient?

El o privi, iar ea oftă.

– Uite, dacă nu mă descurc, mă trimiți la plimbare. N-o să-ți port pică, promit.

– Dar cum rămâne cu celelalte sentimente pe care ni le purtăm?

Ea rămase interzisă.

– Păi n-am terminat cu sentimentele alea?

Sam stătu un pic pe gânduri, apoi îi făcu inima s-o ia la galop când clătină ușor din cap. Apoi veni și mai aproape de ea. Coapsele li se atingeau, iar abdomenul ei moale se atingea de pătrățelele lui delicioase. O ridică și o așeză pe tejghea. Își puse mâinile mari și muncite pe coapsele ei și i le depărtă, ca să se poată poziționa între ele.

Era erect. Minunat de tare și de plin de dorință.

Beccăi i se tăie răsuflarea. Inima îi zvâcni.

El se aplecă ușor și-și trecu vârful nasului peste linia maxilarului ei, apoi buzele îi atinseră locul sensibil din spatele urechii. Se înfioră, iar trupul îi tresări necontrolat. Din reflex, încercă să își strângă coapsele, dar el era în continuare între ele. Îi ridică ușor bărbia, iar ochii li se întâlniră exact în clipa în care buzele li se atingeau. Își trecu degetele prin părul ei, îi dădu capul pe spate și o sărută intens, desfăcându-i buzele și atingându-i ușor limba cu a lui. Când, într-un final, o eliberă, ea își dădu seama că se agățase strâns de el. Se relaxă și încercă să respire normal.

– Bun, deci n-am terminat cu sentimentele alea, recunoscu ea.

El o privi. Era deopotrivă periculos și incredibil de atrăgător.

– Nu ți-ar plăcea să lucrezi pentru mine, îi zise.

N-avea de unde să știe că ea putea face față la aproape orice.

– Pot să îți fac față, zise ea. Chiar dacă uneori ești afurisit și faci pe ăla mare și tare.

– Uneori mai mare și mai tare decât alte ori, zise el, făcând-o să roșească.

Privirea lui deveni mai intensă și mai fierbinte.

– Vrei să știi ce cred? îl întrebă. Cred că ai o carapace dură și neprietenoasă, dar nu mă sperii, pentru că știu adevărul.

– Și care ar fi adevărul?

– Că pe dinăuntru ești moale și maleabil.

– Greșești la partea cu moale.

Ea clătină încet din cap.

– E un compliment. Nu e în neregulă să fii moale și blând. Așa sunt și eu.

– Pe dinafară, fu el de acord. Și îmi place la nebunie. Dar pe dinăuntru ești oțel pur. Și îmi place și asta la nebunie.

– Mă angajezi?

– Fetele insistă, spuse el.

– Fetele?!

– Cole și Tanner.

Ea zâmbi. Buzele lui se curbară ușor, dar privirea îi rămase serioasă. Aproape solemnă.

– Becca, trebuie să stabilim niște condiții.

– O, Doamne!

În acel moment, lui îi zâmbiră și ochii, dar numai pentru o secundă, înainte să își pună din nou masca de Sam cel Serios.

– Dacă lucrăm împreună, nu ne culcăm împreună.

– Pentru că o să fii șeful meu?

– Pentru că nu e o combinație bună să te culci cu cineva cu care lucrezi.

– Și... tu nu faci decât combinații bune? Mereu?

– Mă străduiesc.

Ei, bine, bravo lui. Dar ea, una, nu avea atâta putere și atâta autodisciplină. Luase o mulțime de decizii proaste și făcuse combinații proaste, dar se părea că asta avea să se schimbe în curând.

– Practic, îmi ceri să aleg între slujba asta și a mă culca din nou cu tine?

– Din nou?! întrebă Cole.

Becca se uită înspre ușă unde, într-adevăr, stătea Cole, aparent fascinat de discuția lor.

– Rahat! exclamă Sam.

Se duse la ușă și i-o închise în nas prietenului său. Reveni lângă Becca. Stătea cu mâinile în șolduri și arăta iritat.

Dar și Becca era enervată. Chiar un pic jignită. Așadar, n-o credea în stare să separe munca și atracția

lor fizică. Sau, și mai rău, era îngrijorat că se va atașa de el și-i va striga în gura mare că e mort pe dinăuntru...

– Știi că e o diferență între a face sex cu cineva și a visa să faci casă cu acea persoană, da? îl întrebă.

El se mulțumi să se uite lung la ea.

Bun, deci nu era momentul să se joace. Și oricum nu se simțea prea jucăușă.

– Pe bune, Sam, îmi ceri să aleg?

Buzele încă îi vibrau de la sărutul lui, și, dacă era să fie sinceră, îi vibrau și alte părți ale corpului. Cam toate zonele erogene de care dispunea. Asta pentru că de acum știa precis ce îi putea face el. Adică mult mai mult decât reușise vreodată un alt bărbat. Chiar nici unul.

Iar el părea că e dispus să renunțe.

Să renunțe la ea.

– Aleg slujba, zise ea.

Ia te uită, nu fusese o decizie așa grea.

El nu reacționă defel. O privi lung.

– Programul e de la 5 la 2, îi spuse într-un final, fără să trădeze ce credea sau simțea legat de decizia ei.

– De la 5... dimineața? întrebă ea nedumerită.

El aproape că zâmbi.

– Vrei să te răzgândești?

La naiba, nu! Cu toate că îi plăcea la nebunie să doarmă până târziu.

– Ai avea un program mai bun dacă te-ai angaja să cânți la pian la Love Shack, îi zise el.

– Dar eu vreau slujba asta!

– Iar fratele tău nu-ți oferise și el o slujbă bine plătită?

– Nu mă interesează.

Avu iar parte de o privire lungă. Și iar își simți trupul înfiorându-se. Tipul chiar se pricepea.

– Programul începe așa devreme pentru că aproape mereu suntem antamați pentru o ieșire în larg în zorii zilei sau o partidă de scufundări matinale. Avem nevoie de cineva care să ajungă aici înaintea noastră, să deschidă, să pună de cafea, să întâmpine clienții și să răspundă la telefon.

– Și cum rămâne cu a doua parte a zilei? Nu scoateți oamenii în larg și la apus?

– Da, da, dar suntem mult mai aglomerați dimineața și la prânz. Pe seară puteam să ne ocupăm noi de ce mai apare.

Ora 5. Dimineața.

– Mai gândește-te, îi zise el.

Ea privi pe fereastră. Tanner și Cole își dădeau jos echipamentul de scufundare. Erau fără tricou, doar în bermude.

Măiculiță!

– Biroul meu din New Orleans dădea înspre un zid de cărămidă. Aici am o priveliște mai bună.

Nu observă când Sam se mișcă. Doar îl simți, brusc, în spatele ei, cald, puternic și tare. Închise ochii când îi simți degetul mângâindu-i gâtul. Tremura din nou.

Da, tipul chiar se pricepea.

Se pricepea la multe lucruri, din ce observa.

– Mai gândește-te, îi zise el încet.

Apoi dispăru.

capitolul 10

Becca bătu la ușa Oliviei și aștepta. După câteva secunde simți pe cineva în dreptul vizorului și știu că e scrutată. Așa că ridică punga cu sendvișuri pe care tocmai le cumpărase.

– Pâine cu secară cu pastramă, zise ea, agitând punga. Și cartofi prăjiți.

Ușa se deschise. Olivia își prinsese superbele plete negre în creștetul capului cu o agrafă mare din argint și perle care, Becca știa deja, era vintage, fără doar și poate. Olivia arăta la fel de frumoasă și distantă ca de obicei, dar era și ceva nou la ea.

Era plină de vopsea.

– Ce faci? întrebă Becca.

– Nu mă auzi când dau cu pensula pe pereții din baie? întrebă Olivia, la rândul ei. La cât de praf e izolația, eu te aud și cum respiri când nu cânți la orga ta electronică.

Of, la naiba!

– De unde știi că muzica nu e de la radio?

– La radio nu se aude nimeni spunând „Căcat, nu e bine deloc!" după fiecare piesă.

„Bună observație", își zise Becca. Oftă.

– O să încerc s-o las mai încet.

– Mie-mi place, spuse Olivia.

– Îți place ce cânt, dar nu neapărat și de mine.

Olivia ridică din umeri.

– Ți-am făcut pizza, lucru pe care nu-l fac pentru alții. Așa că probabil te plac un pic. Ce-i cu mâncarea?

– Interesant că întrebi. Adevărul e că încerc să te mituiesc ca să mă placi mai mult. Funcționează? întrebă Becca, fluturând din nou punga.

– Poate, zise Olivia.

Se uită în pungă și inspiră adânc.

– Ziceai ceva de cartofi prăjiți?

– Da. Și negrese.

Olivia miji ochii.

– Negrese cumpărate de la magazin?

– Da, răspunse Becca, dar fii înțelegătoare. Am nevoie de un prieten. Și, crede-mă, ce se găsește la magazin e mult mai bun decât ce-aș face eu în casă.

Olivia nu părea impresionată.

– Sunt de la brutărie, spuse Becca.

Brutăria era un mic colț de rai și toată lumea din oraș știa asta. Pare-se că inclusiv Olivia.

– Bine, fie, acceptă ea și o lăsă pe Becca să intre.

Apartamentul arăta complet transformat. Spațiul deschis și gol era plin de piese de mobilier care îi dădeau un aer cald, de confort, în special cu ajutorul covoarelor și al obiectelor de iluminat puse pe jos.

– O! exclamă Becca. Acum arată ca o casă adevărată.

– Asta-i și ideea, răspunse Olivia, năpustindu-se asupra mâncării de parcă flămânzise toată ziua.

– Acolo ce e? întrebă Becca, arătând înspre un paravan care bloca o treime din spațiul deschis.

– Marfă pentru magazin. Acum să vorbim despre tine. Ți-o tragi cu surferul cel mișto.

Becca aproape că se înecă cu sendvișul.

– Cu Sam, o lămuri Olivia.

– Știu ce zici, râse Becca. Doar că nu sunt sigură că întrebarea mea și întrebarea ta sunt pe aceeași linie.

Olivia zâmbi.

– Da, e clar că ți-o tragi cu el. Mănânci negresa aia?

Becca oftă și i-o dădu.

– Vreau puncte în plus pentru asta.

– Primești puncte în plus pentru surferul cel mișto.

Sam tastă numărul din dreptul primului nume pus de Becca la capitolul referințe. Se sprijinea de tejgheaua de la recepție. Tanner stătea cu fundul pe ea, îl privea și își masa absent piciorul. Tocmai se întorseseră de la o partidă de scufundări cu niște puști de facultate, timp în care se simțiseră de parcă ar fi trebuit să strunească o herghelie de cai sălbatici.

– Ai încredere în ea, zise Tanner, citindu-i scrisoarea de intenție și CV-ul pe tabletă. Altfel nu te-ai fi culcat cu ea.

Doamne sfinte!

– Cole și gura aia mare a lui... zise Sam dezgustat.

Tanner rânji.

– Nu Cole mi-a spus. Ci tu, fix acum.

Sam se gândi dacă să-i tragă un pumn în plină figură.

– N-o să faci asta, zise Tanner, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Doar pentru că nu vreau să-ți urâțesc fățuca aia simpatică.

Tanner nu era genul de tip ușor de abătut de la drumul lui.

– Așadar, continuă el, ai încredere în Becca, iar asta înseamnă că ceri referințe despre ea pentru altceva. E vorba de ea, nu de tine. Ai întrebări în ce-o privește.

Întrebări... Griji...

– Ai putea să faci ca pe vremuri, spuse Tanner, și s-o întrebi direct ce vrei să știi.

– E cel mai inteligent să sun și să cer referințe despre ea, punctă Sam.

Dar Tanner avea dreptate. Chiar avea încredere în ea. Cel puțin pe cât avea în restul lumii. Nu avea încredere, în schimb, în acele momente de nesiguranță pe care le vedea din când în când în frumoșii ei ochi căprui. Nici în asigurările ei cum că nu avea necazuri.

Voia să-i știe povestea.

Prima persoană care să dea referințe despre ea era șeful ei de la agenția de publicitate.

– O angajată excelentă, spuse individul. Muncitoare, loială, poate exagerat de organizată. E o secretară nemaipomenită, doar că nu e la fel de bună la compus melodii pentru reclame. Ne-a părut rău că a trebuit să plece brusc din oraș. Aș reangaja-o imediat ca secretară, dar mi-a spus că nu se va întoarce în New Orleans pentru o vreme. Păcat. Dar avem în continuare contract cu ea pentru melodii și o să o folosesc doar pentru asta.

Următoarea persoană era o colegă.

– Becca Thorpe? întrebă femeia. Am plăcut-o enorm și mi-a părut său când a plecat. Se cam chinuia cu muzica pentru reclame, știu, dar nu făcea nici un efort când era vorba de organizarea firmei. Îi ieșea de minune. Și era extrem de plăcută. Și-ar da cămașa de pe ea pentru oricine. Oricum și-a petrecut mare parte din viață dedicându-se familiei, în special fratelui ei. N-a fost ușor, dar e foarte rezistentă. Ați fi norocoși să lucreze pentru voi.

Sam nu credea în noroc. Credea în demodata amnistie și în și mai demodata putere de a-și croi destinul cu propriile mâini. El, unul, știa care îi era destinul.

Dar acum voia să-l știe pe al ei.

Becca nu era în dispoziția necesară să-și pregătească cina, așa că se duse la Eat Me[1]. Își comandase omletă

[1] Mănâncă-mă

cu șuncă, pentru că nimic nu e mai bun pe post de mâncare de alinare decât un mic dejun cald. Mâncase deja jumătate din porție când o femeie în vârstă se așeză pe bancheta din fața ei și îi zâmbi.

– Bună! îi zise. Nu mă cunoști, dar eu te cunosc. Și voiam să-ți spun că mi s-a părut dumnezeiesc cum cânți la pian.

– Hm... Mulțumesc, spuse Becca.

Femeia continua să îi zâmbească.

De unde venea Becca, dacă o persoană străină i s-ar fi așezat din senin la masă, ar fi pus imediat mâna pe telefon, gata să sune la poliție. Mai ales dacă persoana respectivă știa, de exemplu, despre cântatul la pian, lucru pe care nu îl împărtășise cu nimeni.

Numai că, în cazul de față, persoana abia trecea de un metru și jumătate, avea părul cărunt, ochi gri-albăstrui cam încețoșați din cauza vârstei și buzele date cu ruj roșu strident. Era mai ridată decât un pui negătit și un zâmbet aparent inofensiv care pe Becca nu o convinse nici o clipă.

– Eu sunt Lucille, zise femeia. Locul ăsta... eu îl cam gestionez.

– Localul? întrebă Becca, privind în jur.

– Nu. Lucky Harbor.

– Adică ești primar sau ceva?

Lucille zâmbi.

– Nu chiar primar, dar n-ar fi o idee rea, la o adică. Sunt mai degrabă... un organizator al vieții sociale de aici.

– A! făcu Becca.

Nu avea idee ce putea face un astfel de organizator pentru întregul oraș, dar era impresionată că cineva de vârsta femeii încă avea o slujbă.

– Am fost la bar seara trecută, până târziu, zise Lucille. Am greșit pastilele pentru hormoni și n-am putut să dorm. Jax face un grog dat naibii.

Becca înlemni. În acea seară se dusese la Love Shack și când barul se golise cântase la pian.

– Nu te-am văzut.

– Știu, spuse Lucille cu un zâmbet. Mă pricep bine la camuflaj. Cânți uluitor la pian, ți s-a mai spus?

Becca simți că o ia greața.

– Poate o dată sau de două ori.

– Cânți și în seara asta?

– Nu.

„Poate."

– Mi-ar plăcea să te ascult din nou, spuse Lucille.

– Îmi pare rău, dar nu cânt pentru public.

Nu MAI cânta.

– Acum scriu muzică pentru reclame, adăugă ea.

– Da? Cum ar fi?

– De exemplu pentru reclame la supă sau la hârtie igienică.

Se strâmbă amintindu-și de cel mai recent proiect, căruia încă nu-i dăduse de cap.

– Momentan sunt un pic în blocaj.

– Serios? se însufleți Lucille. Sunt bună la inventat chestii. Pentru ce produs e reclama?

Rahat!

– Diaxsismedicamentulcontradisfuncțieierectile.

– Ce?!

Lucille își duse mâna pâlnie la ureche.

– Zi mai tare, scumpo, sunt bătrână și surdă.

Becca oftă.

– Se cheamă „Diaxsis".

– Hai, nu mai spune! exclamă Lucille cu un zâmbet cât toată fața.

Lucille își freca mâinile, vizibil încântată.

– Ești pe teritoriul meu. Ce anume te-a blocat? Ar trebui să compui o melodie pe care o bătrână ca mine să i-o poată cânta bărbatului ei. Ceva despre cum n-ar trebui să fie jenat că are nevoie de pastilă, pentru că noi, femeile, avem nevoie de ea, și când zic „ea" mă refer la...

– Știu la ce te referi!

– Ziceam doar că reclamele astea nu se adresează niciodată segmentului meu demografic. N-am murit încă, să știi.

– O să mă gândesc la asta, răspunse Becca. Imediat ce mi se întoarce muza.

– Poate că muza asta a ta are nevoie de ceva care să o mai amuze. De ceva care să-ți stimuleze creativitatea. Ai predat vreodată muzică?

Becca găsi situația de-a dreptul amuzantă. Făcuse muzică, visase muzică, lucrase cu și pentru muzică, mâncase și respirase muzică, fugise ca dracu' de tămâie de muzică, dar nu predase niciodată muzică.

– Nu, răspunse scurt.

– Și n-ai vrea?

– Păi... poate, ezită ea. Dar...

– Dar era mai bine dacă eram, să zicem, mai tânără? întrebă Lucille, parcă citindu-i gândurile. Dacă aș fi, de exemplu, un copil de vârstă școlară, dornic să învețe?

– Poate... spuse Becca, fără să își dea seama încotro mergea discuția.

Lucille zâmbi.

– Speram să spui asta. Centrul nostru recreațional are nevoie de cineva care să le predea copiilor ora de muzică, în zilele de luni, miercuri și vineri. Sunt în comitetul de administrație și nici n-ai idee ce-o să se bucure toată lumea că te-am găsit.

– Opa! exclamă Becca, impresionată. M-ai păcălit.

– Doar un pic. O să te plătim.

Becca începuse deja să clatine din cap în semn de refuz, dar se opri brusc când veni vorba de bani.

– O să mă plătiți?

– Normal. Dar o să avem nevoie să-ți dea cineva referințe, gen că nu ești vreo infractoare sau ceva.

Lucille îi întinse o carte de vizită pe care scria „Oracolul din Lucky Harbor" și pe care erau trecute numărul de mobil, un site și adresa fizică.

– Site-ul e contul meu de Pinterest, zise.

Becca nu-și putea dezlipi ochii de la cartea de vizită.

– Ți-am văzut postările.

Lucille zâmbi.

– Sunt bune, așa-i? Aveam și cont de Facebook, dar mi l-au blocat. Fac reclamă la galeria mea de artă. Trimite-mi azi pe e-mail CV-ul și referințele, OK? Putem să începem treaba de mâine. Copiii vor fi foarte încântați.

Când ajunse acasă, deja era și ea încântată. OK, nu putea cânta în fața unui public, dar cu siguranță îi putea învăța pe copii cum s-o facă. Se așeză pe pat și se apucă să cânte la orga electronică, decisă să găsească ceva potrivit pentru Diaxsis și să termine odată povestea. După câteva ore, avea o melodie. Nu reușise ce-și dorea Lucille, adică un cântec țintit spre cei peste 80 de ani, dar spera că și acel public îi va aprecia creația. I-o trimise agenției și se băgă sub pătură cu gândul la faptul că deja avea trei slujbe.

Spera ca măcar una să-i meargă bine.

A doua zi dimineața, când alarma sună obscen de devreme, stătu pe gânduri câteva clipe, analizând avantajele slujbei la firma de ambarcațiuni. Mai precis, dezavantajele. Dar până la urmă se dădu jos din pat, făcu duș, se îmbrăcă și făcu naveta către serviciu, adică traversă aleea.

Cole ajunsese înaintea ei.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine niște cafea, îi zise el. Poate îți face fata cea nouă una.

Becca râse și se îndreptă spre aparatul de cafea. Apăsă butoanele căscând, apoi își dădu seama că nu se întâmpla nimic. Aparatul făcea pe mortu-n păpușoi. Mai așteptă, căscând din nou. Afară era încă întuneric. Soarele încă nu răsărise, căci era abia 5.05.

Dimineața.

Nici măcar nu era sigură dacă mai văzuse ora vreodată.

Iar din aparat tot nu curgea nici o picătură de cafea.

– Contez pe tine, îi spuse. Am mare nevoie de tine.

– Uneori ajută să-i dai una, spuse Cole.

Părea mai treaz decât se cuvenea la așa o oră imposibilă. Purta o pereche de bermude largi și un tricou

cu o reclamă la un magazin de echipamente de scufundări din Insulele Turks și Caicos.

Spre deosebire de ea care, din respect față de răcoarea dimineții, purta blugi, bocanci, maiou, tricou cu mânecă scurtă, tricou cu mânecă lungă, hanorac cu glugă, eșarfă, șapcă și mănuși. Da, era vară, dar totuși se aflau în statul Washington. La așa o oră, afară erau probabil cam 4 grade, iar ea punea confortul mai presus de stil.

– Stai că mă ocup eu, zise el, apropiindu-se. Dacă apare Sam și nu e gata cafeaua, o să-nceapă să facă niște fițe de divă...

Becca știa cum era Sam morocănos, dar era mai degrabă un morocănos tăcut. Nu și-l imagina făcând crize. Cole râse când văzu expresia de pe chipul ei.

– L-ai nimerit vreodată dimineața devreme? întrebă el.

– Nu.

Plecase din patul ei cu mult înainte să răsară soarele.

– Ei, bine, e ca un urs. De obicei îi punem o cană de cafea în față și ne ținem la o distanță respectabilă până își face efectul.

Cole izbi aparatul din lateral.

Nu se întâmplă nimic.

El lovi din nou și chiar atunci ușa se deschise și își făcu apariția însuși ursul. Era îmbrăcat aproape identic cu Cole, doar că avea și șapcă, o pereche de ochelari de soare, cu toate că soarele încă nu răsărise, și o expresie încruntată. O privi în ochi și, cu toată încruntarea, ceva scăpăra între ei.

Becca știa că n-avea să supraviețuiască fără cafea, așa că lovi aparatul exact cum făcuse Cole.

– Ce faci? o întrebă Sam.

– Muncesc.

– De ce iei la pumni aparatul de cafea? completă el cu glasul răgușit.

Becca n-avea idee de ce răgușeala din vocea lui i se părea atât de sexy.

– Cole a zis că trebuie să-i dau câteva ca să funcționeze.

Sam îl privi mustrător pe Cole, veni în spatele ei și începu să mângâie aparatul.

- Haide, iubito, murmură el. Știi bine ce vreau.

Cole pufni.

Becca se topi.

Iar aparatul de cafea reveni la viață.

- Te dai mare! făcu Cole și se îndreptă spre ușă.

- Hei, unde te duci? întrebă Sam.

- Tanner e deja la barcă. Avem un grup de 8 persoane.

- Da, știu, pentru că eu îi duc cu el în larg.

- Ba nu, eu.

- Ba nu, zise Sam, imitându-i tonalitatea. Tu-i faci instructajul fetei noi.

Fata cea nouă făcu o strâmbătură. Cole clătină din cap.

- Eu ies cu Tanner azi. Scrie și în planificator.

- Ba nu scrie, zise Sam.

Cole scoase telefonul și începu să butoneze, vizibil enervat. Becca ridică mâna ca la școală.

- Hei, salut. Dacă mi-ar face vreunul dintre voi instructajul, aș fi în stare să clarific fix genul ăsta de lucruri.

Cole ridică privirea dinspre ecranul telefonului.

- Nu s-a inventat persoana care să clarifice rahatul ăsta.

- Eu sunt aia, spuse ea, străduindu-se să pară încrezătoare și convingătoare.

Să planifice și să organizeze era o nimica toată. Să compună muzică pentru reclame era adevărata provocare.

- Pui pariu? propuse ea.

- Mică, dar competitivă, îi spuse Cole lui Sam. Îmi place de ea.

Sam o privi.

- Vezi că ultima dată când ai pus pariu ai pierdut, îi spuse.

Și penultima dată, dar cine ținea socoteala.

- Pe ăsta n-o să-l pierd, răspunse ea hotărâtă.

Disperată, mai curând. Trebuia să facă ceva bine. Iar asta era ocazia ei, o simțea. Simțea însă și privirea lui Sam asupra ei, precum și greutatea evaluării lui.

– La tine totul e o competiție? o întrebă.

Se uită în ochii lui verzi, iar aerul păru să se rarefieze între ei, ca de fiecare dată.

– Ura! În sfârșit, s-a încărcat!

Cole îi vârî lui Sam telefonul sub nas.

– Vezi? Eu sunt trecut să ies în larg azi.

– Ai modificat! îl acuză Sam.

Expresia lui Cole deveni nevinovată. Parcă prea nevinovată.

– De ce-aș face așa ceva?

– Ca să rămân eu aici să învăț boboaca ce are de făcut.

– Of, pentru Dumnezeu! exclamă Becca. Sunt chiar aici!

– N-a vrut să zică asta, îi spuse Cole.

– Ba da, răspunse Sam.

Cole își dădu ochii peste cap.

– Am plecat, îi zise el Beccăi. Ne găsești pe sistemul de radiocomunicații. Planul de navigare e după tejghea. Făcu o pauză și-i aruncă lui Sam o privire scurtă. Și, orice-ai face, nu-l lăsa să te intimideze, continuă el. Câinele care latră nu mușcă.

– Nu-mi fac griji, răspunse Becca.

Era sigură că-i putea face față lui Sam. Îi aruncă o privire furișă. Era detașat, agasat și deloc prietenos, ca atunci când fusese adânc în trupul ei. Făcu o mică rectificare mentală: probabil putea să-i facă față lui Sam.

– O să te descurci de minune, zise Cole, bătând-o pe umăr. Se mai uită o dată spre Sam și ceva din ce citi pe chipul lui îl făcu să zâmbească. Fii blândă cu el. N-a avut viață ușoară.

Se uită, la rândul ei, înspre Sam.

– În sensul că a avut parte de iubite superbe, blonde, pe nume Selena, care fac scandal în parcări? Sau

în sensul că își câștigă existența ieșind pe mare toată ziua, bună ziua?

Cole își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

- Pentru asta meriți o primă. O să-i spun contabilului. Apoi se întoarse spre Sam. Dă-i o primă.

- Sam e contabilul? întrebă ea.

Cole deja rânjea.

- Da.

Sam mîji ochii, iar Cole se îndreptă spre ușă tocmai când Tanner băgă capul înăuntru.

- Haide, frate, ne-așteaptă clienții. Și au și plătit, nu de alta.

- Tocmai stabileam cine-i arată fetei noi ce-i de făcut, spuse Cole.

- Îi arăt eu, spuse Tanner, zâmbindu-i Beccăi. Cu mare plăcere.

Sam îi țintui pe amândoi cu degetul.

- Voi doi. Afară!

Și din nou cei trei masculi alfa ieșiră să discute.

Becca se duse la geam și-i urmări cu privirea. Doar că, din nefericire pentru ea, fereastra nu mai era deschisă și nu mai putea auzi ce spuneau. Chiar și-așa, limbajul lor corporal era fascinant. Stăteau aproape unul de celălalt și nu evitau contactul vizual. Era limpede că se cunoșteau suficient de bine ca să își spună ce aveau de spus fără menajamente.

Apropiații Beccăi erau cei din familie – mama, tata și fratele. Erau oameni relaxați, care nu-și băteau capul cu prea multe lucruri. Preferau să-și taie o mână decât să aibă o confruntare în urma căreia cineva s-ar fi simțit jignit. Mai ales dacă acel cineva era Jase.

Fratele ei era fiul mult așteptat, copilul-minune, de mare talent. Trebuia protejat, ținut sub un clopot de sticlă și ținut în puf cu orice preț. De-a pururea și în vecii vecilor. De toate astea trebuise să se ocupe Becca. Făcuse tot posibilul, în ciuda stresului lui, a anxietății și, într-un

final, a dependenței lui de calmante. Făcuse pentru el tot ce putuse. Până când plătise prețul.

La greu.

Plecase ca să se salveze și nu avusese parte de vreo ceartă. Nici de o discuție, pur și simplu.

În mod cu totul straniu, nici cei trei bărbați din fața ei nu păreau să se certe. Fiecare făcu un pas în spate și începură... un joc de „Piatră, hârtie, foarfecă"?

Nu trecu un minut și Sam se întoarse.

- Ai câștigat! exclamă Becca, surprinsă.

El o privi lung. Nu, nu câștigase.

Pierduse.

capitolul 11

- Am sunat persoanele pe le-ai trecut în CV pentru referințe, spuse Sam.

Becca trase aer în piept. Știuse că va cere referințe despre ea pentru că, în ciuda aparențelor, el și partenerii lui nu erau doar trei tipi puși pe distracție. Aveau mintea brici și instincte excelente de afaceriști.

- Așa, și? întrebă ea.

- Se pare că la slujba ta de dinainte toată lumea te-a plăcut și tuturor le-a părut rău când ai plecat. În așa mare grabă, adăugă el, după o scurtă pauză.

Becca simți că-i stă inima.

- Îmi explici de unde atâta grabă? continuă el.

- Nu.

- Era ceva legat de fratele tău.

Ea înlemni.

- Poftim?

- Așa a zis una dintre persoanele cu care am vorbit. A spus că duci multe, că ești rezistentă și aș fi norocos să lucrezi pentru mine,

Becca închise ochii.

- E persoana care te-a rănit?

Ea deschise ochii și-i întâlni privirea. Era deopotrivă iscoditoare și îngrijorată.

- N-am spus că m-ar fi rănit cineva.

- Cu toate astea, a făcut-o.

- Jase n-ar face rău unei muște, spuse ea.

Sam evită să-i atragă atenția că acesta nu era un răspuns, dar îi transmise asta prin priviri. Turnă cafea într-o cană și o luă prin surprindere când i-o oferi. Ea acceptă, apoi adăugă lapte și zahăr. El își puse și lui o cafea și o urmări cu privirea cum continuă să pună zahăr în cafea.

- Tu bei, de fapt, zahăr cu cafea, să înțeleg, îi spuse.

Ea ridică din umeri, recunoscătoare că schimbase subiectul.

- Îmi place dulce.

El sorbi din cafeaua aburindă.

- Mie-mi place fierbinte.

Becca simți furnicături în tot corpul, la naiba! Nu mai voia să simtă asta față de el. Brusc i se făcu și foarte cald, așa că își dădu jos eșarfa.

Sam nu spuse nimic, dar colțurile gurii îi tresăriră ușor. Ea își scoase și mănușile.

- Parcă am mai văzut asta, spuse el.

Referirea la felul în care se dezbrăcase în baie o făcu să roșească.

- E frig aici, dimineața. Frig rău.

- Ești prea sensibilă, vrăbiuțo.

Deschise gura să spună, ceva, dar se abținu.

- OK, o să încerc să ignor că mă compari cu o pasăre, spuse într-un final. Dar trebuie să recunosc că mi s-au spus și lucruri mai neplăcute.

- Cum ar fi?

- Un tip cu care ieșeam a făcut cândva o trimitere la un curcan bine îndopat.

Sam înlemni.

- Și nu i-ai luat gâtul?

Becca știa că nu era grasă, ci doar cu forme și folosea acest atu atunci când își alegea hainele. Când venea

vorba însă de activități... pe dezbrăcate, îi ieșeau la iveală nesiguranța și complexele. Uneori.

- Nu.

- Vrei să-i iau eu gâtul?

- Nu! exclamă ea râzând. Omul avea cumva dreptate, depinde din unghiul din care privești... situația.

- Aiurea!

Nu făcu vreo mișcare înspre ea și nu o atinse decât cu privirea, care scotea scântei.

- Ești perfectă.

Ea râse din nou, apoi zâmbi.

- La corp, clarifică el. La corp ești perfectă.

- Restul te scoate din minți, îi reaminti ea.

- Totul la tine mă scoate din minți. Sorbi din cafea și puse cana jos. Bun, deci ai ales.

- De fapt, tu ai ales. Eu nu-s de acord cu toată povestea asta cu alegerile, cu ori una, ori alta. Câtuși de puțin.

Îl lăsă să digere informația și profită de scurtul răgaz ca să arunce o privire în jur. Încăperea avea o tejghea ca punct de recepție, un mic frigider cu băuturi și un raft cu gustări. Pe un întreg perete erau agățate echipamente de scufundări, snorkeling, o placă, un caiac, vâsle și multe altele.

- Bun, deci care-i treaba? Care-i rutina zilnică aici?

- Nu există așa ceva. Nu-s două zile la fel.

O conduse în spatele tejghelei.

- Tu o să stai aici în cea mai mare parte a timpului.

Descuie un sertar și scoase un laptop.

- Aici e programul, dar avem o problemă. Nu e niciodată actualizat pentru că de fiecare dată când unul dintre noi răspunde la telefon, notează totul pe unde apucă.

Ea se uită la vraful de șervețele pline de notițe de mână, la colțurile de hârtie pe care erau notate în grabă programări. Se scrisese inclusiv pe o șipcă de lemn.

- Mda, răspunse el la întrebarea ei nerostită. E stupid, știm. Dar conexiunea Internet e dureros de înceată.

Cole încearcă să rezolve problema. Până reușește, ne gestionăm cum putem. Și cum vezi.

- Pentru că sunteți bărbați?

El ridică din umeri.

- Ce pot să zic? Suntem dezordonați și dezorganizați.

- Și uite-așa ați ajuns, tu și Cole, să veniți pentru aceeași treabă în dimineața asta, comentă ea, uluită de haosul în care lucrau.

- Nu chiar. Cole e un trișor și cedează imediat în fața unui chip frumos.

- Chip frumos?

- Clienta e un fotomodel din Los Angeles. Părinții ei locuiesc în Lucky Harbor. A venit să îi viziteze câteva zile și, ca de obicei, își scoate frații și tatăl la pescuit în larg.

Ea mijì ochii.

- Deci de-asta te certai cu Cole cine să iasă cu ei cu barca.

- De fapt, am făcut o întrecere și a câștigat Tanner.

- Întrecere?!

- Până la ieșirea din port și înapoi.

- Cum, Tanner e cel mai rapid alergător dintre voi?!

- Înotător.

Ea mijì ochii.

- Adică ați înotat până la ieșirea din port și înapoi?

Sam ridică din umeri.

- Chiar dacă are problema lui la picior, Tanner e ca un pește. Nimeni nu-l poate prinde din urmă. Apoi clienta a adăugat la grup încă patru persoane, iar Tanner a avut nevoie de un secund.

- Iar pe tine nu te-ar fi deranjat să-l... secondezi.

El ridică iar din umeri, ceea ce în limbajul tipilor ca el însemna că nu, nu l-ar fi deranjat.

- Enervanți mai sunt bărbații! exclamă ea.

El nu păru deranjat de afirmația ei deloc corectă din punct de vedere politic.

- Nu ne-o tragem cu clientele.

- Nici nu angajatele.

– Nici nu angajatele, confirmă el, arătând spre telefon. Vezi că o să sune toată ziua. Oamenii cer informații, pun întrebări sau vor să facă rezervare. Am tot încercat să ne facem o listă de adrese de mail, așa că, atunci când lumea sună, strângem informații pentru o bază de date.

Stătea aproape de ea. Nici nu avea de ales, căci spațiul din spatele tejghelei era strâmt, iar el era un tip masiv. În mod normal, Beccăi îi plăcea să aibă spațiul ei personal neatins. Devenea chiar claustrofobă dacă cineva i se băga în suflet. Dar numai claustrofobă nu se simțea când îl avea alături, cu părul încă umed de la duș și cu trupul lui cald și mare atât de aproape încât era imposibil să nu se atingă.

– Treaba e în felul următor, zise el, ignorând chimia dintre ei sau, poate, nemaisimțind-o. Avem o barcă Wright Sport de 15 metri. Facem scurte croaziere, ieșiri la pescuit în larg, ieșiri pentru observarea balenelor, snorkeling, scufundări pentru începători sau avansați. Tanner se ocupă în special de ieșirile la pescuit, de snorkeling și scufundări. Are noroc cu carul și găsește mereu cele mai tari locuri. Cole e căpitanul și mecanicul nostru.

– Și tu? Ce aduci la masă?

El o privi în ochi.

– Mă ocup de relația cu clienții. Eu sunt cel popular.

Ea izbucni în râs și reuși să-i smulgă și lui un zâmbet.

– OK, poate am exagerat un pic, recunoscu el.

– Te descurci bine, răspunse ea încet.

Privirile li se intersectară, apoi a lui coborî spre buzele ei.

– Am și eu momentele mele.

Vocea lui îi încălzi sângele. Nu apucă să spună sau să facă ceva că începu să sune telefonul. Sam îi făcu semn să ia loc și să răspundă. Ea ridică receptorul.

– Ambarcațiuni Lucky Harbor, bună dimineața.

Sam își trase al doilea scaun și se așeză lângă ea. Coapsa ei o atinse pe a lui, musculoasă și fermă.

Spațiul din spatele tejghelei parcă devenea tot mai strâmt și îngust.

- Bună! spuse persoana care sunase. Am auzit că e posibil să faceți o mare petrecere, cu artificii și tot tacâmul. E adevărat?

Becca îl privi pe Sam. Sam clătină din cap. Becca puse apelul în așteptare.

- Am discutat la un moment dat de așa ceva, explică el. Ne gândeam să ne arătăm aprecierea față de clienți. Dar n-are nimeni timp nici să se gândească la asta.

- Pot să mă ocup eu, spuse ea.

El clătină din nou din cap.

- E prea multă bătaie de cap. Organizarea petrecerii, artificiile, tot ce...

- Ai ceva contra scânteilor?

Își dădu seama din expresia lui că înțelegea că nu despre partea pirotehnică îl întreba, ci despre scânteile dintre ei doi.

- Fără scântei și alte artificii, spuse el. Plus că nici unul dintre noi nu are calificarea necesară pentru un spectacol pirotehnic.

- Credeam că toți bărbații știu cum să arunce chestii în aer.

- N-am spus că nu știm. Am zis că nu are calificare. Nici autorizație.

- Atunci angajăm pe cineva calificat.

Tastă repede la computer.

- Arată-mi programul pentru august.

Sam se aplecă și începu să tasteze. Coapsele li se atingeau în continuare, la fel și brațele. Pielea lui era caldă și bronzată și mirosea atât de bine că-i venea să-l lingă. Dar Becca se controlă. Sam făcuse o alegere. Apoi făcuse și ea.

Sam îi arătă documentul de pe ecran și apoi nu se retrase, lucru pe care ea îl găsi interesant. Și excitant.

Programul pe august era, într-adevăr, foarte încărcat. Mai mult, trebuia să țină cont de toate angajamentele

care nu fuseseră trecute în calendar pentru că încă zăceau pe șervețele și petice de hârtie. Cu toate astea, s-ar fi găsit timp.

- Plaja e chiar la doi pași, nu? îl întrebă.

- Da.

- Atunci hai să dăm petrecerea aia în cinstea clienților.

El o privi în tăcere.

- Acum mă ai pe mine, îi zise ea și simți din nou că roșește.

De ce totul suna atât de sexual?

- Pot să ajut cu organizarea și cu tot ce trebuie.

El continuă să o privească.

- Bine, bine, o să mă ocup doar eu de organizare. Clienților tăi o să le placă la nebunie.

- Nu te lași niciodată, așa-i?

- Fix așa. Sunt al naibii de încăpățânată. Scuze că n-am menționat asta în CV.

Chiar în acea clipă, simțindu-l că cedează, se aplecă și-l sărută pe buze. Intenționase să fie doar un sărut scurt, dar totul dădu în altceva. Mai precis, el o trase de pe scaunul ei direct la el în poală.

Îi cuprinse șoldurile cu un braț, iar cu cealaltă mână îi prinse ceafa și o aplecă exact în unghiul potrivit, apoi o sărută pe bune. În doar două secunde o făcu să uite cum o cheamă, că avea un apel în așteptare sau ce zi din săptămână era. Când termină să o sărute, și-i luă ceva să termine, o studie cu atenție. El însuși avea o expresie mai blândă, iar privirea îi era senzuală și învăluitoare. Privirea lui era prima dovadă că nu doar ea era afectată de ce era între ei. A doua dovadă o împungea fix în fese. Ea îl ținea cu un braț pe după gât, iar cu cealaltă mână îi era înfiptă în părul lui. Parcă se agăța cu disperare de el, de parcă viața îi depindea de asta. El îi mai aruncă o privire imposibil de descifrat, apoi o puse la loc pe scaunul ei.

- Deci se lasă cu artificii, așa-i? reuși ea să îngaime.

– Rahat! făcu el, frecându-se pe față. Da. Se lasă cu artificii. Mai rău decât îmi dădeam seama, se pare.

Ea zâmbi și reluă convorbirea telefonică.

– Da, îi confirmă ea clientului. O să fie o petrecere cu artificii și tot tacâmul. Dacă vă lăsați datele, o să vi le introducem în sistem și o să vă transmitem invitația.

Când închise, Sam ridică o sprânceană.

– Sper c-o să reușești s-o scoți la capăt, îi zise.

– O să reușesc.

Cu ochii închiși. Era bună la planificat și la organizat. Chiar foarte bună.

– Ce altceva am de făcut? îl întrebă.

Sam îi arătă lista cu serviciile pe care le ofereau clienților și cu prețurile aferente pentru ca atunci când cineva avea să ceară o rezervare să îi poată da toate informațiile.

– Ține-te de ce e pe listă, zise el. Nu adăuga nimic fără să te consulți cu noi. Dacă cineva te întreabă ceva și nu știi ce să îi răspunzi, contactează-i pe Cole și Tanner prin radio.

– Nu și pe tine?

– În mod normal nu prea petrec timp aici.

– Pentru că ți-e greu să-ți folosești talentul de a interacționa cu oamenii?

– Da, spuse el pe un ton sec. Plus că atunci când nu sunt în larg, sunt în magazin și lucrez la situația contabilă sau construiesc o barcă. Se ridică în picioare. Un alt lucru pe care-l ai de făcut e să verifici echipamentele pe care le închiriem. Accesoriile pentru snorkeling, plăcile, caiacele.

Se îndreptă spre o ușă aflată în spatele ei și o deschise. Era un fel de cameră secundară. Aprinse lumina. Spațiul strâmt era plin ochi de accesorii și echipamente puse pe rafturi, ce păreau perfect organizate și bine întreținute. Pe unul dintre pereți era o cadă uriașă, industrială.

– E cada de curățare, îi explică. Echipamentele de închiriat sunt dezinfectate la standarde de hotel.

Ea dădu din cap, în semn că a înțeles, dar remarcă senzația ciudată pe care i-o dădea spațiul închis al încăperii. Claustrofobia ei era relativ nouă, spre deosebire de nevroza sa, și când își amintea ce i-o provocase simțea că rămâne fără aer în plămâni.

– Aveți nevoie de un spațiu mai mare, șopti ea.

– Fără-ndoială, răspunse el, stând cu spatele la ea și inspectând rafturile. Ai făcut vreodată snorkeling? Sau te-ai dau cu caiacul?

Ea înghiți cu greu.

– Nu se prea practică sporturile astea în zona de unde vin eu.

El râse încet. Becca s-ar fi lăsat cu plăcere învăluită de sunetul profund și masculin al vocii lui, dar începuse să transpire. Pereții parcă o strângeau. Îi simțea.

– Hm...

Făcu un gest spre ușă și aproape că țâșni afară din cameră. Era convinsă că își mascase destul de bine problema și se sprijini de tejghea încercând să pară relaxată și detașată în timp ce trăgea cu nesaț aer în piept. Când ridică privirea, Sam era la câțiva pași și se uita la ea cu atenție.

Nu încercă să o atingă și îi era recunoscătoare pentru asta. Dacă o atingea în plin atac de panică n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

– Uf! exclamă ea cu prefăcută ușurare și cu un zâmbet fals. E cald rău acolo, nu?

El se duse la frigider, scoase o sticlă cu apă, o desfăcu și i-o oferi. Ea bău cu înghițituri mari, bucuroasă că era lăsată să își trăiască momentele de panică.

– O să învăț repede toate chestiile astea, îi promise.

El o privi în ochi.

– Nu trebuie să demonstrezi nimic. Știi asta, da?

Cuvintele lui brutal de sincere, spuse pe un ton ciudat de blând, îi dădeau o stare de disconfort. Ea se mulțumi să încline ușor capul.

– Știu.

– Dar dacă eu și ceilalți suntem ieșiți cu barca și ai un client, trebuie să fii în stare să intri acolo, continuă el.

– Știu. Am priceput. O să fiu bine.

Își ținu răsuflarea, convinsă că ori o va da afară pe loc, ori îi va cere detalii. Dar el nu făcu nici una, nici alta.

– Bine, spuse Sam, părând să aibă încredere în spusele ei.

Becca simți că i se pune un nod în gât. Încrederea lui însemna mai mult decât putea descrie în cuvinte. Emoția ei nu trecu neobservată, iar Sam îi lăsă timp să-și revină, privind-o cu atenție, dar fără să intervină în vreun fel.

– Stai un pic, îi spuse el și intră în încăperea cu echipamente.

Ieși de acolo cu o geantă pusă pe un umăr. Îi întinse mâna, iar ea o luă fără ezitare, și porniră împreună spre docuri. Barca nu mai era. El deschise geanta și scoase câteva accesorii.

– Asta e prima lecție, îi spuse.

– Lecție de?

– Viață.

Ea râse.

– Ce-are snorkeling-ul cu viața reală?

– De exemplu, te învață să trăiești în prezent și să te bucuri de el.

O privi în lumina răsăritului ca să se asigure că îl înțelesese.

Îl înțelesese.

– Plus că trebuie să știi cum funcționează chestiile astea, adăugă el. Dacă reziști aici, o să urmeze și alte lecții.

– O să rezist.

El nu răspunse, dar își dădu jos șapca și tricoul, făcând-o să amuțească.

Intră în apă și îi arătă cum să se descurce cu echipamentul de snorkeling. Ea dădu des din cap, spuse des „aha" și făcu tot posibilul să nu saliveze. Când

el termină de explicat, ieși din apă și urcă pe ponton, unde se scutură ca un câine mare și blănos.

– Hei! exclamă ea.

El o luă prin surprindere cu un zâmbet care îi scurtcircuită câteva celule nervoase, apoi strânse echipamentul și-l duse înapoi, lăsându-l în cadă ca să fie curățat și dezinfectat. Ea îl privi din ușă cum pune totul la loc, apoi făcu un pas lateral ca să îi facă loc să treacă. Însă el se opri lângă ea.

– Ești bine?

– Da.

Era bine, chiar dacă el era la câțiva centimetri de urechea ei. La drept vorbind, era mai bine decât de obicei și n-avea idee ce să înțeleagă din asta.

El zâmbi, dar ochii îi rămaseră serioși. Poate chiar un pic înțelegători, iar ea nu asta voia să vadă, așa că se retrase la recepție. Își simțea genunchii ca de plastilină, așa că se prăbuși pe canapea.

– Spațiile închise și strâmte sunt problema? o întrebă. Sau să fii cu un bărbat în spații de genul ăsta?

Ea înlemni. Nu-i venea să creadă că fusese atât de ușor de citit. Se ura pentru asta. Se uită în jos și luă o scamă inexistentă de pe tricoul cu mânecă lungă.

– Am înțeles, spuse el.

Dar nu înțelegea. N-avea cum. Îl văzu apoi cum își scoate iar șapca și tricoul și se lasă pe vine în fața ei, balansându-se ușor.

– Clienții n-au voie acolo. Punct. Acum, că faci parte din echipă, nici noi trei nu mai avem nevoie să intrăm în camera aia. Doar tu ai acces acolo în orele tale de program. Înțelegi?

Îi transmitea că nu avea de ce să se simtă neliniștită. O căldură plăcută îi învălui abdomenul și începu apoi să se răspândească.

– Înțeleg.

O privi lung și surâse.

– Ești ce trebuie, îi zise. Dacă le zâmbești așa clienților, o să fie coadă la ușă. Ești gata să mai înveți câte ceva.

– Sunt gata.

Trecură din nou în spatele tejghelei. Stăteau aproape unul de celălalt și rămaseră așa cât timp el îi arătă cum să facă intrările și ieșirile pentru echipamente și accesorii. Se tot atingeau, iar Becca simți că o iau din nou căldurile. Își mai dădu jos un rând de haine și rămase în maioul care deja se mula pe ea ca o a doua piele.

Sam închise ochii, își scoase șapca, își trecu degetele prin păr și puse șapca la loc.

Era ca o bombă cu testosteron. Și extrem de frustrat. Se priviră în ochi.

– Ai dreptate, spuse el. Avem nevoie de un loc mai mare.

capitolul 12

În acea zi, după serviciu, Becca se duse la centrul recreațional. Lucille o sunase și-i spusese că era așteptată. Presupunea că va avea de susținut un interviu pentru angajare, așa că își puse o rochie drăguță de la magazinul Oliviei și o accesoriză cu geacă de blugi și sandale cu platformă.

La centru fu întâmpinată de un tip arătos cu pantaloni bleumarin și tricou polo cu o insignă în piept.

– Sunt Jack Harper, spuse el întinzându-i mâna. Șeful pompierilor. Ce faci?

– Grozav.

Scoase CV-ul din geantă. Îl modificase puțin. În fine, puțin mai mult.

– Știu că n-am experiență cu predatul, domnule Harper, dar sunt licențiată în muzică și...

– Spune-mi Jack, ceru el.

Îi luă CV-ul, aruncă o privire rapidă, apoi îl făcu sul și-l băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Și ești deja angajată, adăugă Jack.

O conduse pe hol către o sală de clasă în care erau cel puțin 20 de copii, cu toții foarte... tineri.

– Cursul durează o oră și jumătate. Succes.

– Stai! exclamă ea, prinzându-l de braț. Vrei să spui că încep acum?

– Ca să fiu sincer, zice el uitându-se la ceas, ar fi trebuit să începi acum 5 minute. Între noi fie vorba, eu n-aș lălăi-o. Sunt copii buni până când încep să se plictisească.

Copiii din partea locului se dovediră cu adevărat fără astâmpăr. Două fete, gemene, după cum arătau, cu același păr roșcat și aceleași zâmbete știrbe, se cățăraseră pe bănci ca să ajungă Dumnezeu știe la ce. Câțiva băieți aruncau unii în ceilalți cu ghemotoace de hârtie. Alții umblau de-a bușilea pe sub bănci, porniți, probabil, într-o expediție misterioasă.

Jack înjură în barbă și fluieră tare. Copiii înghețară.

– Bun, le zise Jack. Hai, să vă văd. Pink și Kendra, jos de pe bănci! Alex, Tray, Jose și Carlos, nu mă faceți să vin la voi!

Făcu o pauză, timp în care cu toții se așezară în bănci ca niște îngerași.

– Așa să rămâneți! le ceru el. Așa să stați până vă spune domnișoara Thorpe. Ea e șefa, și toată lumea trebuie s-o asculte.

– Impresionant! mormăi Becca.

– Crede-mă, minunea o să dureze cel mult un minut, răspunse Jack. Dacă nu reușești nicicum să îi ții sub control, arma secretă e în catedră. O pungă de bomboane. Folosește-le cu zgârcenie. Zahărul e drogul lor.

– Bine, dar... nu știam că încep azi, zise ea privindu-i pe copii. Nu am plan de lecție, nici instrumente, nici...

– Avem noi câte ceva de pe la diverse donații.

Pescui din buzunar o cheie și i-o înmână.

– Le găsești în anexă. Succes!

Îi aruncă un zâmbet fermecător și plecă. Bun, le vorbise autoritar copiilor, nici o problemă, sigur putea și ea să facă la fel. Se îndreptă spre catedră, cu inima bătându-i nebunește.

– Salut, copii. Cui îi place muzica?

Toate mâinile țâșniră în aer ca niște mici rachete. Becca zâmbi ușurată, se duse la anexă și o descuie. Găsi o grămadă de flaute și un violoncel care cu siguranță avusese și zile mai bune. Erau pe-acolo și niște instrumente de percuție, mai precis un xilofon, două tobe rablagite, un set de cinel. Totul îi amintea de repetițiile de la formația din gimnaziu. Se întoarse la catedră și scoase din geantă tableta iPad mini și deschise aplicația pentru cântat la orga electronică. Instantaneu, șase dintre cei 20 de copii făcură același lucru de pe telefoanele lor.

– Ia te uită! zise ea. Deja mai avem un pic și formăm o orchestră!

Copii începură să ovaționeze. Becca râse, luă tableta de pe catedră, se așeză turcește pe jos, le făcu semn copiilor să se adune în jurul ei și făcu singurul lucru pe care știa că îl facă. Trecu la treabă.

A doua zi, Sam lucra la el în hangar. Dăduse un strat de fibră de sticlă peste lemnul bărcii, pentru durabilitate, și acum aplica rășină, care scotea în evidență tonul natural al lemnului. Rezultatul era o carenă țeapănă, stabilă, flotabilă din lemn, fibră de sticlă și rășină epoxidică, impenetrabilă în fața umezelii. Se concentra și mușchii îl dureau din cauza încordării și a efortului, așa că aproape nu auzi când ușa se deschise și apoi se închise.

Aproape. Pentru că era pe teritoriul lui, unde vedea și auzea totul. Nu invita niciodată pe nimeni aici. Până și Cole și Tanner se aventurau foarte rar.

Era locul lui. Zona lui.

Nu se întoarse să vadă cine e la ușă. Nu era nevoie. Recunoscuse pașii Beccăi. Călcătura îi era ușoară, însă nu și ezitantă. Spontaneitatea și veselia ei firească se citeau în fiecare pas, în ciuda greutăților de care era clar că avusese parte în viață. Nu fusese totul roz pentru ea.

– Salut, zise ea când ajunse în spatele lui. E-n regulă că am intrat la tine în peșteră sau trebuie să zic vreo parolă secretă sau ceva?

– Faci pe deșteapta! râse el.

– Scuze, spuse ea, fără să pară deloc că îi cere scuze. Gura mea mare mi-a făcut mereu probleme.

Da, mari de tot. Sam își amintea bine acea gură și senzațiile pe care i le provocase când îl atinsese pe întreg trupul. Chiar și acum, la lumina zilei, buzele îi erau pline, străluceau de la balsamul de buze și îi era foarte greu să nu le privească. Plus faptul că ea mirosea a piersici și frișcă.

Îi venea s-o mănânce de vie. S-o devoreze.

– Am câteva mesaje pentru tine. Veni într-o parte și-i admiră lucrarea. Frumos! exclamă. Faci și ceva profit din asta?

– Nu chiar.

Ea își trecu mâna peste lemnul lucios.

– Atunci faci asta pentru că... te pricepi?

– Nu.

Îl privi lung.

– Bine, bine, misteriosule. Dacă nu e pentru bani, nici pentru faimă, atunci de ce construiești bărci?

– Pentru mine.

– Cum pentru tine?

– Uite-așa, făcu el, trecându-și un deget peste cuta care se formase între sprâncenele ei. Ai putea să-ncerci și tu. Să faci ceva pentru tine.

– M-am mutat în alt colț de țară pentru mine.

– Nu de-asta te-ai mutat, comentă el.

Ochii îi sclipiră scurt, apoi sclipirea dispăru.

– Crezi că știi tu de ce?

– Voiai să fugi de ceva.

Ea pufni scurt, fără să dea de gol ce simțea. Apoi tăcu preț de câteva clipe.

– Și ce crezi că ar trebui să fac pentru mine? îl întrebă.

– Ce simți tu că ți se potrivește.

Ea îl privi intens, apoi îl luă prin surprindere venind atât de aproape că vârfurile picioarelor aproape că li se atingeau. Singurul lucru la care Sam se putea gândi era că, Dumnezeule, chiar era ce trebuie. Ce i se potrivea. Își lăsă mâinile să o cuprindă blând de șolduri.

– Ceva pentru mine... murmură ea.

– Da.

– Hmmmm...

Își puse mâinile pe pieptul lui, iar degetele îi prinseră ușor materialul aproape lipit de pectorali. Nu era sigur dacă îl ținea așa ca să aibă un punct de sprijin sau pentru că voia să îl atingă.

– De mult timp n-am mai fost în stare să mă gândesc să fac ceva pentru mine, spuse ea.

– Iar acum?

Ea își privi mâinile lipite de pieptul lui.

– Cred că am nevoie de un pic de ajutor la capitolul ăsta.

Ea îi ridică bărbia, o privi în ochi și-i văzu expresia de curaj cu care parcă îl sfida.

– Îmi vin în minte câteva lucruri, spuse el.

– Și lucrurile astea sunt... bune pentru mine? întrebă ea.

– Nici măcar unul.

Ea râse și, în același timp, se înfioră. La naiba, nu erau normale săgețile de dorință pe care le resimțea în tot trupul. Din plin.

– Oricum, binele e supraestimat, șopti ea.

Lui nu îi venea să creadă cât de intens o dorea. Voia să o lipească de barcă. Sau să o aplece peste ea. Sau și una, și alta. În toate felurile.

– Am zis că nu mai facem asta, îi spuse, aproape șocat de răgușeala din glasul lui și de dorința care îl răscolea. Nu cât timp lucrezi pentru mine.

Și vorbise serios. La naiba! Sută la sută.

– Nu, tu ai zis asta, nu noi, îl corectă ea. Eu, una, n-am aderat la ideea asta cu nu facem nimic. Și, în plus... continuă, uitându-se ostentativ la telefon, acum nu sunt în timpul programului. Sunt în pauza de masă. Din câte știu, nu e treaba angajatorului ce fac angajații în timpul pauzei de masă, încheie Becca, zâmbind cu nerușinare.

Sam închise ochii și expiră adânc. Avea necazuri. Necazuri mari.

– Becca...

– Șșșșt! îl opri ea. Liniște, altfel mă dă șeful afară. Trebuie să fim foarte silențioși. Extrem de silențioși.

Spunând asta, se frecă ușor de el, lipindu-și șoldurile de-ale lui. Sam simți că îi iau foc simțurile. Era terminat. O strânse mai tare și gemu, iar ea șopti din nou:

– Șșt!

Atât de încet și de sexy. Își trecu degetele prin părul ei și o trase mai aproape. Ea se ridică pe vârfuri și îl cuprinse de după gât. El știa deja că îl va săruta așa cum făcea totul în viață, adică din tot sufletul și din toată inima.

Cu alte cuvinte, uimitor.

Era deja aproape în rai, cu limba împletită de-a ei, cu mâinile pe formele ei unduioase, când se auzi o tuse sonoră, iar ea aproape că se smuci de lângă el.

Sam nu reuși să se desprindă la fel de ușor de trupul ei dulce și fierbinte, dar ridică în sfârșit capul și dădu cu ochii de Amelia, care îi privea zâmbind, cu sprâncenele ridicate așa cum numai mamele știu să o facă.

– Ți-am adus fursecuri, îi spuse, dar se pare că ești deja la desert.

Sam își reținu un oftat.

– Amelia...

Amelia ridică și mai mult din sprâncene.

Cu ani în urmă, probabil a doua sau a treia oară când ajunsese în casa ei, ea încercase să se impună și să-l pedepsească, interzicându-i să iasă din casă. El fusese viclean și-i spusese „mamă". O făcuse în glumă, dar ei îi plăcuse și preferase formularea, iar de atunci insistase ca el să-i zică așa.

– Mamă... se corectă e.

– Mai bine. Acum, ce să zic, nu vă deranjați din cauza mea, spuse ea, intrând în atelierul lui cum nimeni altcineva nu îndrăznea să o facă.

În afară de femeia pe care o avusese în brațe cu câteva clipe în urmă și care o privea pe Amelia cu o expresie confuză, întrebându-se probabil care era treaba cu acel „mamă". Amelia îi zâmbi Beccăi ca o gazdă perfectă care tocmai îi oferă o ceașcă de ceai.

– Iar tu ești...

– Becca.

– A! exclamă Amelia, întinzându-i mâna. Ești noua angajată.

Îl privi lung pe Sam, întrebându-l din ochi „De ce ești bot în bot cu fata cea nouă?". El se frecă pe față și luă cutia cu fursecuri de la Amelia.

– Becca, Amelia e mama lui Cole și...

– Doar a lui Cole? îl întrerupse Amelia, săgetându-l cu privirea.

Of, la naiba, începe distracția.

– Da, OK, e ca o mamă și pentru mine, adăugă el.

Amelia îi smulse cutia cu fursecuri, făcându-l să se strâmbe.

– Știi ce vreau să zic, protestă el.

– Nu, spuse ea, și vreau să clarifici lucrurile imediat, dacă vrei să pui gura pe fursecurile alea. Și-ți spun acum că-s preferatele tale, cu caramel și bucăți de ciocolată și că niciodată nu mi-au ieșit atât de bune. Și nu uita că ce-am văzut adineauri e marfă de șantaj, așa că vorbește frumos, iubire. Spune-o cât poți tu de frumos. Ce-i aia „Ca o mamă pentru mine"?!

Puțini oameni pe lume merseseră până în pânzele albe pentru Sam. Îi putea număra pe degetele de la o mână. Amelia era unul dintre ei.

– Ce-ai zice dacă spun că ești singura mamă pe care am avut-o? o întrebă.

– Vai!

Frumoșii ei ochi albaștri se umeziră, iar ea suspină și îl luă în brațe.

– Vai, Sam, ești un dulce!

Sam îndură îmbrățișarea și săruturile pe amândoi obrajii, apoi o urmări plecând.

– Scuze, îi spuse el Beccăi, care părea adâncită în gânduri și își mușca buza de jos. Ești bine?

– E ca o leoaică, zise ea, părând un pic uluită. Cred că s-ar arunca în foc pentru tine.

– Ar face-o și chiar a făcut-o.

Ea îl privi, iar el oftă.

– Mama a murit când aveam cinci ani. Tata nu prea s-a priceput să fie tată. Am ajuns la asistenți maternali. De multe ori.

– Of, Sam!

– Amelia lua din când în când câte un copil în grijă, iar de când am ajuns la ea, m-a revendicat. E foarte protectoare, zâmbi el.

– Și așa l-ai cunoscut pe Cole.

– Da.

– Și el te-a revendicat, la rândul lui.

– Așchia nu sare departe de trunchi, recunoscu el. Dar ne-am revendicat reciproc.

– E foarte frumos.

Ochii îi străluceau ciudat, dar înainte să o privească atent, ea se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să mă-ntorc la lucru.

Și plecă și ea, lăsându-l să se întrebe care era explicația pentru tristețea din ochii ei. Oare nimeni nu fusese dispus să se arunce în foc pentru ea?

capitolul 13

Becca se foi de pe-o parte pe alta, chinuită de vise urâte care nu-i dădeau pace. Unul mai neplăcut ca altul. Se făcea că părinții ei erau acolo, numai că nu-i erau părinți, ci angajatori care îi cereau să aibă grijă de Jase.

– Dar deja am grijă de el, spunea ea.

– L-ai părăsit. Ai dat bir cu fugiții, o acuzau ei.

Jase era și el acolo.

– Așa e, confirma el. Asta ai făcut. M-ai părăsit.

– Ba nu! Eu am...

Jase se transforma apoi în Sam. Ea dădea să îl atingă, dar el se retrăgea, iar de-o parte și de alta apăreau Cole și Tanner.

– Avem noi grijă de el, spuneau amândoi.

Ea îi privea, vedea legătura puternică dintre ei și revenea alături de familia ei.

Numai că Jase și părinții nu mai erau acolo. Era singură. Simțea o senzație stranie în piept și apoi își vedea inima despicându-i-se. Scoase un icnet și se trezi plină de sudoare.

Își privi pieptul. Era intact, iar inima îi bătea. Asta era un lucru bun. Dacă era sau nu frântă, era cu totul altă chestiune.

Era 4.30 dimineața. Nu mai era loc de dormit, așa că își verifică e-mailul. Avea un mesaj de la agenția de publicitate. Melodia pentru Diaxsis fusese acceptată și primise un nou proiect, o reclamă la o linie de produse pentru igiena personală. Se lăsă pe spate și se uită în tavan, îngăduindu-și câteva clipe de autocompătimire. Când depăși momentul, se ridică în capul oaselor și se uită la ecran. Apoi scrise un răspuns în care, cu calm și eleganță, în opinia ei, spuse că își dădea seama că trebuia să-și recâștige locul privilegiat de dinainte, dar că simțea că avusese două reușite la rând și că își dorea să lucreze la o reclamă pentru un produs mai bun. Cum ar fi... ceva, orice care să nu o facă să se jeneze când îl trece în CV.

Primi răspunsul multe ore mai târziu.

„Asta avem să-ți oferim. Îți convine, bine. Nu-ți convine, iarăși bine."

Nu-i convenea, dar acceptă.

Era o zi caniculară. Sam ieșise la o alergare cu Ben înainte de răsărit, apoi se trezise prizonier în birou, unde lucră ore în șir la situația contabilă, cu transpirația șiroindu-i pe spate.

Sau poate era așa încălzit pentru că se dusese la recepție ca să vadă ce făcea Becca și o găsise administrându-i universul cu un farmec și o ușurință de care el, unul, n-ar fi fost vreodată capabil. Purta un tricou alb și pantaloni scurți de un roz aprins și arăta atât de bine că-i stătuse inima în loc. Amintindu-și, deschise frigiderul

să se răcorească rapid cu un suc, dar nu mai găsi nimic. Din cauza lui Tanner, desigur. Tipul era în stare să-i fure ultima cutie de suc doar ca să nu trebuiască să se ducă la magazin să-și cumpere.

Sam se pregătea să plece când cineva bătu în tocul ușii deschise.

Tatăl lui. Și în spatele lui, Becca.

– Salut, fiule! spuse Mark ușor ezitant.

Și pe bună dreptate. Arareori venea în vizită. Prefera telefonul pentru când îl storcea pe Sam de bani.

– Tată! Ce faci aici?

Mark puse pe birou o figurină înfățișând un om de zăpadă cam strâmb.

– Uite ce-am găsit în spațiul de depozitare închiriat de mama ta. L-ai făcut pentru mine, ții minte?

Sam ținea minte. Avea șapte ani și își aștepta nerăbdător tatăl. Îi promisese că-l duce la pescuit. Făcuse omul de zăpadă din plastilină ajutat de femeia care stătea cu el în timp ce-și aștepta tatăl.

Îl tot așteptase. Mark nu apăruse.

– Știu că nu-ți place să ai parte de companie aici, dar frumușica ta administratoare mi-a zis unde te pot găsi și că e în regulă să vin aici.

Sam o privi lung pe frumușica lui administratoare.

Becca îi susținu privirea, cu o expresie de înțelegere în ochi. Ceea ce, trebuie spus, Sam ura din tot sufletul.

– Voia să te vadă, spuse ea. Știu că nu-ți place să ai parte de companie neașteptată la tine în bârlog, dar e vorba de tatăl tău, nu? Așa că am încuiat recepția și am pus un afiș cum că revin imediat.

Mark îi aruncă o privire strălucitoare.

– Ești nemaipomenită. Nu-i așa, fiule?

Lui Sam îi venea să se dea cu capul de birou.

– Da. Nemaipomenită. Care-i treaba, tată?

Mark ridică din umeri.

– A, doar voiam să te văd.

– Nu faci asta niciodată, spuse Sam.

În loc să răspundă, Mark se uită în zona deschisă a hangarului și analiză barca lui Sam.

– E impresionantă.

– Ți-am pus deja banii în cont, zise Sam, încrucișându-și brațele la piept.

– Da... Mulțam, spuse Mark, fără să-l privească în ochi.

– Dumnezeule! exclamă Sam. Vrei mai mult.

– Nu, banii au fost suficienți, se apără Mark. Au fost la țanc. Doar că...

– Ce? Doar că ce?

– M-a dat afară. A schimbat yalele și tot.

Sam îl țintui cu privirea.

– Lasă-mă să ghicesc. Ți-a luat și toți banii din cont.

Mark ridică din umeri.

– Faci mișto de mine?! întrebă Sam.

Becca deja nu mai zâmbea. Încercă să intervină.

– Sam...

– Iar? făcu Sam. Pe bune?

Mark oftă cu neprefăcută durere.

Doar că Sam nu era impresionat. Deloc. Baletul ăsta dura de prea mult timp. Cam de când datau și amintirile lui. Tatăl lui nu se învăța minte. Și se părea că nici Sam.

– De ce nu faci ce-ai făcut data trecută și n-ai implorat-o în genunchi? Sau, în fine, orice ar fi ceea ce faci ca să le aduci înapoi.

– Sam, nu are unde să se ducă, spuse Becca încet. Și...

– Să-nțeleg că i-ai zis deja povestea ta lacrimogenă, îi spuse Sam tatălui său, ignorând-o pe Becca.

Mark părea vinovăția întruchipată, iar Sam clătină din cap, făcând eforturi să nu scrâșnească atât de tare din dinți încât să-i facă praf, la propriu.

– Mă gândeam că aș putea locui aici, zise Mark. Nu te-aș încurca, m-aș ține departe.

Sam simți că i se strânge stomacul. Dacă tatăl lui avea să locuiască în același oraș, nu se vedea bine. Și nici pe Mark nu-l vedea prea bine. Ori, ori.

– Mark, ne lași singuri un minut? întrebă Becca.

– Sigur, scumpete, zise Mark și ieși din încăpere după ce îi mai aruncă o privire lui Sam.

– Zicea că are probleme, spuse Becca încet.

– Sigur că da, răspunse Sam. O grămadă. E parior, bețiv, mincinos. Alege. Nu trebuia să-l aduci aici, Becca.

– Nu e vina ei, spuse Mark pe un ton ferm, din pragul ușii. A încercat să-mi spună că nimeni nu vine aici fără permisiune, așa că nu da vina pe ea.

– Și cu toate astea ai venit, zise Sam. Ai profitat de bunătatea ei și ai tăbărât aici cu vreo urgență de rahat de-ale tale.

– Asta chiar e o urgență, spuse Mark.

– Sam! făcu Becca, cu un pic de reproș în glas. E...

– Nu, scumpete, interveni Mark. Nu mă apăra. E-n regulă, merit neîncrederea de care am parte. Sunt bolnav, mai spuse, privindu-l pe Sam în ochi.

Sam simți cum vestea îi reverberează în tot corpul. Încercă să descifreze expresia de pe chipul tatălui său. Și văzu adevărul. I se strânse stomacul.

– Cât de bolnav?

Mark se strâmbă.

– Cancer? Inima? întrebă Sam.

– Nu. O chestie la ficat.

Sam trase aer în piept. Îi venea greu să echivaleze resentimentele față de tatăl său, acumulate în ani buni, cu noua și terifianta senzație dată de perspectiva morții lui.

– Am un dormitor liber, îi spuse.

Își petrecea majoritatea timpului acolo. Era prima lui casă, primul loc pe care îl putea numi acasă. Nu era sută la sută convins că putea împărți acel spațiu cu tatăl lui.

– Mulțumesc, spuse Mark cu sinceră recunoștință. N-o să te deranjez.

Simțindu-se ca un măgar de primă mână, Sam scoase din sertar o cheie pe care i-o aruncă tatălui. Mark o bagă în buzunar și înclină ușor capul.

– Păi... ne vedem mai încolo. Te iubesc, fiule.

Sam închise ochii, iar când îi deschise, Mark dispăruse deja. Rămase tăcut, pentru că încă nu avea suficientă încredere în ce-ar putea spune dacă ar vorbi. Apoi simți o atingere blândă pe spate.

– Ești în regulă? întrebă Becca.

Era supărat. Furios, de-a dreptul. Îi era rău. Și frică. Dar în nici un caz nu era în regulă. Se smuci de lângă birou, luă omul de zăpadă și îl izbi de perete, unde se făcu bucăți.

Becca tresări, făcu doi pași în spate și din greșeală se izbi de birou. Impactul o făcu să sară cât colo și să nimerească peste coșul de gunoi, pe care îl dărâmă și, la rândul ei, căzu în patru labe.

– Isuse!

Sam fu imediat lângă ea și încercă să o ajute.

– Ai pățit ceva?

Era rândul ei să se smucească, iar el își dădu seama că nu îi plăcea deloc senzația. Se ridică singură. El îi urmă exemplul.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

Ea clătină din cap.

– A, nu, doar că am văzut un păianjen. A dispărut acum.

Rahat! Chiar că era un măgar.

– Becca...

– Sunt... sunt bine.

– E a doua oară când zici asta.

– Așa, și?

– Păi dacă o zici de două ori înseamnă că nu ești deloc bine.

– Ba nu, din contră.

Sam renunță, pentru că avea ceva mai important de făcut. O văzuse că încerca să se calmeze fără a-l privi însă în ochi. Și că îi tremurau mâinile.

– Becca, spuse el cu blândețe.

– Îmi pare rău, nu trebuia să-l las să intre fără îți cer permisiunea.

– Nu e vina ta, Becca.

– Chiar e bolnav? întrebă ea, evident nedorind să discute despre propria reacție.

– Chiar nu știu, dar voi afla.

Ea îl țintui cu privirea.

– Și dacă e, ce-o să faci?

– O să am grijă de el.

Ea se uită înspre omul de zăpadă făcut fărâme.

– Mi s-a terminat pauza, îi spuse, îndreptându-se spre ușă.

El o prinse de mână cu toată blândețea de care era capabil și o trase ușor spre el. Becca încă nu își recăpătase suflul, iar ochii îi erau mult prea strălucitori. Cu toate astea, îi susținu privirea.

– Ce e? îl întrebă.

Era întrebarea care îl muncea și pe el.

– Ești în siguranță aici, îi spuse. Știi asta, da?

– Sigur că da.

– Doar că mi-am ieșit din fire pentru că...

– Te înnebunește de cap. Dar e tatăl tău, totuși. Înțeleg.

Își dădea seama că înțelegea, dar urmau să revină abia mai încolo asupra subiectului, pentru că pe el îl interesa mai mult o altă temă.

– Ai crezut că o să-ți fac rău.

– Ba nu. Normal că nu.

Sam simți o apăsare în piept. Se lăsă ușor pe genunchi ca să ajungă la nivelul privirii ei și îi prinse fața în mâini.

– Mi s-a terminat pauza, repetă ea.

El clătină din cap și o trase spre el. Ea rămase nemișcată preț de o clipă, apoi se relaxă și se lipi de pieptul lui și-și lăsă capul în scobitura umărului lui. Rămaseră așa câteva secunde.

– N-am crezut că o să-mi faci rău, spuse ea. Doar că... m-ai surprins.

– Mi-am pierdut cumpătul.

Se retrase un pic și o privi în ochi.

– Nu se întâmplă des, dar să știi că și dacă îmi pierd cumpătul, tot nu ți-aș face rău.

– Știu.

Voia ca ea chiar să creadă ce spunea. O apropie și mai mult de el, dar sună telefonul, iar sunetul de apel era însoțit de idioata luminiță roșie pe care Cole o montase de amuzament. Becca făcu un pas în spate.

– Mai târziu, îi spuse ea.

Sam încercă să reia situația contabilă, dar renunță în mai puțin de-o oră. Scoase mobilul și-și sună tatăl.

– Ce înseamnă o problemă la ficat?

Urmă o pauză lungă.

– Nu mă pricep la rahaturile astea medicale.

– Tată, spuse Sam, ducându-și mâna la frunte. Zi-mi-o pe-a dreaptă, o dată-n viață.

– E o problemă la ficat, repetă Mark.

Sam inspiră și expiră adânc.

– Bun. Și care-i planul?

– Asigurarea mea e de rahat.

Evident...

– Deci care e planul? repetă Sam.

– Încă nu știu. Te-anunț când aflu.

Mark făcu o pauză, apoi își reluă șirul gândurilor.

– Femeia ta e beton, să știi. N-o lăsa să-ți scape.

– Nu e femeia mea, tată. E angajata mea.

– Dacă e cum zici înseamnă că nu ești așa deștept cum te credeam. Fata mi-a făcut un sendviș.

– Becca ți-a făcut un sendviș.

– Da, cu garnitură de cartofi prăjiți. Fata e o comoară, crede-mă.

– Când ți-a dat să mănânci?

– După ce am plecat de la voi de la firmă am stat o vreme pe plajă, pe urmă m-am întors. Becca m-a întrebat dacă am nevoie de ceva și am zis că nu, în afară de un sendviș. Iar ea a spus că are așa ceva și... da, a fost foarte bun.

– Îți dai seama că ți-a oferit prânzul ei?

– A zis că nu îi trebuie.

Sam își duse iar mâna la frunte, dar degeaba.

– Era amabilă, spuse el. Data viitoare când ți-e foame, vino la mine. Ai înțeles? Nu la ea. Niciodată la ea.

– De ce nu?

– Pentru că ți-ar da cămașa de pe ea, tată. Iar tu ai accepta-o!

– A zis că e-n regulă, se apără Mark. A zis că pot să mă duc la ea oricând am nevoie.

Sam simțea că îi crește tensiunea. Se scutură înainte să facă un atac cerebral.

– Trebuie să-nchid.

– Când vii acasă?

Ideea de a se duce acasă unde îl aștepta tatăl lui nu-l ajută să-și regleze tensiunea arterială.

– Nu știu.

– Nu poți lucra de-acasă?

Sam închise ochii.

– O să-ți dau un mesaj cu indicațiile.

Închise și se gândi să-și arunce telefonul cât colo, dar în acel moment observă că rămășițele omului de zăpadă erau încă pe podea. Rahat! Ieși din atelier și se duse la recepție, spunându-și că trebuie să își ia o sticlă de suc.

Își găsi noua angajată lucrând la telefon, la computer, la... tot. Perfect organizat și armonios.

Când ea îl văzu, îi azvârli cheia de la anexă.

– Avem nevoie de două caiace pentru dumnealor, îi spuse, arătând cu bărbia înspre doi puști care așteptau pe margine.

Sam prinse cheia, dar continuă să se apropie până când ajunse atât de aproape că Becca ridică ușor capul ca să îl poată privi în ochi.

– I-ai dat mâncarea ta lui tata? întrebă pe un ton scăzut.

Privirea ei scânteie.

– Sam, încerc să lucrez.

– I-ai dat-o.

– Îi era foame.

– E un pomanagiu, Becca.

– Dar e tatăl tău, Sam.

El plecă privirea, apoi o ridică.

– Ți-e foame?

– Nu.

Nu i-ar fi spus nici dacă i-ar fi fost foame. Sam o știa prea bine. În dicționar, poza ei ar fi trebuit să fie în dreptul definiției cuvântului „încăpățânat".

– Caiacele, îi reaminti ea.

Era clar că nu avea de gând să discute despre asta. Sau despre altceva. Nu că i-o lua în nume de rău. Mai devreme, el fusese cel care nu voise să discute cu ea. Și da, Becca avusese dreptate. Chiar învăța repede. Deja învățase de la el să se facă indisponibilă din punct de vedere emoțional.

Sam se uită în permanență la ceas și încercă să o prindă pe Becca după program, dar se trezi că trebuie să iasă cu barca împreună cu Cole, pentru că Tanner avea altă treabă. Când terminară, Becca plecase.

De la geamul ei nu se auzea muzică. Nici nu răspundea la ușă. Se întoarse la atelier. Era în miezul acțiunii când auzi orga electronică.

Lăsă jos fierăstrăul. Brusc, nu mai auzea nimic.

Își pierdea mințile. Își reluă lucrul, dar după cinci minute fu convins că se auzea un pian.

Care se opri imediat.

Atunci își dădu seama că ea cânta când credea că el nu avea cum să o audă. La naiba! Lăsă totul și se duse la ușă. Se făcuse noapte, dar nu știa ce oră era. În orice caz, era târziu.

În apartamentul ei era întuneric, dar el deja știa că era acolo. Bătu la ușă, dar ea nu răspunse. Se aștepta. O sună. Ea nu răspunse.

El îi dădu mesaj. „Deschide ușa."

Răspunsul veni imediat. „Nu-s acasă."

Rahat! Știa că era acolo. O simțea. Chiar dacă îl scotea din sărite. Bătu iar la ușă, mai încet.

– Nu plec de-aici, Becca.

Simți ezitarea de cealaltă parte. Apoi ușa se deschise.

capitolul 14

Becca deschisese ușa cu toate că instinctul îi spusese să nu o facă. Iar în prag stătea Sam, mai nervos decât de obicei și mult mai chipeș decât de obicei. Se blestemă pentru propria slăbiciune.

– Ar trebui să fii acasă cu tatăl tău, zise ea și se pregăti să îi închidă ușa în nas.

Dar el o opri.

– Am câteva întrebări, îi spuse.

– Sunt ocupată.

– Cu ce?

– Scriu o melodie pentru o reclamă foarte importantă.

Își încrucișă brațele la piept. Avea de gând să-i spună că e vorba de o linie de produse pentru igiena personală feminină... când o zbura porcul.

– Încep cu cea mai simplă întrebare, continuă el. Ben mi-a spus că te-a văzut pe Snapchat predând la centrul recreațional.

– Snapchat?

– E o aplicație pe care trimiți o poză, dar persoana căreia i-o trimiți o poate vedea doar câteva secunde și...

– Știu ce e Snapchat, îl întrerupse ea. Dar ce căuta acolo o poză cu mine?

– Asta te-ntreb și eu.

– Unul dintre copii, mormăi ea. Pun pariu că Pink.

– Deci e adevărat? Le predai copiilor muzică?

– Așa se pare.

El tăcu preț de câteva clipe și dădu din cap.

– Ți se potrivește. Acum, următoarea întrebare.

Ea se rezemă de tocul ușii, aparent foarte relaxată, de parcă n-ar fi fost aproape dureros să-l vadă atât de relaxat în propria piele care, ca o paranteză, era acoperită de praf și rumeguș.

– N-ai prins partea în care îți spuneam că-s ocupată? îl întrebă.

Privirea lui se îmblânzi. Deveni aproape caldă.

– O să fac să merite să-mi acorzi din timpul tău.

Ea simți că i se înmoaie genunchii. Genunchi tâmpiți!

– Ba nu, îl contrazise. Faci pe eticul și pe durul cu mine.

– Durul?

Ea ridică din umeri. El o privi fără să spună nimic, apoi scoase un sunet care semăna vag cu un hohot de râs. O trase spre el și o sărută chiar acolo, în pragul ușii. Un sărut grozav, lent, prelung, profund și fierbinte. O lăsă fără suflare, apoi o îndepărtă ușor și o privi în ochi.

– De ce cânți la pian când crezi că nu te aud? o întrebă.

Tot nu era întrebarea la care se aștepta, dar nu era nici genul la care voia să răspundă. Așa că își desprinse privirea de la ochii lui superbi și pătrunzători și se concentră asupra gâtului lui. Dar asta nu făcu decât să îi aducă aminte că îi plăcea să își lipească nasul și buzele de el și să-l adulmece, pentru că mirosea a ocean, a plajă, a bărbat numai bun.

– E ridicol, reuși să zică într-un final.

Își puse mâna pe abdomenul ei, o împinse ușor și intră în apartament.

– Alo! strigă ea.

El îi văzu mica orgă electronică de pe pat și așternuturile boțite, semn că până la venirea lui stătuse chiar în pat și cântase. Se întoarse spre ea, cu o sprânceană ridicată. Becca își încrucișă brațele la piept.

– Eu...

Renunță să mai spună ceva pentru că îi intrase în spațiul personal, în bula ei și se purta de parcă uitase că o pusese să aleagă între el și slujbă. Ea chiar se străduise să păstreze distanța, dar nu era deloc ușor, pentru că... ei, bine, pentru că încă îl dorea, la naiba! Și cu atât mai greu îi era să păstreze distanța când încă îi simțea gustul pe buze. Atunci el îi luă fața în mâini și o obligă

să se uite la el. Nu mai ținea minte nici cum o cheamă, d-apoi să își dea seama de ce nu voia ca el să o atingă astfel, de parcă era cel mai prețios lucru din viața lui.

Vorba vine.

– De ce cânți la pian doar când crezi că nu te ascult? o întrebă iar, cu privirea neînduplecată, prin care îi transmitea că voia de la ea un răspuns care să însemne ceva.

Ea închise ochii, iar el veni și mai aproape.

– Și de ce, continuă, vorbindu-i cu buzele aproape lipite de ale ei, ești acră cu mine când înainte erai dulce, de parcă ai vrea să mă faci să mă enervez ca să plec și să te las în pace.

– Pentru că vreau să pleci și să mă lași în pace, îi șopti, la rândul ei.

– Pentru că nu vrei să vorbești despre unele lucruri, spuse el lucrurilor pe nume.

Nu știa că nu era politicos ce făcea? Politicos era să o lase să se ascundă, la naiba.

– Preferi să trăiești în mintea ta în loc să te bucuri de prezent.

– Corect, răspunse ea privindu-l lung pe sub gene. Și gata, ți-ai epuizat întrebările. Unde e partea pentru care merita să-ți acord din timpul meu?

Privirea lui era aproape incandescentă. Se aplecă și o sărută întâi pe un colț al buzelor, apoi pe celălalt. Ea se agăță de el, închise ochii, gemu și-și lăsă capul pe umărul lui când el se opri.

– Încă lucrezi pentru mine? șopti el.

Super. Reveneau la povestea asta.

– Dacă nu cumva m-ai dat afară.

– Dacă te-aș da afară ți-ai lua o slujbă care ți se potrivește mai bine? întrebă el.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi... profesoară de muzică. Sau să scrii mai multe melodii pentru reclame.

– O, da, pentru că îmi place la nebunie să scriu despre produse de igienă feminină.

La naiba, nu intenționase să-i dea acel amănunt.

– Dacă te pune dracu' să râzi, îl avertiză ea, atunci prietenia noastră, sau cum s-o chema ce e între noi, se încheie aici și acum!

El își mușcă buzele ca să nu-i scape măcar un zâmbet.

– Atunci ce-ar fi să faci pur și simplu ce te face să te simți bine?

– De ce te interesează așa mult ce mă face pe mine să mă simt bine?

Nu avea un răspuns la acea întrebare, din moment ce nu spunea nimic și doar se uita la ea cu ochii aceia care păreau să vadă mai mult decât voia ea să arate.

– Nu-ți mai face griji pentru mine, zise ea într-un final. Nu e problema ta. Nu sunt problema ta.

– Nu știu ce fel de bărbați au existat în viața ta, Becca, dar eu nu funcționez așa.

– Dar ce, tu exiști în viața mea?

– Da.

Nu-i era clar ce să creadă, așa că fu rândul ei să nu spună nimic. Dar nu se putu abține să nu rămână așa, cam prea aproape de el. Era de la căldura pe care o emana trupul lui, își spuse. În orice caz, nu doar ea simțea... lucruri. Îl simțea cum se întărește.

– Corpul tău nu e de acord cu regula că nu te culci cu angajatele.

– Știi bine că încă te doresc, răspunse el. Nu e tocmai un secret. Dar mai mult îmi doresc să înțeleg ce s-a întâmplat azi în birou.

Ea se retrase, dar o prinse la timp.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Becca.

Ochii lui continuau să o fixeze, iar glasul îi era neobișnuit de blând, de parcă ar fi știut că tocmai dăduse pe gură o mare minciună. Iar apoi, o, Doamne, îi cuprinse iar fața și își plimbase ușor buzele peste ale ei.

– A fost mult mai mult decât nimic, zise el, apoi o sărută din nou, înnebunitor de lent și de tandru.

Ea oftă și-și lipi obrazul de gâtul lui.

– Știu că încă nu ți-ai dat seama de asta, dar poți avea încredere în mine, îi spuse el.

– Chiar am, răspunse ea.

– Nu ai. Nu încă.

Îi atinse ușor buza de jos cu degetul mare, făcând-o să-și dorească din nou să-i simtă gura devorând-o pe a ei.

– Dar chiar poți să ai încredere, reluă el.

– Sam...

– Îmi spui tu când, Becca. N-o să pun presiune pe tine.

Și, cu un ultim sărut care îi încălzi sufletul, plecă.

În următoarele zile, băieții fură extrem de ocupați și, în majoritatea timpului, plecați pe mare. Iar Becca avea cu ce să-și umple timpul. Din plin. Mintea îi era cu totul în altă parte. Se întreba ce va face Sam când ea va spune „când".

Lucille veni în vizită.

– Mă gândeam să încerc paddleboarding, spuse bătrâna.

Becca încercă să și-o imagineze pe Lucille pe o placă, încercând să iasă din golf, dar cam tot ce vedea era cum Paza de Coastă încearcă să o salveze.

– Hm...

– Doar nu mă crezi prea bătrână?! făcu Lucille.

– Păi...

– Nu de alta, dar sunt într-o formă grozavă, continuă vizitatoarea, încordând un biceps. Toată dimineața am cărat conserve de compot de prune la centrul pentru vârstnici.

– Ideea e că băieții sunt plecați, zise Becca. Iar începătorii trebuie asistați de un instructor.

– Of, ce păcat! suspină Lucille.

– Mare păcat! fu de acord Becca.

– O să vin altă dată.

Numai că nu plecă. Ba chiar se făcu comodă, așezându-se pe unul dintre scaunele înalte de la recepție.

– Și cum merge cu compusul? La ce mai lucrezi?

– Produse de igienă, suspină Becca. Pentru femei.

Lucille rânji.

– Aici n-am cum să te-ajut, drăguța. Nu mai am nevoie de-așa ceva. De ce nu primești un produs mai de Doamne-ajută despre care să scrii? Cum ar fi adeziv pentru proteze dentare. Caut o marcă nouă și mi-ar prinde bine o sugestie.

Când Lucille plecă în sfârșit, Becca ieși în pauza de masă și se apucă să pregătească o programă pentru cursurile de muzică de la centrul recreațional. Descoperise că pe copii trebuia să-i țină în permanență ocupați, altfel începeau să se certe pe instrumente. Așa că, pe lângă faptul că îi învăța lucrurile de bază despre muzică, încerca să le explice și cum să își respecte spațiul personal. Lucru care se dovedea mult mai complicat. Dar avea să se rezolve.

Totul avea să se rezolve.

Sau cel puțin asta își spunea în creierii nopții, când nesiguranța și întrebările nu-i dădeau pace.

După ce mâncase din nou acasă la Olivia, care pregătise de data asta o lasagna absolut mortală, Becca scrisese, în sfârșit, o melodie acceptabilă pentru produsele de igienă feminină și o trimisese agenției. Iar noaptea, târziu, când nu putea să adoarmă, cânta. Se întorcea pe jos de la Love Shack undeva între 2 și 3 dimineața, singură cu briza oceanului, cu razele lunii și gândurile care o munceau. Cu câteva seri în urmă, prima dată când cântase, auzise ceva sau pe cineva în urma ei și alergase 800 de metri până acasă, se năpustise înăuntru, nu aprinsese luminile și se lipise de fereastră.

Fix la timp ca să-l vadă pe Sam dispărând în beznă.

Îi simțise prezența și în noaptea următoare, dar când se oprise în mijlocul străzii și se întorsese brusc, ca să îl surprindă, nici urmă de el.

A doua zi de dimineață, la cafea, îi scrutase cu atenție chipul calm, cu trăsături frumoase și echilibrate, dar nu găsise în expresia lui nici un indiciu că o urmărea noaptea pe stradă, ca să se asigure că e în siguranță.

Așa că nu îi spuse nimic. Își dădea seama ce făcea. Încerca, pur și simplu, să îi ofere ceva ce el credea că îi lipsește – muzica ei. Becca aprecia gestul, cu toate că îi displăcea faptul că îi mai lipsea și altceva.

El. În patul ei.

„Tu spune-mi când."

Tipul o deruta teribil. Dar Becca se pricepuse dintotdeauna să-și nege sentimentele și trăirile, iar asta nu se schimbase. Într-o dimineață, ajunse la muncă foarte devreme și descuie firma. Chiar dacă o angajaseră să răspundă la telefon și să întâmpine clienții, începuse să se ocupe și de site-ul lor. Și avea pe cap și pregătirile pentru petrecerea care devenise o entitate de sine stătătoare. Puse de cafea, pregăti programul zilei, se ocupă de poșta electronică și apoi trecu la pregătirile pentru petrecere. După multe ezitări, Sam fusese de acord să semneze contractele cu firma de efecte pirotehnice, cu trupa care avea să cânte și fusese de acord cu promovarea pe Facebook și Twitter.

Becca se gândea la logistică, avea de gând să angajeze puști de liceu ca să aranjeze spațiul, căuta de unde să închirieze mese și scaune. Tot în sarcina ei picau decorațiunile, chiar găsise destule în camera de depozitare din spate. Găsise și șiruri cu becuri albe pe care avea de gând să le întindă de-a lungul docurilor și pe barcă. Problema era că erau al naibii de încâlcite. Încercase să le descurce pe ici, pe colo, și tocmai o luase de la capăt, așezată turcește pe podea, când Sam își făcu apariția. Se duse direct la cafea. Fără să spună o vorbă, își duse cana la acele buze irezistibile și o privi în timp ce bea.

Când cafeina își făcu efectul, două minute mai târziu, vorbi, în sfârșit.

– 'Neața.

– 'Neața.

Becca habar n-avea încotro să îndrepte conversația. Erau supărați? Încă nu știau de unde să se ia? Sau deja se ignorau? Arătă înspre peticele de hârtie, șervețelele

și celelalte obiecte pe care cei trei își notau de luni de zile diverse adrese de e-mail.

– Îmi dau seama că aveați aici un sistem întreg bazat pe chestiile astea, dar am vești bune: sistemul meu e mai practic. Și l-am pus în aplicare. Tot ce aveați notat aici e acum computerizat.

El zâmbi.

– Mă bucur. Cred că te-a ținut ceva timp ocupată.

– Mai mult decât crezi. Acum mă ocup de decorațiuni.

Arătă înspre grămada de fire și beculețe din fața ei. Se blocă în încă un nod și înjură în surdină.

– Și, că veni vorba, nu așa se depozitează astea.

– Mda, și dacă Tanner vede ce-i aici cred că-l omoară pe Cole. Tanner e cam fanatic când vine vorba de echipamente și accesorii.

Sam luă ghemul de fire și beculețe, îl puse în geantă, iar geanta și-o aruncă pe umăr.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă ocup de asta.

– O să descurci tu toată încâlceala asta?

– O să mă ocup, repetă el.

Bun primit.

– Ce face tatăl tău?

– Stă împrăștiat pe canapeaua mea, se uită la filme și-mi mănâncă zilele. Parcă aș fi musafir la mine acasă.

– Deci e... bine?

– Nu știu. Mă văd azi cu doctorul lui, ceva mai încolo.

Sam nu prea se trăda, dar nici nu se ascundea. Dacă simțea ceva – furie, amuzament, excitație, orice – nu părea să aibă o problemă să o arate. Când privirea i-o întâlni pe-a ei, Becca remarcă semne de îngrijorare amestecată cu iritare. Vedea în ochii lui că încă nu știa ce să creadă, dar că se abținea să tragă concluzii înainte să știe.

Ceea ce-l făcea mult mai deștept decât ea.

Tendința ei era ca întâi să reacționeze și abia apoi să raționeze. De aici și faptul că visa la el. Că tânjea după el. Că îl sărutase seara trecută.

Ca să nu repete greșeala, își desprinse privirea de la arătosul specimen din fața ei și începu să se uite pe pereți. La propriu. Erau destule fotografii pe ei, iar ea avea suficient timp să le analizeze cu atenție. În cele mai multe apăreau diverși clienți, majoritatea cu capturile de la pescuit, alții în echipament de scufundări sau, pur și simplu, pe puntea bărcii sau la docuri. Era și o fotografie cu Sam, Cole și Tanner, ceva mai tineri cu toții, împreună cu un al patrulea tip, pe ce părea să fie o platformă petrolieră. Cu toții arătau trăsnet.

Următoarea fotografie era făcută în același loc, doar că al patrulea tip lipsea, iar Tanner era în cârje.

– Pare-se că a fost o slujbă dură, comentă ea. Și periculoasă.

Sam încuviință cu o înclinare a capului, iar ei nu-i era clar dacă era de acord cu prima sau cu a doua afirmație. Sau cu amândouă.

– Tanner s-a accidentat acolo? îl întrebă.

– Da.

Veni lângă ea, uitându-se la fotografie.

– Am fost la un pas să-l pierdem și pe el, nu doar pe Gil, în incendiul de pe platformă.

– O, Doamne!

Se uită din nou la imaginea cu cei patru. Gil părea atât de tânăr, atât de plin de viață. Simți o împunsătură în suflet gândindu-se la câte pătimiseră.

– Nici nu pot să-mi imaginez ce cumplit a fost.

– A fost de tot rahatul.

Sam nu folosea prea multe cuvinte. Nu avea nevoie. Acele câteva pe care le alegea erau eficiente. Becca își imagina că faptul că fusese de tot rahatul însuma absolut totul. Se uită la celelalte fotografii. Într-una dintre ele, cei trei se aflau pe puntea unei bărci mai mici decât cea pe care o foloseau în prezent.

– Ați trecut la nivelul următor, zise ea.

Se întoarse cu fața înspre el. În acea zi purta bermude negre și un tricou gri, uni. Nu avea șapcă, dar ochelarii de soare nu-i lipseau.

– Ți-ai făcut o viață grozavă aici, spuse ea, dându-și seama că era un pic invidioasă, dacă nu cumva un pic mai mult. Lucrezi cu prietenii tăi cei mai apropiați. Ai parte de atâtea aventuri...

În acel moment intră un client. De fapt, patru clienți, studenți care voiau să închirieze plăci de surfing și voiau ca Sam să le fie instructor. Becca înregistră echipamentele închiriate, iar Sam îi însoți pe plajă. Acolo își dădură toți tricourile jos, dar Becca nu avea ochi decât pentru Sam. Încerca să nu se holbeze, dar, la drept vorbind, chiar nu se putea abține.

Când el întoarse capul, o văzu cum îl fixa cu privirea. Ea luă în calcul să se arunce pe podea, așa cum făcuse data trecută când el o surprinsese spionându-l din apartamentul ei. Dar era deja prea târziu.

– Hei! o atenționă el și-i făcu semn cu degetul să se apropie.

La naiba! Se întâlniră la jumătatea docului.

– Ai costum? o întrebă.

Ea își dezlipi cu greu privirea de la pieptul lui.

– Costum?

– De baie, explică el, părând amuzat. Porți costum de baie pe sub straturile alea de haine de care ești așa atașată?

– Da, răspunse ea. Dar nu știu să fac surfing.

– În cinci minute începe lecția numărul 2.

O, Doamne!

– Păi eu nu...

– Încă trăiești în mintea ta, spuse el. Și nu poți trăi în mintea ta când faci surfing. Pe apă, trăiești momentul. Trăiești strict în prezent. Ia-ți un costum de neopren ca să nu ți se facă frig. Ai cinci minute, repetă el. Oferă-ți o aventură.

Și exact asta se întâmplă. Avu parte de o aventură. Nu avea să devină vreodată o profesionistă în domeniu, dar se distră de minune.

Mai târziu, după-amiaza, Sam intră în clădirea centrului medical ca să aibă o discuție cu doctorul care se ocupa de tatăl lui.

Dr. Josh Scott era cu cinci ani mai mare decât Sam. Nu fuseseră în aceeași generație la școală, dar fuseseră de multe ori la cățărat împreună, așa că Sam se așteptase să trăncănească un pic înainte să treacă la subiect, adică la problemele de sănătate ale tatălui său.

Nu se așteptase însă să-și găsească tatăl în sala de așteptare. Cu Becca.

– Hei! spuse ea, apropiindu-se. Tatăl tău m-a rugat să-l aduc cu mașina.

Mark încuviință din cap, dar nu se ridică. Era greu de spus dacă zâmbetul lui era cel obișnuit, care transmitea că e pus pe combinații, sau dacă își cerea scuze.

– Data viitoare sună-mă, zise Sam privind-o în ochi. Nu-i nevoie să-ți petreci timpul plimbându-l cu mașina.

– Nu mă deranjează.

– Mă deranjează pe mine.

Ea mijì ușor ochii, dar nu spuse nimic. Se întoarse spre tatăl lui.

– Ai grijă de tine. Dacă ai nevoie să te mai duc cu mașina sau de altceva, știi unde mă găsești.

Mark îi zâmbi de-adevăratelea. Ea se aplecă și îl sărută pe obraz, apoi se îndreptă spre ieșire fără să îi arunce lui Sam nici măcar o privire.

– Becca... încercă el.

Drept răspuns, ea îi trânti ușa în nas. Superb! Sam întoarse capul și întâlni privirea tatălui.

– Pe bune, fiule! Chiar credeam că tu ești singurul cu creier din familie.

Atunci apăru Josh în halat alb, cu stetoscopul la gât și un zâmbet profesional pe buze.

– Mark, Sam, mă bucur să vă văd. Îmi pare rău că ne întâlnim în circumstanțele astea.

– Și care-s, mai precis, circumstanțele? întrebă Sam.

Josh îl privi pe Mark.

Mark lăsă privirea în jos. Vinovat.

- Nu i-ai spus? întrebă Josh.

- Mai bine îi spui tu, răspunse Mark. Te pricepi așa bine.

Josh îi aruncă o privire îndurerată și se întoarse spre Sam.

- Îi cedează ficatul. S-a deteriorat lent, în timp, cel mai probabil din cauza abuzului de alcool. Nu e o criză acută. I-am dat un tratament și un regim alimentar. Nu mai are voie alcool și trebuie să urmeze și un plan de exerciții fizice moderate. De cele mai multe ori, tratamentul medicamentos funcționează și încetinesc deteriorarea ficatului. În unele cazuri însă, tratamentul nu își face efectul.

Sam se așeză.

- Și atunci?

- Vom vedea. Dacă își schimbă cu adevărat stilul de viață am putea discuta despre transplant...

Josh făcu o pauză, iar Sam înțelese ce voia să spună. „Dacă are noroc." Se uită înspre tatăl lui. Mark îi întoarse privirea, cu obișnuitul aer de vinovăție.

Rahat!

- O să fie bine, spuse Sam.

Mark încuviință din cap.

- Chiar o să fie bine, repetă el pentru că, așa cum spusese Becca, dacă o repeta avea să se și întâmple.

capitolul 15

- Măiculiță, Doamne! exclamă Olivia în șoaptă.

Becca o aprobă cu un sunet gutural, fără să-și ia ochii de la priveliștea din față, compusă din trei surferi în plină acțiune. Cole, suplu și agil. Tanner, ceva mai musculos. Sam, cu umerii lui lați și abdomenul sculptat. Becca îi fixa cu privirea în timp ce își lingea înghețata. Olivia îi fixa, la rândul ei, și își lingea înghețata. Era duminică după-amiaza și aveau liber amândouă. Se opriseră

la chioșcul lui Lance, pe ponton, de unde își luaseră câte o înghețată, iar Becca luase și o pungă de floricele cu aromă de șuncă, pentru mai târziu. Apoi se așezaseră pe nisip ca să admire peisajul. Mai precis, spectacolul.

- Aș fi dat și bani ca să văd așa ceva, spuse Olivia. Cine e tipul cu pielea aia delicios de cafenie?

- Tanner, răspunse Becca.

- Tanner e al naibii de bine, comentă Olivia.

- Toți sunt.

Olivia pufni.

- De parc-ai avea ochi pentru altcineva decât pentru Sam!

Era adevărat. Totuși, Becca își desprinse privirea de la cei trei și se uită înspre tovarășa ei.

- Cum de-l cunoști pe Sam, dar nu și pe Cole, și Tanner?

- Într-o noapte am făcut pană pe autostradă, iar Sam a oprit și m-a ajutat. Până să mă mut aici cu tine nici nu îi văzusem pe ceilalți doi. Nu-s chiar genul de persoane care intră la mine în magazin.

Becca zâmbi imaginându-și-i pe cei trei făcând cumpărături la magazinul adorabil, dar prea feminin al Oliviei.

- Ai putea ieși fără probleme cu oricare dintre ei, dacă ești interesată.

- Nu sunt, răspunse Olivia, dar continuă să se uite.

La fel ca Becca.

În acea seară, Becca avu o conversație pe Face Time cu Jase, care era acasă la ai lor. El o rugă din nou să vină la Seattle pentru următorul lui concert. Și, cu toate că Seattle era la doar două ore cu mașina, ea îl refuză din nou. Mama și tatăl ei încercară să pună presiune pe ea să accepte. Își făceau griji pentru Jase, și pe bună dreptate. Dar Becca nu mai putea duce acea povară singură. Nici măcar de dragul lui Jase.

- Nu poate continua fără susținerea ta, spuse mama.

Becca fu tentată să întrebe: „Dar cu mine cum rămâne? Pe mine cine mă susține?". Dar era tardiv pentru astfel de întrebări. Jase o dăduse la o parte pe mama

lor și-și dăduse ochii peste cap înspre Becca. Era gestul prin care îi transmitea că sunt amândoi în aceeași situație. Că sunt o echipă. Era un gest atât de cunoscut, că Becca simți că o doare sufletul. I se părea însă că Jase arăta bine. Chiar foarte bine. Odihnit. Recuperase un pic din greutate, dar semnele erau încă acolo și știa de ce părinții erau îngrijorați. Jase vorbea prea repede, abrupt, iar ochii îi erau mult prea strălucitori. Nu-i puse nici o întrebare despre ea. Nu îndrăznea pentru că știa. Iar când Becca fu directă și îl întrebă dacă se droga, conexiunea se întrerupsese brusc.

Încercase să îl sune înapoi, dar degeaba. Liniște totală. Iar liniștea totală nu era niciodată un semn bun când era vorba de Jase. Becca stătu trează toată noaptea din cauza anxietății, uitându-se la umbrele pe care razele lunii le desenau pe pereți. Când se făcu dimineață, se smulse din gândurile negre și se duse la muncă. Ajunsese devreme, așa că puse de cafea și începu să caute pe telefon muzică pentru copii.

Sam își făcu apariția un minut mai târziu și se duse direct la cafea, ca în fiecare dimineață. Purta, ca de obicei, bermude și un tricou destul de strâmt, care parcă îi mângâia trupul înnebunitor de atrăgător. Cu ochelarii de soare la ochi, părea întruchiparea perfectă a combinației dintre deliciu și pericol.

– Ai avut un weekend bun? îl întrebă.

– Am lucrat la o barcă.

– Serios? Nu te-am văzut.

El o privi pe deasupra cănii de cafea.

– Ba da. Tu și Olivia v-ați uitat la noi când făceam surfing.

– A! exclamă ea, roșind. Deci ne-ați văzut, așa-i?

– Un pic, răspunse el ușor amuzat. Și noi, și Lucille. A postat pe Pinterest o poză cu voi două. Aproape că se vede cum salivați.

– Mâncam înghețată și era foarte bună, se apără ea.

Căuta aproape cu disperare un alt subiect de discuție.

– Și? Ce face tatăl tău?

– E la un pas să-i cedeze ficatul, dar doctorul e optimist.

– Dar tu?

– O să-l iau la șuturi dacă nu-și bagă mințile-n cap, spuse Sam simplu. Nu se poartă ca cineva care a primit niște vești foarte proaste. Se poartă de zici că a câștigat o excursie la Parcul Disney.

– Asta pentru că locuiește la tine. Cu tine. I s-a îndeplinit un vis.

Sam nu comentă. În schimb arătă spre ecranul telefonului ei.

– Ce-i asta?

Deci nu doar ea căuta să schimbe subiectul din când în când.

– Încerc să găsesc muzică pentru copii.

– Ai buget pentru asta sau iei din banii tăi?

– N-am buget, ridică ea din umeri. Dar nu-s chestii scumpe și, dacă m-am apucat de o treabă, vreau s-o fac cum trebuie. Ce mai e nou cu beculețele? îl întrebă, arătând spre geanta de pe umărul lui.

El i-o așeză la picioare, iar când o desfăcu văzu sistemele de iluminat frumos aranjate și puse în ambalaj.

– Ai cumpărat unele noi! protestă ea.

– Da, și ce dacă?

– Păi ai trișat.

– Aveai o problemă și s-a rezolvat, spuse el simplu.

Ea îl privi lung, spunându-și că tocmai primise o mostră de gândire tipul masculină.

– Puteam să le descâlcesc, îi spuse. Reușeam la un moment dat. Și făceai o economie.

– Acum nu mai e nevoie.

Poate ar fi trebuit să se simtă enervată, numai că în loc de asta simțea un fior pe șira spinării. Prezența lui îi răscolea simțurile. Privirile li se întâlniră, iar ochii lui începură să scapere. Becca își reaminti să respire. Era mai mult decât conștientă de prezența și de magnetismul lui. Îi era poftă de el. Tânjea după el.

La naiba! Puterea pe care o avea asupra ei era chiar impresionantă. Spre norocul ei, sună telefonul, iar sunetul o smulse de sub vraja lui.

- Ambarcațiuni Lucky Harbor, cu ce vă pot fi de folos?

Spre ghinionul ei, vocea îi suna tremurătoare... și excitată. Sam mai luă o gură de cafea. Al naibii afurisit, se uita la ea cu privirea aceea încrezătoare și sfidătoare.

- A apărut căpcăunul? o întrebă Mark, căci el era la telefon.

Becca îl privi pe Sam, întrebându-se dacă era capabil să aibă de-a face cu tatăl lui atât de devreme, înainte să-și fi făcut efectul cafeina.

- Păi...

Privirea lui Sam o scruta ca un laser. Ea îi zâmbi liniștitor. El nu-i întoarse zâmbetul.

- Drăguțo, știu că e acolo. Unde ești tu, e și el prin preajmă. Întotdeauna.

Oare așa era?

- Mai bine i-ai da telefonul să vorbesc cu el.

Privirea ei îl țintuia în continuare pe Sam.

- Poate ar fi mai bine să preiau eu mesajul.

- Drăguțo, ești o dulceață de fată. Mult prea dulce pentru cei de teapa lui. Și dacă n-aș fi cu un picior în groapă din cauza ficatului, ți-aș demonstra-o chiar eu.

Sam luă telefonul.

- Nu mai încerca să mă protejezi! îi ceru Beccăi. Iar tu nu mai flirta cu angajata mea! mai spuse, de data asta în telefon.

- Doar îți făceam o demonstrație, spuse Mark.

Vorbea tare, vocea îi era ușor stridentă, și Becca își dădu seama că Sam auzise tot ce spusese tatăl lui până atunci.

- Ești bine? întrebă Sam.

- Mai bine ca oricând. Doar că sunt pe patul de moarte. Tu, în schimb, chiar nu ești bine.

- Ce tot spui?

– Mai ai vreo 20 de ani până să înceapă problemele și să ai nevoie de pastila albastră ca să ți se scoale. Și tu ce faci? O ignori pe păpușa mică din fața ochilor tăi.

Sam o privi pe Becca.

Becca își făcu de lucru tastând de zor la computer. El se aplecă exact cât era nevoie ca să vadă că ecranul era stins. Becca își mușcă buzele și îl privi pe Sam, care se uita amuzat la ea. Roși și se uită în altă parte.

– Ce-ți trebuie, tată? Ți-am lăsat micul dejun pe aragaz.

– Fulgii de ovăz sunt dezgustători, răspunse Mark.

– Fulgii de ovăz fac bine la sănătate.

– A sunat Sheila ca să-mi aducă aminte că am promis să plătesc pentru pătuțul bebelușului.

– Parcă îți furase deja toți banii! făcu Sam.

Mark oftă.

– Tot nu i-ai cerut să faceți testul de paternitate?

– Doar un nemernic ar face așa ceva într-un asemenea moment, protestă Mark.

– Un nemernic inteligent, ripostă Sam.

– Nu e scump pătuțul. I-am spus să-și pună frână la cheltuieli.

Sam își masă fruntea, exasperat.

– Nu poți pune frână la cheltuieli, tată. Nu când e vorba de bebeluși.

– E doar un împrumut, spuse Mark.

– Îhm.

– Bun, deci... ai destui bani pentru asta?

– Da, tată. Am.

– Nu tre' să furi sau să dai în cap, da?

– Tată...

– Glumesc, spuse Mark. A, fir-ar! Mi-am amintit când ne trebuiau bani de chirie și ai fost la un pas să iei bătaie grav pentru...

– Da, a fost deosebit, îl întrerupse Sam. Tre' să plec. Să-ți verifici contul mai încolo.

– Te iubesc, Sam.

În loc de răspuns, Sam închise.

– A fost drăguț din partea ta, zise ea. Să-i dai bani cu împrumut.

– N-o să fie nici un împrumut.

Se prinsese și singură.

– E drăguț că spune mereu că te iubește, continuă Becca. E chiar foarte drăguț.

Sam păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Ce e? întrebă ea.

– Sunt doar cuvinte.

– Păi, da, fu ea de acord. Dar e plăcut să le auzi.

El o privi câteva clipe.

– Adică părinții tăi niciodată nu ți-au...

– Ai mei nu sunt... demonstrativi.

Cum naiba ajunseseră să vorbească despre asta? A, da. Din cauza gurii ei sparte.

– Vreau să-mi povestești cum de-ai fost la un pas să iei bătaie.

– Eram în urmă cu chiria și nu aveam nici măcar de mâncare. Aveam nevoie de bani, spuse el, ridicând din umeri. Așa că am făcut rost.

– Ai făcut rost?

– În apartamentul de alături se cultiva marijuana. Femeia care se ocupa mă plăcea. Uneori îmi făcea câte un sendviș. Eram la ea în bucătărie când a fost chemată în altă cameră. M-am dus direct la sertarul ei cu unelte, că știam că acolo își ține ascunși banii, și am împrumutat o sumă. Pe urmă m-am dus undeva unde se juca mereu biliard și într-o oră am dublat acea sumă. Am fost prins tocmai când puneam la loc în sertar banii pe care îi luasem.

Câți ani aveai?

– 13 ani.

– Vai de capul meu!

– Eram mult mai matur pentru vârsta mea.

Cumva, Becca nici nu se îndoia de asta.

– Tata a avut parte de multe rahaturi în cartier după toată povestea asta. Până la urmă a trebuit să ne mutăm. A fost o prostie ce-am făcut.

- Cum să fie vina ta?! exclamă ea indignată.

El râse.

- Am furat bani, Becca!

- N-ai avut de ales!

- Avem întotdeauna de ales.

Ea clătină din cap.

- Erai doar un puști. Un copil, practic. Erai într-o situație fără ieșire și n-ai știut ce să faci.

- Iar tipii cu care am jucat biliard nu erau tocmai niște cetățeni-model. Nu i-au făcut viața ușoară tatălui meu.

Becca se întrebă dacă Sam făcea asta mereu, dacă își asuma mereu responsabilitățile și vina. Dar întrebarea era retorică. Știa deja că fix așa făcea. Se ridică de pe scaun și se apropie de el. Iar apoi făcu ce făcea el atât de des, își puse delicat mâinile sub bărbia lui, luându-i fața în palme.

- Nu-i vina ta, îi spuse.

El zâmbi slab, iar când îi simți bărbia mișcându-se în palmele ei, Becca simți un fior intens de dorință. Senzația i se păru nepotrivită, dată fiind natura conversației, așa că își coborî mâinile și făcu doi pași în spate.

- De câte ori s-a întâmplat să fii la un pas s-o pățești pentru ca tu și tatăl tău să rămâneți împreună?

El pufni scurt și se întoarse spre tejghea ca să-și pună cana de cafea, rămasă goală. Își ridică umerii și-i roti, ca și cum i-ar fi înțepenit.

- Pui multe întrebări.

Becca realiză că era foarte probabil ca el să fi diluat povestea și că nu îi spusese nici pe departe cât de gravă fusese situația. Se apropie și-și puse mâinile pe umerii lui. Mușchii aproape că îi vibrau din cauza tensiunii.

- Taci o clipă, îi șopti și începu să îi maseze umerii.

El se crispă o clipă, apoi, treptat, Becca simți cum se relaxează în urma masajului. Îl auzi apoi scoțând un sunet gutural, profund masculin, ce păru să aibă linie directă cu cele mai sensibile părți ale trupului ei.

– Se pare că ai un punct slab, murmură ea.

El îi prinse o mână, o duse la buze și îi sărută palma.

– Nu doar unul, îi răspunse.

Becca simți fluturi în stomac.

– Spune-mi. Te-ai ținut departe de belele după aceea?

– O, ba bine că nu. La un moment dat am dat cu mingea de fotbal în geamul unui alt vecin...

– Haha, am făcut și eu asta! râse ea. Doar că era o minge de softball. O lună-ntreagă a trebuit să lucrez în grădină drept pedeapsă, iar fratele meu încă mă tachinează pe tema asta.

Îl privi și observă că zâmbea, dar nu cu tragere de inimă.

– A trebuit să muncești și tu ca să acoperi costul geamului? îl întrebă.

– Nu tocmai. Mingea a spart geamul, dar l-a și lovit pe vecin în cap, provocându-i o comoție. Lucru care nu ar fi fost neapărat grav, doar că în acel timp vecinul făcea sex cu o femeie care locuia peste drum. În timp ce bărbatul ei era la muncă.

– Serios?!

– La fel de serios ca infarctul pe care a pretins că l-a suferit. Tipul a venit după tata cu un drug de fier.

– O, Doamne!

– Din fericire, tata avea un drug și mai mare.

Ea clipi des.

– Măiculiță! Și ce s-a întâmplat?

– Tata a fost arestat și la ușă au apărut cei de la asistența socială și protecția copilului.

– Of, Sam... Îmi pare rău.

El clătină din cap.

– Să nu-ți fie. Toate astea, plus alte rahaturi, m-au adus aici, în Lucky Harbor. Cu familia lui Cole.

– Și nu te învinovățești pentru nimic din ce-a fost, da?

El râse, dar parcă fără viață. Îl luă de mână și își împleti degetele cu ale lui.

– Bun, deci te învinovățești. Știu că probabil te simți aiurea din cauza asta și că îți dai și tu seama că ce am spus

mai devreme rămâne valabil și că nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

El se forță din nou să râdă, dar era limpede că nu se simțea deloc în largul lui că îi povestise toate acele lucruri. Ea, în schimb, se simțea perfect în largul ei. Primise rara ocazie de a trage cu ochiul înlăuntrul impenetrabilului Sam Brody și îi plăcuse la nebunie. Îi plăcuse bărbatul care i se deschisese. Dar știa că nu ar fi momentul potrivit să i-o și spună, la fel cum știa că trebuia să destindă rapid atmosfera, altfel el urma să plece.

– Probabil femeile reacționează altfel când le povestești lucrurile astea, îl tachină. Probabil ești luat imediat în brațe și dus în pat pentru consolare.

Ochii lui verzi îi spuneau că înțelegea perfect ce încerca să facă, dar că avea de gând să intre în joc.

– Vrei să mă duci în pat și să mă consolezi?

– Mă rog, consolatul nu e chiar primul lucru care îmi vine în minte.

El zâmbi, o cuprinse de talie cu un braț și o lipi de trupul lui ferm.

– Mă bucur să aud asta, îi zise, dar n-am mai povestit lucrurile astea nici unei femei.

– De ce?

– Chiar că pui multe întrebări.

Era adevărat.

– E scriitoarea din mine, explică ea. Chiar dacă nu scriu decât muzică pentru reclame.

El râse.

– Nu e scriitoarea din tine. E băgăcioasa din tine.

– Poate, recunoscu ea.

– Dacă ai apucat să tragi cu ochiul o dată... spuse el și o sărută pe gât.

Ea se cutremură.

– E o chestie ereditară! Părinții mei erau supercurioși și băgăcioși. Voiau să știe care era traseul lui Jase, ce făcea în cutare moment, cu cine se vede, de ce nu răspunde la telefon... și tot așa.

Văzu expresia de pe chipul lui și tăcu.

– Erau curioși și băgăcioși doar în legătură cu Jase? o întrebă.

„Încă din prima zi..."

– Păi nu prea au de ce să fie băgăcioși în legătură cu mine. Eu sunt, de regulă, cea adunată. Oricât de înspăimântător sună asta, spuse ea zâmbind.

Însă el nu zâmbi. O privi, în schimb, de parcă începea să-și dea seama care era treaba cu ea, de parcă începea să o înțeleagă, iar ei nu-i plăcea deloc sentimentul.

– Jase are unele... probleme. S-a născut prematur și a fost la un pas să moară de câteva ori. Era mic și fragil și cânta la pian îngerește. Nu a fost tocmai unul dintre copiii populari. Asta nu conta în perioada în care călătoream împreună și cântam împreună, dar după ce eu am renunțat, i-a fost greu. Am continuat să-l protejez cât am putut, dar se pare că nu prea mi-a ieșit. Făcu o pauză de câteva clipe. Acum spune că n-a mai consumat nimic de câteva luni, continuă ea, și sper că e sincer.

Spera, dar nu prea credea.

– E dependent de droguri?

– Da, dar nu e băiat rău.

La naiba, iat-o luându-i din nou apărarea. Era și asta o dependență. Una greu de învins.

– Dacă-i așa băiat bun, atunci de ce n-ai fost sinceră cu el când vorbeai la telefon la Love Shack? întrebă Sam.

– Ups!

Ea râse ușor forțat, căci nu-i prea plăcea direcția în care o luase discuția. Era clar că Sam îl considera pe Jase o amenințare la adresa ei, dar nu era așa. Nu era deloc așa.

– Ai o memorie bună. Nu vreau să își facă griji pentru mine, asta-i tot. Are suficiente pe cap cu noul turneu în care urmează să plece. Presiunea e foarte mare. Are un talent muzical fantastic, dar nu prea știe să se concentreze.

Sam o privi în ochi, și ceva din privirea lui, ceva foarte intens, o făcu să se simtă bine și, totodată, o destabiliză un pic.

– Și cu tine ce e? întrebă el încet.

– Ce să fie? Am plecat, am renunțat la acea viață.

– De ce?

– Pentru că am dat-o în bară. Ia te uită, acum cine pune prea multe întrebări? spuse ea. În fine, m-am apucat de reclame și asta-i tot.

– Toată lumea o dă-n bară, Becca, îi zise el. Unii mai rău decât alții, continuă el, ridicând mâna.

Ea nu se mai putu abține și începu să râdă.

– Eu nu-s din același aluat cu familia mea. Nu-s nici pe departe atât de talentată. Jase e uimitor, dar nu știe să își strunească talentul. Suntem o familie disfuncțională, știu, dar sunt destul de sigură că asta e și definiția unei familii.

El încuviință din cap. Părea să știe care era treaba cu disfuncționalitățile.

– A venit timpul.

– Pentru?

– Lecția numărul 3, răspunse el.

Schimbarea bruscă de subiect o luă prin surprindere. La fel cum o luă prin surprindere felul în care trupul ei reacționă la gândul la ce-ar presupune o nouă lecție cu el. La ce își dorea ea să presupună.

– O să te învăț despre navigat, zise el.

Ea oftă. El râse.

Ea îl îmbrânci ușor. De fapt, dădu să-l îmbrâncească, pentru că el o trase spre el și o îmbrățișă, făcând-o să ofteze iar.

– Știi ce ești tu, Sam Brody? șopti ea, cuprinzându-l cu mâinile pe după gât. O ispită mare și grasă. Tachinezi cum respiri.

Știau amândoi că pe trupul lui nu era un gram de grăsime în plus. La fel cum știau exact ce voise ea să spună.

Îl dorea din nou. Încă îl dorea. Și știa că nu era singura care simțea dorința. Dar descoperi în schimb că era singura care ceda. Ceda în fața sentimentelor. Se îndrăgostea de el. Se îndrăgostea de un bărbat care nu intenționa să se îndrăgostească și el. Înțelegea. Chiar înțelegea. În mintea lui Sam, dragostea însemna ca ceilalți să se bazeze mult pe tine, în vreme ce tu nu te prea puteai baza pe ei. Dacă ar încerca să aibă o relație cu el, ar fi fost în permanență contra vântului, dar nu asta o reținea, nu asta o făcea să nu îi spună „când". Era mult mai simplu de-atât.

O singură noapte cu el o făcuse să uite că există și alți bărbați. O altă noapte ar îngropa-o definitiv.

– O lecție de navigat e exact ce trebuie, îi spuse ea.

capitolul 16

Mult mai târziu în acea seară, Becca stătea așezată în pat, cu orga electronică în poală, uitându-se înspre caietul pe care mâzgălise niște versuri. Atingea clapele în căutarea unei melodii când cineva bătu la ușă.

Știa că Olivia urma să lucreze până târziu, deci nu putea fi ea. Al treilea apartament era în continuare gol. Becca nu comandase pizza și știa că Sam o evita noaptea pentru că avea mai multă minte ca ea. Mai ales după ce în acea zi o învățase câte ceva despre barca lor, activitate care fusese, mai curând, o lecție de autocontrol și înfrânare a dorințelor.

Lucruri la care nu fusese niciodată bună.

Partea bună era că de acum putea să ajute, cât de cât, dacă era nevoie de ea la vreo ieșire în larg. Această nouă abilitate, plus celelalte pe care le dobândise în cursul verii, o făceau să se simtă bine.

Chiar foarte bine.

Lăsă claviatura deoparte, se ridică și se duse la ușă.

– Cine e?

Nici un răspuns. Se ridică pe vârfuri și privi prin vizor, dar nu văzu pe nimeni. Ciudat. Se întoarse în pat, dar nu mai luă claviatura. Privi pe geam. Se lăsase noaptea și nu trăsese perdelele. Asta însemna că cei de afară puteau vedea în apartamentul ei ca într-un acvariu.

Auzi un zgomot în holul de la intrare.

Simți cum i se strânge stomacul. Frica punea stăpânire pe ea. Citise undeva că creierul recunoștea teama cam cu o secundă să se instaleze și că se pregătea inundând corpul cu adrenalină. Acum simțea pe pielea ei că era adevărat.

„Te-ai scuturat de frică", își reaminti ea. Cu mult timp în urmă. Erau de mult apuse vremurile în care sărea cât colo la cel mai mic zgomot din afara apartamentului ei din New Orleans.

Și, oricum, era în Lucky Harbor. Nu avea de ce să se teamă aici. Totuși, se întinse și stinse veioza. Asta o făcea mai puțin vizibilă din exterior, dar, în același timp, o lăsa în beznă. Se duse înapoi la geam și trase așternuturile pe care le folosea pe post de perdele. Când mai avea câțiva pași până să ajungă înapoi în pat, auzi din nou zgomote în hol.

I se tăie respirația de frică și începu să meargă cu spatele până se lovi de blatul de bucătărie. Își auzea propria răsuflare, precipitată și panicată, și simți că se întoarce în timp, cu un an în urmă. Înfuriată de propria slăbiciune, își luă geanta și începu să scotocească după telefon. Se uită fix la ecranul întunecat. Nu avea prea multe opțiuni. Dacă apela la prima dintre ele, risca să pară slabă și vulnerabilă și ura din tot sufletul să pară astfel.

Dar sună, totuși.

Sam închisese și era la jumătatea drumului spre casă când îi vibră mobilul. Nu era tatăl lui cu vreo poveste despre cum ticăloasa lui prietenă considera că are nevoie de un cărucior de 500 de dolari. Pe de altă parte, numele de pe ecran nu avea, nici el, darul de a-i risipi tensiunea.

Era Becca.

Dacă o femeie suna noaptea așa târziu exista un singur motiv. Și, cu toate că nu se împotrivise niciodată apelurilor fierbinți care invitau la sex, de data asta simți o ezitare. Un astfel de apel invitație era ceva relaxat. Lejer. Fără implicații.

Dar cu Becca, nimic nu era fără implicații. Făcuseră asta o dată și deja știa că avea toate datele să-i ia mințile. De-a dreptul. De tot.

Cu toate astea, răspunse.

– Salut, îi spuse. Care-i treaba?

– Nu știu. Vocea îi era joasă, șoptită. Speriată. Nu cumva ești tu afară, la mine la ușă?

– Nu, dar aș putea fi.

Făcu o întoarcere rapidă și o luă în sensul opus. La telefon, o auzi scoțând un suspin.

– Nu, e-n regulă. Sunt sigură că nu-i nimic. Nu contează.

Și îi închise telefonul. Sam o sună înapoi. I se răspunse abia după al treilea sunet de apel.

– Îmi pare rău, zise ea. Sunt penibilă. Ignoră-mă.

– N-ai să vezi, scumpo. Zi-mi ce s-a întâmplat.

– Am auzit un zgomot.

Vorbea tot în șoaptă și părea îngrozită, iar pe el îl durea sufletul.

– Mi s-a părut că aud pași în dreptul ușii. Pe urmă, cineva a ciocănit. Dar când m-am uitat, nu era nimeni.

– Cole e încă la docuri, la barcă, zise el. Închid acum și îl sun. Ține telefonul la îndemână. Zece secunde, Becca. Te sun înapoi imediat ce...

– Nu vreau să îți bați capul pentru...

– Zece secunde!

Îi închise și îl sună pe Cole, așteptând nerăbdător să îi răspundă și îndurând cu greu gândul că Becca era singură și speriată.

Într-un final, Cole răspunse.

– Hei, Buni!

– Ești la barcă?

– Da, tocmai reglam...

– Du-te repede la Becca acasă. A auzit zgomote la ușă și e speriată de moarte.

– Mă duc acum! zise Cole, fără urmă de glumă.

Sam închise și o sună înapoi pe Becca,

– Ai ajuns deja? îl întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Nu încă, dar Cole ajunge imediat. O să fie la tine din clipă-n clipă. Rămân cu tine la telefon până ajunge.

– Nu trebuie să...

– Rămân! spuse el pe un ton ferm.

Scrâșni din dinți când bariera din dreptul căii ferate se lăsă, obligându-l să mai piardă câteva minute.

– Olivia e acasă? o întrebă.

– Nu. Lucrează până târziu.

– Așteptai pe cineva?

– Nu. O, Doamne, pare o chestie prostească din partea mea. Nu trebuia să mă uit mai devreme la serialul *Minți criminale.*

– Ușa e încuiată?

– Da, dar pe bune, sunt sigură că nu e vreo problemă. Poate a fost o greșeală, cineva s-a rătăcit și...

– Îndepărtează-te cât poți de ferestre ca să nu fii văzută de afară. Și rămâi pe loc. Ajung în cinci minute.

– Nu e nevoie să...

– Becca. Aproape că am ajuns. Iar Cole va fi acolo cât ai clipi.

Chiar când rostea acele cuvinte, auzi că cineva bătea la ușă. Auzi și vocea lui Cole.

– Becca? Iubito, sunt eu!

– A venit! exclamă ea, cu ușurare în glas.

– Întâi uită-te pe vizor, o sfătui Sam.

– Îl văd.

– Bine, scumpo. Ajung și eu imediat.

Îi luă trei minute, care trecură dureros de încet, până ajunse la ea acasă. Bătu la ușă și îi deschise Cole.

– E speriată de moarte, îi zise, pe un ton scăzut. Doar că nu mă lasă să vin prea aproape de ea și să o ating. Nu știu care-i treaba, dar nu-i a bună, frate.

Sam o văzu ghemuită pe fotoliul de lângă pat. Își cuprinsese genunchii cu brațele și-și lăsase capul pe ele. Arăta ca un ghem de suferință. Se duse direct la ea și se lăsă pe vine în dreptul fotoliului.

– Hei... spuse el încet.

– Îmi pare rău, zise ea, parcă vorbindu-le genunchilor. Am reacționat complet deplasat. Sunt bine, serios.

Era limpede ca lumina zilei că nu era câtuși de puțin bine. El își așeză blând mâna pe piciorul ei gol, iar ea aproape că sări din fotoliu.

– Sunt doar eu, zise el încet, mângâind-o și cuprinzându-i talpa.

Becca avea pielea rece ca gheața, dar își mișcă ușor degetele de la picioare, parcă agățându-le de mâna lui, într-un gest de încredere vecină cu abandonul.

Sam îi aruncă o privire lui Cole, care încuviință din cap și aduse un pahar cu apă. Sam i-l întinse Beccăi.

– Poftim. Bea.

În timp ce ea dădea apa peste cap, Cole i se adresă lui Sam:

– Când am venit încoace n-am văzut pe nimeni. Ușa clădirii era închisă, dar nu era încuiată. Ușa ei era încuiată. În parcare nu erau mașini în afară de a mea.

Cole se așeză pe vine lângă Sam și privi chipul palid al Beccăi.

– Cum îți e, iubito?

– Îmi pare rău, răspunse ea. Chiar apreciez că...

– Să nu-ți pară niciodată rău pentru că îți dorești să te simți în siguranță, o întrerupse Cole.

Se uită la mâna pe care îi îngăduia lui Sam să o țină pe ea și îi zâmbi Beccăi, un zâmbet scurt, dar cald.

– Niciodată, repetă el. OK?

– OK, șopti ea.

– Ești în siguranță cu Sam. Știi asta, da?

Ea îl privi pe Sam în ochi și zâmbi, la rândul ei, scurt și cald, chiar dacă ușor ezitant.

– Chiar știu asta.

Cole încuviință din cap și plecă. După două minute îl sună pe Sam.

– La ușa vecinei e un pachet transmis prin curierat. Probabil asta a auzit mai devreme.

Sam închise și-i transmise totul Beccăi. Ea se strâmbă.

– Ți-am zis eu că am exagerat.

– Nu-ți face griji, spuse el.

Ea dădu aprobator din cap.

– Mulțumesc că ai venit, dar nu e nevoie să rămâi.

– Tremuri toată.

Își dădu jos bluza și i-o așeză ei pe umeri.

– Mi-e frig.

– Cred că e din cauza șocului. Ce s-a întâmplat în seara asta ți-a adus aminte de ceva, este?

Ea își făcu de lucru cu bluza lui, chipurile înfășurându-se cât mai bine în ea. Nu spuse nimic.

– Hai la mine acasă în noaptea asta, Becca.

Ea îl privi lung.

– Nu-ți place ca oamenii să intre în spațiul tău.

– Așa e. Dar tu nu ești o oarecare.

Pentru prima dată de când venise, observă că privirea ei nu mai era în gardă. Becca râse încet.

– Mi-e bine aici.

– Da. Dar la mine o să-ți fie și mai bine.

– Nu dorm la tine. Dorm la mine.

– Cine-a zis că o să dormi? întrebă el, încercând să destindă atmosfera.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nici tu nu crezi ce spui, zise ea, pe un ton atât de nemulțumit că îl făcu să râdă. Lansezi vorbe cu dublu înțeles doar pentru că vrei să nu mai fiu așa panicată.

El se ridică și-o luă în brațe din fotoliu, făcând-o să scoată un țipăt scurt. Râseră amândoi, iar ea îi cuprinse gâtul cu brațele ca să își recapete echilibrul.

– Poate căutam un pretext să te sărut.

– Dar...

Buzele lui îi înăbușiră protestul. O sărută îndelung. Gustul ei era ca un drog. Când se retrase, își lipi fruntea de a ei. Ea inspiră adânc.

– Mulțumesc că ești aici cu mine, îi șopti.

El dădu să răspundă în joacă, dar se opri când își dădu seama ce mult conta și pentru el că putea fi acolo cu ea, pentru ea.

– Oricând, scumpo.

Și, pentru prima dată în viața lui, chiar vorbea serios.

capitolul 17

Becca se străduia să vadă cât mai mult din cartierul lui Sam în timp ce el conducea. Știa deja suficient despre Lucky Harbor ca să fie conștientă că se aflau într-una dintre părțile foarte bine cotate ale orașului, unde terenurile alocate caselor erau mai mari și dădeau înspre malul sub care, la vreo treizeci de metri, Oceanul Pacific îmbrățișa țărmul stâncos. Casa lui Sam era superbă, lată, cu acoperiș jos și detalii din lemn, în stilul Arts&Crafts, cu marginile vopsite în albastru și cu mai multe ferestre decât putea număra.

Toate luminile erau aprinse.

Sam înjură în barbă, deschise ușa și intră în casa de unde se auzea la maximum piesa *Let's Get It On* a lui Marvin Gaye.

– Îl omor, spuse el.

Becca se întrebase de multe ori cum arăta oare locuința lui Sam, dacă era ordonată sau vraiște, dacă înăuntru era mizerie sau o curățenie ca de spital.

Se vădi că nici una dintre variante nu era cea corectă. Sufrageria era mare, aerisită, iar geamurile dădeau spre mal. În living erau canapele mari și confortabile și un televizor și mai mare, în fața căruia tronau niște suporturi de CD-uri și DVD-uri. De un perete erau sprijinite mai multe obiecte: pantofi de alergare, un tricou cu mânecă lungă, un caiac. Nu existau fotografii sau alte

obiecte personale. Nici ceva care să indice că acolo locuia un burlac mortal. Casa arăta locuită, dar fără ca locatarul să-și pună amprenta asupra ei. Să o revendice. Sam luă telecomanda de pe măsuța de cafea și opri muzica. Apoi ieși din încăpere. Becca nu se simțea pregătită să rămână singură, așa că îl urmă. Ajunse astfel în bucătărie, care era splendidă. Podele din lemn, blaturi din granit și tavan înalt, cu grinzi din lemn. Însă înăuntru era un talmeș-balmeș. Pe blat era plin de resturi din care reieșea că se comandase pizza și bere. La fiecare pas zăcea pe podea un articol vestimentar. O pereche de blugi bărbătești... un sutien... o pereche de bikini roșii, din dantelă...

– Zău că-l omor! scrâșni Sam.

O ușă dublă, întredeschisă, dădea înspre terasa din spatele casei. Acolo era un jacuzzi rotund, cu apă caldă ce curgea în jeturi. Se auzeau o voce de bărbat și râsetele unei femei.

Sam ieși pe terasă, iar Becca îl urmă îndeaproape. Lui Sam mai că-i ieșea fum pe urechi, iar asta însemna că el și tatăl lui aveau nevoie de un mediator.

– Cred că-i o glumă proastă! spuse Sam.

Mark era în jacuzzi împreună cu o femeie și, așa cum reieșea după hainele aruncate în bucătărie, amândoi erau goi-puști. Becca se întoarse imediat spre ușă, dar din nefericire le închisese în urma ei, iar ele se încuiaseră automat.

– Rahat! exclamă ea, zgâlțâind însă ușile ca să fie sigură că nu are scăpare.

În spatele ei, Mark și femeia scoteau sunete ce aveau să o bântuie pentru tot restul vieții. Și pe Sam, judecând după sunetul gutural pe care el în scoase.

– Tată! strigă el cu greu.

Dinspre jacuzzi se auzi clipocitul apei, sugerând că cei doi se desprindeau din îmbrățișare.

– A, salut! făcu Mark și, cu toate că instinctul o sfătuia să nu se uite, trase cu ochiul înspre ei.

Din fericire, ambii nudiști erau în apă până la gât.

– Nu credeam că te-ntorci așa repede, fiule, spuse Mark. Data viitoare o să pun ceva pe clanță ca să te prinzi că-s ocupat.

Sam băgă mâna în buzunar, scoase cheile și i le dădu Beccăi ca să descuie ușile și să intre. Numai că ea le scăpă pe jos.

– Bună, Sam! spuse femeia pe un ton foarte vesel, cu mâinile pe sânii impresionanți. Am auzit multe despre tine. Mi-ar plăcea să dăm mâna, dar... rânji ea.

Sam icni scurt, apoi închise ochii și-și duse mâinile la cap.

– Îmi pare rău, fiule, spuse Mark. Dar după cearta cu căruciorul i-am cerut Sheilei un test de paternitate, cum mi-ai zis. Iar ea a zis până la urmă adevărul. Nu e copilul meu. Zâmbi înspre femeia goală de lângă el. Așa că am ieșit să sărbătoresc și așa am cunoscut-o pe Brandy, la un bar de pe Autostrada 42.

Femeia chicoti și flutură mâna, de parcă n-ar fi fost deja evident care dintre ei doi era Brandy.

– Nu ai voie să bei, spuse Sam. Și nici pizza n-ai voie. Te-am dus la nutriționist și ți-a dat lista cu alimente permise.

– Nu-mi place salata. Nici peștele.

– Da' viața îți place? scrâșni Sam.

– Acum două minute îmi plăcea mult mai mult! răspunse Mark.

– Era vorba c-o iei ușor, zise Sam cu buzele crispate.

– O, dar fix asta făcea, ciripi Brandy. Eu făceam toată treaba.

Mark îi aruncă o privire strălucitoare.

– Și o făceai de minune, iubita.

Sam oftă prelung.

– O să trebuiască să golesc cada și s-o sterilizez.

Becca luase cheile de pe jos și se străduia să o găsească pe cea potrivită.

– Nu intrați și voi? întrebă Mark. Apa e senzațională.

– La dracu'! mormăi Sam. O s-o vând. O să vând toată casa.

Smulse cheile din mâinile Beccăi și descuie ușa dublă. O împinse ușor înăuntru și trânti ușa în urma lor atât de tare că toate geamurile din casă vibrară.

– Sam...

El îi aruncă o privire întunecată care, dintr-un motiv inexplicabil, nu o speria deloc. El îi evoca o multitudine de sentimente, dar teama nu era unul dintre ele.

– Mark încearcă să stabilească o legătură cu tine. Să însemne ceva pentru tine, zise ea.

– Ei bine, a reușit. Înseamnă o mare pacoste.

O trase după el spre ușa principală și apoi la camioneta lui, apoi demară în trombă, pe două roți în loc de patru. Becca se prinse de bordul mașinii.

– Dacă i-ai da un pic de atenție, dacă i-ai oferi din timpul tău...

– Am încetat conversația asta, zise el pe un ton ferm.

Ea așteptă până când ieșiră pe autostradă.

– Uite ce e, îi spuse cu blândețe, știu că ți-a greșit mult când erai mic, dar cred că regretă sincer că...

– Am încetat, Becca!

– Pe bune?! făcu ea, simțind că i se urcă sângele la cap.

De fiecare dată când ea înceta o conversație, el continua să insiste, să pună presiune. Probabil Sam observase enervarea din glasul ei, pentru că îi aruncă o privire uimită, tipic masculină, de parcă îl întrebase dacă blugii o făceau să pară grasă sau ce îi plăcea la ea. Cumva, situația actuală era mult mai gravă, pentru că amărâtul din fața ei chiar nu pricepea nimic.

– De ce tu pui presiune pe mine să vorbesc, dar eu n-am voie?

– Asta-i altceva, spuse el degrabă.

– Cum adică?

El reduse viteza, luă o curbă și rămase tăcut.

– Mda, făcu ea, încrucișându-și brațele. Așa ziceam și eu.

– Dă-te jos de pe piedestal, Becca! spuse el, părând la fel de supărat pe ea ca pe tatăl lui. Nu-i ca și cum mi-ai fi povestit vreodată, pe bune, ceva legat de tine.

Era posibil să aibă dreptate.

După alte cinci minute petrecute în tensiune, el parcă în dreptul localului Love Shack și se întoarse spre ea. Ea își făcu un scop în sine din a se uita afară pe geam.

Sam oftă, cu un aer plin de frustrare și părere de rău.

– Uite ce e, îi spuse, mă înnebunește de cap, înțelegi? Și mă port ca un măgar. Îmi cer scuze.

Ei îi era atât de străină noțiunea ca un bărbat să își ceară scuze pentru ceva, încât tresări și se întoarse spre el.

– Pari derutată, spuse Sam.

– Păi... ar trebui ca unul dintre noi să fie foc și pară, spuse ea încet. Poate amândoi. Dar uite că nu ești supărat pe mine. Iar eu nu mă simt supărată pe tine, continuă, clătinând din cap. Nu știu cum să mă port în situația asta. Nici cu tine, în general.

El își plimbă degetele de-a lungul bărbiei ei, apoi prin părul ei și o trase aproape, lipindu-și buzele de ale ei.

– Dacă n-ai fi angajata mea, ți-aș arăta exact cum să te porți cu mine.

O sărută din nou și îi șopti, buze pe buze, exact ce ar vrea să facă împreună, fiecare propunere fiind mai fierbinte și mai incitantă decât cealaltă.

Se înfioră și se umezi toată, apoi îi privi buzele, incapabilă să mai gândească.

– Ne-am înțeles? o întrebă.

– Mmmm...

Ochii îi erau arzători, dar în ei sclipea și o undă de umor în timp ce își trecea vârful degetelor mari peste buza ei de jos.

– Da, zise el. Ne-am înțeles. Se dădu un pas înapoi. Mi-ar prinde bine să beau ceva. Tu ce zici?

– O, da!

O trase din camionetă direct în brațele lui, oferindu-i o îmbrățișare strânsă, intensă, minunată.

– Ești al naibii de dulce, îi șopti cu buzele în părul ei.

Ea ridică ușor bărbia.

– De ce? Pentru că sunt băgăcioasă?

El zâmbi.

– Pentru că îți pasă suficient încât să te bagi.

– Serios? În fine, și tu ai momente în care ești dulce, să știi. Nu multe, să fim bine înțeleși. Dar câteva, pe ici, pe colo.

El lăsă capul pe spate și râse.

– Ce, ce-am zis? întrebă ea.

– E prima dată când mi se spune că-s dulce, rânji el.

– Ți-ai cerut scuze. A fost un gest foarte drăguț.

– Mi-am cerut scuze pentru că am fost un măgar. Și când te porți ca un măgar, asta faci. Îți ceri scuze.

– Nu toată lumea își cere, observă ea.

Lui Sam îi păli zâmbetul. Își puse un braț pe după umerii ei, trăgând-o din nou spre el și lipindu-și buzele de fruntea ei.

– Ar trebui s-o facă, zise el cu buzele încă atingându-i pielea.

Cole și Tanner erau înăuntru, la o masă, iar Sam și Becca li se alăturară. Cole îi zâmbi Beccăi.

– Cum ești?

– Mai bine, răspunse ea. Mulțumesc din nou. Îmi pare așa rău că...

– Nu te scuza pentru ce s-a întâmplat. Niciodată, îi ceru Cole.

Îi făcu un semn lui Jax, la bar, iar acesta veni cu câte o bere pentru Sam și Becca. Cole ridică paharul și toastă.

– Pentru Gil.

– Pentru Gil, spuseră toți, iar Becca fu mișcată de felul în care vocile lor joase și puternice se auziră la unison.

Comandară burgeri, cartofi prăjiți și încă un rând de beri. Sam ridică paharul la următorul toast.

– În sănătatea tatii.

Becca fu deopotrivă surprinsă și încântată.

– Vezi? îi spuse. Chiar ești un dulce. Dar să știi că mi s-a părut că tatăl tău arăta bine.

– Da, răspunse Sam, dar am de gând să-l omor mai încolo, așa că...

– Sam! exclamă ea și izbucni în râs. N-o s-o faci.

– Bine, poate n-o să-l omor. Nu de tot.

– Ce-a mai făcut acum? vru să știe Cole.

– N-are importanță, interveni Tanner. Ideea e că nu o să-l omori pentru că n-am de gând să folosesc banii puși deoparte pentru noua barcă să îți plătesc iar cauțiunea. Nu acum, când suntem așa aproape să ne ia barca.

– Cum adică să-i plătești iar cauțiunea? întrebă Becca.

Sam se uită lung la Tanner, care sorbi din bere, nepărând câtuși de puțin impresionat.

– Chiar am omis să-ți spunem că lucrezi pentru un infractor internațional? o întrebă pe Becca.

Ea rămase cu gura căscată și se holbă la Sam, care ridică degetul mijlociu înspre Tanner. Acesta râni.

– E adevărat, interveni Cole. Data trecută când l-am scos pe cauțiune am fost la un pas să-l vând pe Tanner pentru o noapte ca să avem suficienți bani.

– Păi chiar ai încercat să mă vinzi, îl corectă Tanner.

Becca se sufoca de râs, iar Sam își dădu ochii peste cap.

– Oare de ce povestea se schimbă câte-un pic pe măsură ce bei? îl întrebă pe Tanner.

Tanner făcu un semn cu paharul înspre Sam.

– Tu n-ai fost de față. Erai la răcoare undeva în Mexic. Puteam să te lăsăm acolo, știi asta, da? Dar uite că n-am făcut-o.

– În schimb, ai fost și tu arestat, îi reaminti Sam.

– Hei! Din cauza lui Cole! Mi-a spus să sărut femeia greșită.

– Buuuun, făcu Becca, lăsând paharul pe masă. Chiar trebuie să aud povestea asta. Varianta pe bune.

Cole râni.

– Ți-o spun eu.

Tanner pufni, dar Cole îl ignoră.

– Tocmai se terminase contractul pe platforma petrolieră, începu el. Ne cumpăraserăm prima barcă. Era o vechitură penibilă, ca s-o zic pe-a dreaptă, dar era a noastră. Mă rog, și a băncii. Eram în larg și ne-a picat GPS-ul. Tanner, aici de față, a insistat că putem naviga fără GPS. Eram în zona de sud-vest a Golfului și se pare că am navigat un pic prea spre sud. Și-acolo am dat peste niște pirați mexicani.

– O, Doamne! exclamă Becca. Pirați? Pe bune?

– O, da, răspunse Cole. Au urcat la bord. Ne-au zis că sunt... citez... „reprezentanți ai autorităților". Iar geniul de-aici, continuă el, arătând înspre Sam, a ajuns la concluzia că mâncau rahat și le-a zis-o în față.

– Da, bine, așa am zis, interveni Sam. Dar, în apărarea mea, purtau o combinație de uniforme americane și britanice care nici măcar nu mai erau în uz. Arătau dubios.

– L-au luat pe sus, cu tot cu gura lui mare, și l-au băgat la mititica, zise Tanner.

– Și-așa am ajuns eu, spuse Cole, creierul operațiunii de a-l scoate de la răcoare.

– Stai așa! îl atenționă Tanner. Am avut și eu un rol în toată povestea. Mi-ai zis să mă culc cu fata primarului. Era în același bar unde ajunseserăm noi și ne căzneam să găsim un plan, îi spuse el Beccăi, zâmbind. Numai că...

– Numai că a reieșit că nu era fiica primarului, ci nevastă-sa, continuă Cole. Și-așa am ajuns să trebuiască să-i scot pe cauțiune pe amândoi.

– Și ai avut suficienți bani? întrebă Becca.

– Evident că nu, zise Sam. Pentru că-și investise salariul în propria prostie.

Becca se uită înspre Cole, care clătină din cap.

– Asta e cu totul altă poveste, spuse el.

– Bun, și cum i-ai scos?

– A vândut afurisita de barcă, spuse Tanner, oftând adânc. Așa am pierdut-o definitiv pe *Sweet Sally*.

– Ori o vindea, ori te lăsa să ajungi târfa închisorii. Oricum, barca pe care am cumpărat-o pe urmă a fost mai bună.

– Pe atunci nu îi păsa, explică Cole, apoi se întoarse înspre Tanner. Tu erai încă în faza de recuperare și trebuia să o iei ușor. În schimb, te spărgeai în figuri și făceai pe rebelul, ții minte? Gil tocmai...

– Hei! îl întrerupse Tanner, care deja nu mai zâmbea. Nu-mpinge discuția într-acolo.

– ... murise, continuă Cole.

– Vorbesc serios. Tacă-ți gura!

– Ce ai?! Tocmai am băut în amintirea lui și nu puteam toasta pentru scurta ta excursie în Orașul Nebunilor?

Tanner se ridică de la masă.

– Eu m-am cărat.

– Ei, haide, pe bune, nu face d-astea.

Dar Tanner plecase. Sam puse paharul pe masă.

– Serios? îl întrebă pe Cole.

Cole oftă și se ridică.

– Probabil ar trebui să mă duc după Domnul Sensibilitate.

– Mai bine i-ai da pace câteva minute, îi propuse Sam. Nu de alta, dar mi-e că îți sparge iar fața.

– Mda.

Cole își îndreptă umerii și făcu câteva mișcări de parcă s-ar fi pregătit să se bată.

– Dacă mâine n-apar la muncă, vă rog să mă căutați. Cel mai probabil o să fiu pe fundul apei, cu picioarele turnate în beton, așteptând să fiu salvat. Făcu o pauză și oftă când Sam se mulțumi să ridice din umeri. Asta e. Mi-a părut bine de cunoștință, îi spuse Beccăi și ieși după Tanner.

– Chiar e în pericol? întrebă ea, îngrijorată.

– Singurul pericol care-l paște e gura lui mare. Sam se ridică și o trase după el. Vrei să cânți? o întrebă, arătând înspre pian.

Inima îi zvâcni, iar ea aruncă o privire în jur. Barul era în continuare plin.

– Nu, dar mulțumesc de întrebare.

Afară era beznă și liniște. Becca își privi însoțitorul înalt, tăcut și superb.

– Măcar de data asta pot să-ți și mulțumesc că mă conduci acasă.

El ridică o sprânceană.

– De obicei dispari în beznă, ca Batman.

Sam o privi fără să confirme și fără să nege.

În dreptul clădirii Beccăi o văzură pe Olivia ieșind cu o geantă.

– Salut, zise ea. E un păianjen la mine în baie, așa că trebuie să dorm la tine pe canapea.

Fără să aștepte răspuns, intră în apartamentul Beccăi și-o lăsă în prag lângă Sam. Ea îl privi.

– Ai intrat cumva în legătură cu ea.

El o sărută.

– Noapte bună. Somn ușor.

– Vezi? făcu ea. Ești dulce.

Îl luă de mână, se ridică pe vârfuri și-i dădu un sărut de noapte bună.

capitolul 18

A doua zi, după lucru, în drum spre casă, Becca auzi că o strigă cineva. Se întoarse și dădu ochii cu Mark.

– Salut! îi zâmbi el. Mă pregăteam să intru să vorbesc cu Sam.

– Sunt plecați toți trei în larg, cu clienți, răspunse Becca.

– A, m-am prins.

Zâmbea în continuare, dar părea îngrijorat. Îngrijorat rău.

– Ești bine? îl întrebă.

– Păi... am avut o problemă cu mașina.

– Sper că n-ai făcut accident! exclamă ea, punându-și mâna pe brațul lui și scrutându-l cu privirea.

El îi luă mâna și i-o strânse într-a lui.

– Îmi dau seama de ce așa înnebunit după tine, iubita. Ești cu totul specială. Nu, n-am făcut accident. Sunt bine.

– A, ce bine, spuse ea ușurată. Și să știi că eu și Sam nu suntem...

– Pentru că e un idiot. Știu, zise Mark, frecându-și gânditor bărbia. E posibil să fi moștenit asta de la mine.

– De fapt, e posibil ca eu să fiu idioata de serviciu.

Mark zâmbi.

– Vezi? Ești specială. Pentru că uite, îl protejezi pe idiot.

Becca râse.

– Zi-mi ce s-a întâmplat cu mașina.

El redeveni îngrijorat.

– Mi-a fost confiscată pentru că eram în urmă cu ratele.

– Of, Mark...

– Știu, știu, trebuie să mă maturizez. Doar că acum am programare la doctor și n-am cu ce să ajung.

– Îți împrumut mașina mea, dacă vrei. Dar să știi că e un rahat pe patru roți.

– Specialitatea mea, zâmbi Mark. Dar... ai cumva și un sendviș dintr-ăla genial, ca data trecută?

Îi oferi un surâs atât de asemănător cu cel al lui Sam, că nu reuși decât să zâmbească și ea, neajutorată.

– Nu am, dar pot să-ți fac.

– Daaaaa... făcu el. Clar ești specială.

În acea seară, Becca era la Olivia. Împărțeau mâncare chinezească și vin. Și rezoluții pentru viitor. Începură cu cele legate de muncă. Ale Oliviei erau foarte concrete. Era de un an în Lucky Harbour, iar magazinul ei se tot extinsese. De-aceea se și mutase în aceeași clădire ca Becca. Înainte, locuise într-un apartament de deasupra magazinului, dar acum avea nevoie de acel spațiu pentru a depozita marfă.

Becca își propunea lucruri de altă natură. Încerca să-i învețe muzică pe niște copii care nu cântaseră vreodată la un instrument și nu era nevoie de cine știe ce diplomă în psihologie pentru ca cineva să-și dea seama că ea avea nevoie de asta mai mult decât ei.

Și mai era faptul că se îndrăgostea de șeful ei cel sexy și stoic. Olivia reumplu paharele, probabil cam a patra oară, și făcu următoarea observație:

- Dacă facem abstracție de chestiile astea două, îți merge chiar bine aici.

Era cam adevărat. La muncă lucrurile se așezaseră cum nu se putea mai bine. Planurile pentru petrecere erau sub control și terminase de actualizat site-ul firmei. Băieții preluaseră rezervările telefonice și introduseseră totul în sistem. Dar acum site-ul era complet operațional, iar clienții își puteau face și singuri rezervările.

- Pun pariu că valorezi cât greutatea ta în aur, spuse Olivia. Vino și lucrează pentru mine. O să-ți fie mai bine.

- Cum așa? făcu Becca. Ai cumva pe lângă tine în magazin trei tipi super, în bermude, adesea fără tricou, la care să mă uit cât e ziua de lungă?

Olivia pufni.

- Nu. Dar dacă devii angajata mea, o să poți să te culci cu Sam.

Ceea ce deschidea următorul subiect - rezoluții legate de bărbați.

- Nu sunt sigură că ne-ndreptăm în direcția asta, spuse Becca. Și, oricum, nu mă grăbesc să-l trec la categoria „foști".

- Mda, fu de acord Olivia. Foștii sunt de rahat.

Ea o privi cu interes.

- Povestește-mi ceva legat de un fost!

- Am fost combinată la un moment dat cu un tip care era agent FBI.

- Ce tare!

- Stai așa, o avertiză Olivia.

- Aoleu!

– O, da. Îmi zicea că din cauza muncii trebuia să vină și să plece fără să anunțe și nu putea nici să mă sune.

– De rahat! zise Becca.

– Stai să vezi. Într-o seară am avut o spargere la magazin și, întâmplător, el era la mine. A ieșit pe ușă în fugă, țipând ca o fetiță, și s-a făcut nevăzut în noapte. Nici n-a întors capul să vadă dacă-s bine, spuse Olivia, clătinând din cap. Agent FBI... Pe dracu'!

Râseră amândouă, atât de la vin, cât și de la felul Oliviei de a povesti. Se pricepea la vorbe, știa să fie și dură, nu doar genul care se preface, ca să nu deranjeze.

Becca avea nevoie să învețe acea calitate specială.

– Așadar... spuse Olivia, prelungind cuvântul la vreo 50 de silabe.

– Așadar... ce?

– E rândul tău să mă delectezi cu o povestire despre un fost, ceru Olivia.

Becca păru brusc foarte preocupată să-și termine vinul.

– Adevărul e că nu am prea mulți, spuse ea într-un sfârșit.

– Ei, haide! Fii serioasă!

– Sunt serioasă! exclamă Becca.

Olivia stătea întinsă pe canapea, cu capul la margine, în timp ce Becca era așezată pe podea și-i împletea părul. În fața mărturisirii Beccăi, Olivia ridică brusc capul, smulgându-și pletele din mâinile prietenei sale.

– Greu de crezut, la cum arăți, spuse Olivia încet, privind-o pe Becca. Ai un păr uluitor, ochii ăia mari, calzi, ca să nu mai pomenesc de pielea ca de bebeluș rumen, cu aripi de inorog care scoate pe fund praf auriu de zâne.

Becca râse.

– Ar trebui să fii scriitoare.

Zâmbetul Oliviei îi reaminti că noua ei prietenă încă avea o mulțime de secrete.

– Deci nu există nici un fost? întrebă Olivia neîncrezătoare.

- Ei, ba da... spuse Becca, făcându-și de lucru cu o prăjitură cu răvaș. Pe ici, pe colo.

- Dă-mi nume! ceru Olivia.

- Taylor Bennett, zise Becca. M-a părăsit pentru că n-am știut cum se cheamă piesa de jazz pe care o interpreta.

- Aha. Și câți ani aveai?

- Aveam 17 ani.

- Asta-i tot ce poți să-mi povestești?!

Ea își scormoni creierul. Problema era că în acei ani fusese mereu cu Jase în turnee și nu avusese parte de viața tipică a adolescentelor. Ieșise cu băieți, dar nu avusese parte de vreo relație propriu-zisă în afară de cea cu Nathan.

- Au fost și alții, dar nimic memorabil.

- Ei, haide! Nu se poate să n-ai ceva tare de povestit.

- Poate, zise Becca, învârtind între degete prăjitura cu răvaș. Doar că nu-mi face plăcere să rememorez singura chestie pe care aș putea să-o spun.

Olivia tăcu preț de câteva momente.

- Are cumva legătură cu seara în care am dormit la tine?

Becca ridică din umeri. Nu voia să abordeze subiectul nici perfect trează, d-apoi amețită.

- Bărbații sunt niște nemernici, spuse Olivia cu convingere.

Becca mormăi și desfăcu răvașul.

„Viitorul e în mâinile tale", scria.

- La naiba! exclamă ea. Nu e ce trebuie.

Olivia se aplecă și citi.

- Hei, mie-mi sună bine. Îmi place să-mi clădesc singură viitorul.

Becca clătină din cap.

- Preferam ceva gen... „Ai în față un viitorul prosper" sau „O să scoți bani și pe gaura fundului" sau...

- Sau „Ai în preajmă un tip supermișto care te așteaptă, așa că deschide naibii ochii!", completă Olivia.

- A, da, e bună asta!

– Și e și adevărată, zise Olivia, dându-și ochii peste cap.

– Aiurea! Am ochii deschiși.

Olivia râse și se sprijini într-un cot. Privirea îi deveni treptat serioasă.

– Cum se face că nu îți dai seama că ai, chiar ai în apropiere un tip supermișto care te așteaptă?

– Păi nu am.

– Ba ai.

– Ba nu.

Olivia oftă.

– Ești enervantă la băutură.

Era adevărat.

– Eu am ales slujba, ai uitat? o întrebă pe Olivia.

– Lui Sam nu-i pasă de slujbă. Nu asta îl trage înapoi.

– De unde știi? Tu stai toată ziua ascunsă aici, când nu ești la magazin, și ești așa discretă că nimeni nu știe măcar că ești aici.

Olivia ridică din umeri.

– Uiți că am ferestre. Și sunt în zonă de mai multă vreme. Știu că arată de mori pe placa de surf, că arată de mori pe barcă, arată de mori...

– Da, bine, acceptă Becca râzând. Pricep. Arată de mori tot timpul. Orice ar face.

– Și nu doar atât. Este vorba și de cum arată când te privește.

Becca suspină.

– Uite ce e, i-am cam forțat mâna ca să mă angajeze.

– Iubito, nimeni nu-i forțează mâna lui Sam Brody.

Și asta era adevărat. Dar el știa că avea nevoie de bani și asta fusese totul. Îi păsa de ea. Îi păsa de toți oamenii din viața lui. De exemplu, ar fi făcut orice pentru Cole și Tanner. Și o dovedise. Sam era un bărbat atent cu propriile emoții, pentru că așa fusese crescut, dar tot putea să ofere și putea să îi pese cu fiecare fibră.

Spre deosebire de ea.

În fine, și ei îi păsa, dar nu prea mult. Sentimentele profunde dureau. Învățase asta pe propria piele și de atunci nu se mai uitase înapoi. Își iubea părinții

pentru că erau părinții ei, dar nu putea să se bazeze pe ei.

Și mai era și Jase.

Când simțise că lucrurile îi scapă din mână și că nu mai poate controla situația, nu doar că luase distanță, pur și simplu. Luase mii de kilometri distanță, lăsându-l să se descurce singur cu problemele lui.

Nu și-l putea imagina pe Sam făcând vreodată așa ceva unei persoane din viața lui.

Amândouă tresăriră când cineva bătu la ușă.

- La tine bate, nu la mine, zise Olivia.

Se ridică și se uită pe vizor.

- Vorbeam de lup...

- O, Doamne! șopti Becca. Pleacă de-acolo.

Olivia rămase cu ochiul lipit de vizor.

- Are un fund fantastic, știai? Și nu-l văd decât din profil acum.

- Taci! O să te-audă.

Olivia se întoarse spre ea și o privi mirată.

- Nu îi deschizi?

Ceva mai devreme, nu-și dorea decât o vizită nocturnă din partea surferului ei cel sexy. Iar acum... acum nu mai știa ce naiba își imaginase că ar rezolva o astfel de vizită.

- Ar rezolva multe, spuse Olivia.

Becca își dădu seama că gândise cu voce tare.

- În primul rând, ți-ai trage-o. Și, sinceră să fiu, nu ți-ar prinde rău, că ești cam încordată. Nu ți-o zic cu răutate.

Becca se ridică, făcându-i semne disperate Oliviei să tacă.

- Pereții! șopti ea. Subțiri. Mă auzi când respir. Te aud când înjuri. Asta înseamnă că și el te aude acum.

- Ba nu, n-are cum să m-audă.

- Ba pot, zise Sam de cealaltă parte a ușii.

La auzul vocii lui, amândouă încremeniră. Rahat!

- Nu-i deschide! șuieră Becca.

- Am adus o cutie de floricele cu aromă de șuncă, zise Sam.

- De la ponton? întrebă ea, neputând să se abțină.

- Da! Agită cutia cu floricele. Și sunt dementiale, continuă el, cu gura plină.

- Hei! strigă ea. Îmi mănânci cumva floricelele?

- Ba bine că nu. Lance mi-a zis că sunt al naibii de bune, dar nu-mi imaginam. Ai face bine să te grăbești până nu le mănânc pe toate.

Îi adusese floricele. O, Doamne! Era terminată.

- E amuzant, sexy și te și place suficient cât să-ți cumpere floricele, șopti Olivia.

- Nu-i deschide! șopti și Becca.

- Olivia, nu te lua după ea. Deschide-mi.

I se întăriră sfârcurile doar la auzul vocii lui. La naiba! Iar Olivia o privea de parcă venise Moș Crăciun. Becca sări în picioare și căută un loc unde să se ascundă. Din păcate, se împiedică de măsuța de cafea și căzu cu o bufnitură puternică. Atunci își dădu seama că nu era doar un pic pilită. Era pilită de-a dreptul. Dezorientată, rămase pe jos, până când simți cum două brațe puternice o apucă și o ridică în picioare.

- I-ai dat lui tata mașina ta? întrebă Sam.

- Hmmm...

- I-ai dat mașina ta.

- Un pic, da.

Sam clătină din cap, iar ea se grăbi să continue:

- A zis că mi-o aduce mâine înapoi.

- Mereu le dai oamenilor tot ce-ți cer? o întrebă.

- Nu mai fac asta. Am luat o pauză. Dar tatăl tău chiar avea nevoie să ajungă la doctor, iar eu n-aveam treabă cu mașina azi, așa că... Sughiță și-și acoperi gura cu mâna. Scuze.

Sam o privi, iar pe buzele lui înflori un mic surâs.

- Ești praf.

- Neah.

Cu toate că... vedea doi Sam... Ceea ce îi plăcea la nebunie, căci amândoi zâmbeau sexy.

- Nu-s praf. Eu nu mă fac praf. Nu beau.

Olivia ridică sticlele de vin pe care le decimaseră. Erau goale.

- Cine le-a băut pe astea? întrebă Becca.

- Bănuiesc că noi, râse Olivia. Surferul cel sexy are dreptate, scumpo. Suntem praf. Trebuie să ne culcăm, că mâine amândouă începem lucrul devreme.

- Aha, făcu Becca. Îndreptă arătătorul spre unul dintre cei doi Sam din fața ei, dar rată. Aha, zise din nou.

Sam continua să zâmbească.

- Ai nevoie de ajutor să ajungi acasă și să te bagi în pat?

- Nu! spuse ea.

- Da! zise Olivia în același timp.

Becca se întoarse să-i arunce prietenei ei o privire ucigașă, dar brusc totul începu să se învârtească fără oprire.

- Hopa! șopti ea.

Era gata-gata să se prăbușească din nou, dar Sam era acolo s-o susțină și își petrecu un braț după mijlocul ei. Și ce mai braț! Musculos, puternic, bronzat. Însă ce-i atrase și mai mult atenția fu palma mare și caldă care o atingea chiar sub sâni.

- Uite-i cheia, spuse Olivia.

Chiar atunci, lumea i se întoarse cu susul în jos, căci Sam o ridică și o puse pe umăr, ca pe un sac, cu capul în jos și cu un braț în jurul coapselor ei.

- Hei! exclamă ea înspre fundul lui, un fund chiar foarte plăcut ochiului.

Foarte veselă, Olivia deschise ușa.

- Hei! făcu Becca din nou.

Dar nimeni n-avea urechi s-o audă. În afară, poate, de fundul lui Sam.

- Ce romantic! oftă Olivia.

Tot cu capul în jos, Becca încercă să și-l imagineze pe Sam romantic. Dar nu-l vedea oferindu-i trandafiri unei femei.

– Le oferi vreodată? îl întrebă.

– Ce să fac?

– Le oferi vreodată flori femeilor?

– Nu sunt genul, zise el. Dar am adus floricele, îi reaminti el, agitând cutia din mâna rămasă liberă.

Adevărul era că Becca ar fi preferat la orice oră floricele în loc de flori. Poate o și spusese cu voce tare, nu mai știa, căci lumea i se învârtea și mai repede, așa că scoase un scâncet, închise ochii și-l apucă de fund cu ambele mâini, gest care îl făcu să râdă pe posesorul acestuia. Sam reuși să le mențină în echilibru și pe Becca, și cutia de floricele, în timp ce descuia ușa de la intrare. O deschise cu piciorul, intră în apartamentul cu plan deschis, trecu pe lângă baie și o lăsă pe Becca pe pat.

Ea se ridică în capul oaselor, își dădu la o parte părul din ochi și încercă să-și focalizeze privirea asupra lui. Stătea în picioare în dreptul ei, cu mâinile în șold, arătând absolut mortal.

– Vino încoace, îi zise ea.

– Îți vine să vomiți?

– Nu.

Îl trase deasupra ei și-și lipi fața de gâtul lui, adulmecându-i mirosul acela bărbătesc care îi plăcea atât de mult.

– Becca, trebuie să fac un duș.

– O, Doamne! exclamă ea. Parcă am mai văzut filmul ăsta.

El pufni și se dădu jos din pat, apoi se aplecă și-i dădu jos sandalele.

– Ce faci acolo?

– Te pregătesc de somn.

– Păi credeam că întâi faci un duș și pe urmă... pe mine.

El se blocă o clipă, apoi își lăsă capul pe spate și începu să râdă. Imaginea era atât de frumoasă că îl privi lung, preț de câteva secunde.

– Vai! suspină ea. Ești așa frumos. Lucille știe? Ar putea posta poze cu tine în bermudele alea albastre cu dungă albă pe margine, alea care stau cel mai bine pe fund.

– Dacă-i dai idei, o să te...

– O să mă ce?

– Nu știu. Nu mă pot gândi la ceva care să nu te lase cu sechele pe viață. Se aplecă și-i prinse marginile bluzei. Sus mâinile.

– Te rog, zise ea. Sus mâinile, te rog.

El îi aruncă privirea de mascul alfa, iar ea se conformă și ridică brațele și cât ai clipi rămase doar în maiou și fustă. El o privi, își trecu mâinile peste față, bombănind ceva despre „să fii un afurisit de sfânt", apoi trase cuvertura.

– Treci aici, îi zise.

– OK.

Se băgă în pat și așteptă ca el să i se alăture. Dar el n-o făcu.

– Hei! Ce faci? îl întrebă, când îi trase cuvertura până la bărbie.

– Te bag la somn, repetă el, dar nu la fel de răbdător. Din contră, părea de-a dreptul încordat. Tensionat.

– Fără tine? întrebă ea, derutată.

– Fără. Becca, nu mă urmărești cu atenție.

Ba din contră. Și tocmai asta era problema. Becca se uită în jos.

– Văd că sunt încă îmbrăcată.

– Da, zise el, trecându-și o mână prin păr și scoțând un sunet gutural care o înfierbântă și mai tare. N-am încredere să fiu lângă tine dezbrăcată.

– Eu am, spuse ea.

Privirea lui se îmblânzi. Își puse mâinile de-o parte și de alta a șoldurilor ei, se aplecă și o sărută încet.

- Al dracului de dulce, murmură el cu buzele peste ale ei. Al naibii de dulce.

- Dar tot nu mi-o tragi, așa-i?

El se aplecă mai mult, închise ochii și gemu.

- Încerc să fiu băiatul bun aici, Becca.

- Nu vreau să fii băiat bun. Sau, mă rog, vreau. Genul bun de bun, înțelegi?

El o sărută din nou.

- Culcă-te.

- Dar am încredere în tine.

- Nu totală, spuse el. Nu încă.

Apoi o sărută din nou, de această dată dându-i ceea ce își dorea, adică pasiune dezlănțuită. Apoi se smulse, practic, de lângă ea, respirând precipitat.

- Oprește-mă! îi ceru.

- Nu.

Sam gemu.

- Dacă între noi doi eu trebuie să fiu cel puternic, am dat de naiba.

- Atunci nu fi.

Tăcu o secundă, apoi își aduse aminte de ceva.

- Când! strigă ea. Când, când, când!!!

- Tu ești o bombă cu ceas pentru autocontrolul meu, spuse el, îndepărtându-se.

- Dar de ce să te controlezi? Uită de autocontrol! Tocmai am spus „când". Era codul nostru.

El părea de-a dreptul suferind. Și tensionat.

- Ești pilită. Nu se pune.

- De ce?

- Știi bine de ce.

Ea îi aruncă o privire prin care îi transmitea că nu era impresionată de scuza lui, iar el râse.

- Uite ce e, știm amândoi că o relație intimă între noi e... nepotrivită, spuse el.

- Hei, am depășit momentul de mult timp.

- Da. Rahat!

Vocea lui guturală și sexy nu ușura de loc situația.

- Zi-mi drept, îi ceru ea. E pentru că nu te mai atrag?

– Nu. Dumnezeule, nu!

Își lăsă capul pe spate și se uită o vreme la tavan, apoi reveni lângă ea. Se lăsă peste ea și își mișcă ușor șoldurile, dovedindu-i că nu mințea câtuși de puțin. Era total atras de ea, și încă zdravăn, judecând după erecția de toată frumusețea.

– Nu pricep, spuse ea, agățându-se de el. Nu-ți cer să mă iei de nevastă. Adică, na, nici eu nu-s tocmai croită pentru o relație.

El se blocă, apoi ridică ușor capul.

– Crezi că eu nu sunt croit pentru o relație?

Se uită în superbii lui ochi albaștri, surprinsă de faptul că părea jignit de ce-i spusese.

– Păi... ești?

El o țintuia cu privirea.

– Păi... nu.

– Ai fobie de implicare?

– Nu, cu siguranță nu, spuse el.

Își trecu degetele prin părul lui mătăsos.

– Atunci de ce complici lucrurile și nu-ți dai frâu liber?

– Nu contează de ce. Am zis deja nu. Și, fiind șeful tău, trebuie să faci ce zic.

Ea se înfioră și râse, ridicându-și șoldurile și lipindu-se de el.

– Poate că-mi place să faci pe șeful.

El o strânse mai tare ca să o țină nemișcată, dar privirea îi era atât de înfierbântată că stătea să ia foc.

– Încetează să te mai joci cu mine.

Ea îl privi în ochi.

– Doar spune-mi... te ții în frâu din cauza mea?

– Ce?

– Olivia a spus că problema n-ar fi slujba, ci eu. Că te înfrânezi de dragul meu. Așa e, nu?! exclamă ea îngrijorată. Ai o idee greșită cum că nu-s pregătită pentru unul ca tine... sau altă idee la fel de machistă, stupidă, de mascul alfa.

În ochii lui se citea adevărul.

Chiar asta făcea. De la ea i se trăgea reținerea. Iar ea ura asta.

– Urăsc asta, Sam!

O sărută din nou. Becca încercă să rămână indiferentă, dar săruta atât de bine că în două secunde îi răspundea la sărut. Tocmai când lucrurile începeau să scape de sub control în cel mai delicios mod cu putință, el se retrase.

– Mă omori, îi șopti pe buze.

Apoi plecă.

– Bănuiam eu, spuse ea în singurătatea propriului apartament.

A doua zi dimineața, Becca se chinui să se dea jos din pat. Se împletici spre baie, făcu duș, se îmbrăcă și se duse la muncă. Totul cât se putea de încet, ca nu cumva capul, care îi pulsa dureros, să îi cadă de pe umeri.

Biroul era deschis, lumina era aprinsă și cafeaua era gata. Computerul era pornit. Pe tejghea era o cană cu cafea aburindă, lângă care erau trei aspirine și o cutie cu floricele de porumb cu aromă de șuncă.

La naiba! Chiar era un romantic!

capitolul 19

Sam stătu în atelier aproape întreaga zi, gândindu-se că și el, și Becca aveau nevoie să ia un pic de distanță.

El, unul, chiar avea.

Atunci de ce se tot uita la ușă, de parcă asta ar fi avut de făcut toată ziua? N-avea idee. Dar tocmai asta făcea când tatăl lui apăru pe alee în mașina Beccăi. Mark coborî și se îndreptă spre biroul firmei, cel mai probabil ca să lase cheile. Sam își dădu ochii peste cap și-și spuse că Becca era teribil de norocoasă că tatăl lui nu-i vânduse mașina și nu prăduise banii.

Câteva minute mai târziu, Mark reveni pe alee și, când îl văzu, îi făcu vesel cu mâna.

– Salutare, fiule!

– Salut!

Mark se apropie de ușă.

– Și ia zi... care e politica ta când vine vorba ca musafirii să îți folosească mașina de rezervă?

Mașina în discuție fusese al lui Gil. Un Porsche Camaro din 1968.

– Politica mea e „Nici nu se pune problema".

Mark oftă.

– Mda. Înțeleg. La o adică, nici nu merit să împrumut chestii, mai ales că mă lași să stau în casa ta, să-ți mănânc mâncarea și, în general, faci cam tot ce-ar fi trebuit să fac eu pentru tine în toți anii ăia, este?

Fu rândul lui Sam să ofteze, în timp ce-și căuta în buzunar cheile de la camionetă.

Mark rânji.

– Mulțam. Te iubesc.

Și dus a fost.

Mult mai târziu, Sam ridică privirea de la barca la care lucra și clipi nedumerit, dându-și seama că trecuseră ore bune și nu avusese parte de nici o întrerupere. Era un record, fără doar și poate.

Telefonul sunase, dar mereu răspunsese cineva. Părea că Becca era în regulă pentru că, dacă ar fi avut nevoie de ceva, l-ar fi sunat.

Și nu-l sunase.

Ceea ce era grozav. Una peste alta, o angajase tocmai ca să se ocupe singură de treburi. Pe cont propriu.

Starea lui de fapt preferată.

Dar Cole și Tanner erau încă în larg, iar ea fusese singură întreaga zi.

Poate se întâmplase ceva. Poate căzuse și se lovise la cap.

Poate erau un mare idiot.

– Rahat!

Renunță să-și mai pună întrebări și se duse spre birou.

Înainte s-o vadă, îi auzi râsul spumos și contagios, Apoi o zări. Stătea în spatele tejghelei. Se descălțase și își suflecase blugii. Purta un tricou roșu și o pălărie

de paie pe care Sam o recunoștea. Tanner o purta din când în când în după-amiezile foarte însorite.

– E perfect, Yvonne, îi spuse ea unei cliente. O să te distrezi de minune. Băieții sunt super și o să vrei dup-aia să faci încă o rezervare, pun pariu.

Arătă înspre ecranul tabletei pe care o avea în față și pe care încărcase toate formularele.

– Nu uita să-ți lași adresa de e-mail. Ar fi păcat să ratezi ofertele noastre speciale.

Nu mințise. Chiar învăța repede. Avea un dar, ceva special față de oricine altcineva. Nu mai cunoscuse o persoană ca ea. Era înzestrată cu curiozitate și empatie. Avea talentul să facă oamenii să se deschidă. Îi fermeca și îi făcea să uite de ei.

Simțise asta pe propria piele. Îl enerva că, în ochii ei, stima de sine ținea strict de trecut, pentru că era o prostie. Becca Thorpe era deșteaptă, hotărâtă, găsea soluții pentru orice și putea face orice și-ar fi propus.

Și-ar fi dorit ca și ea să se vadă așa cum era.

Yvonne strălucea la plecare, iar Becca se concentră imediat asupra următorului client.

Era Anderson, tipul care ținea magazinul local de echipamente și utilaje. Avea 30 și ceva de ani și locuia în Lucky Harbor de copil. Sam îl considera în regulă, dar era mare jucător când venea vorba de femei. Și iată-l rezemându-se de tejghea și afișându-i Beccăi zâmbetul lui de cuceritor, de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pentru femeie.

– Salut! spuse el pe un ton cald. Te cunosc. Ți-am vândut câteva chestii acum niște săptămâni.

– Chiar așa a fost și îți mulțumesc, zise Becca. Ce te-ar interesa? O partidă de pescuit? O ieșire la scufundări?

– De care dintre astea te ocupi chiar tu?

– Ocupația mea e să-ți iau banii, răspunse ea.

Anderson râse.

– Nu mai bine te-aș lua eu pe tine?

– Hm... Poftim?!

– La cină, o lămuri Anderson zâmbind și aplecându-se și mai mult înspre ea.

– Gen... La întâlnire? întrebă Becca.

– Da. Ce faci mai încolo?

– E ocupată, interveni Sam, venind în spatele ei și punându-i o mână pe umăr.

Anderson încetă să mai saliveze și își îndreptă spatele.

– Hei, salut. Îmi place noua voastră interfață cu clienții. E mult mai drăguță decât voi trei. Fără supărare, zise el și zâmbi.

Sam nu-i întoarse zâmbetul. Zâmbetul lui Anderson păli.

– Păi, bine... Mă întorc la treaba mea.

După ce plecă, Becca se întoarse înspre Sam extrem, extrem de încet.

– Ce-a fost asta?

Sam ridică din umeri.

– Zice că ești drăguță.

– Nu la asta mă refer. Ce-ai făcut adineauri?

– Nu l-am lăsat să te hărțuiască. Venisem să văd cum te simți după noaptea trecută. Și să văd...

– Să vezi ce, geniule? Ce-o să mai zici acum?

– ... să văd cum te descurci, continuă el.

Își dădu seama instantaneu de greșeală, chiar înainte ca ea să mijească ochii.

– Eu, una, mă descurc numai bine, zise ea. Tu, în schimb, nu prea.

– Poftim?

Ea se apropie și îi vorbi cu glas scăzut, fără a scădea însă și nivelul de nervozitate, care i se citea perfect în privire.

– Adineauri te-ai purtat ca un primitiv.

– Un primitiv, repetă el.

– Exact! L-ai gonit pentru că mă invitase în oraș. Mai lipsea să mă iei de păr și să mă târăști la tine-n grotă.

El o privi fix, apoi se întoarse și închise ușa, ferm hotărât să-i arate primitivul din el.

Dar Becca făcu un pas în spate. Ochii îi scăpărau.

Sam înjură în barbă și deschise ușa la loc, dându-i spațiul pe care era clar că și-l dorea. Ea își încrucișă brațele la piept. Părea mai curând enervată decât speriată. Ceea ce era bine, dar nu ideal. În continuare, Sam n-avea habar ce o făcea să se declanșeze. Tot ce știa era că ea declanșa numeroase lucruri în el.

Și asta era o premieră.

În același timp, își dorea să aibă la dispoziție câteva minute singur cu persoana care o făcuse să aibă atacuri de panică în spațiile mici. Își dorea nespus.

– Bine, spuse el încet. Trebuie să mă lămurești. Vrei să-mi spui că voiai cu adevărat să ieși în oraș cu Anderson?

– Nu înțelegi ideea și o faci special.

– Nu înțeleg pentru că nu vorbești ca oamenii normali.

Își aplecă ușor capul ca să se poată privi în ochi, de la același nivel.

– Fă-mă să înțeleg, Becca. Zi cu cuvintele tale.

– În regulă, zise ea.

Erau nas în nas și vârfurile picioarelor li se atingeau.

– Cu tine vreau să ies, îngrămăditule. Dar tu nu vrei să ieși cu mine. Ai toate... regulile astea idioate! spuse ea, dând energic din mâini.

– E doar o regulă, o corectă el. Și nu e idioată. E spre binele tău. Ca să te protejez.

– De ce anume să mă protejezi?

El se mulțumi să o privească în tăcere.

– Mă rog... făcu ea, cu un oftat sonor.

Apoi trase aer în piept, de parcă ar fi încercat să se calmeze și să își recapete răbdarea, ceea ce era ceva nou pentru el. În mod normal el făcea asta. Și iat-o privindu-l de parcă el o înnebunea pe ea și o scotea din sărite, nu invers. Iar asta n-avea sens, pentru că el era cel rezonabil și rațional dintre ei doi. În nici un caz ea.

– Sunt nouă pe-aici, spuse ea într-un final. Și știi asta.

– Așa, și?

– Și poate mă simt singură.

Se uită lung la ea și-și dădu seama că asta nu-i dăduse prin minte. Lui îi plăcea să fie singur. Dar femeia puternică, dulce și frumoasă din fața lui nu era pe același calapod și ar fi trebuit să-și dea seama de asta.

– Becca...

– A, nu! exclamă ea, fluturând un deget în dreptul lui. Nu care cumva să mă compătimești! Sunt fată mare și pot să am grijă de mine. Nu vrei să fii cu mine în acel fel, am priceput. Am făcut sex o dată și poate a fost așa neplăcut că n-ai putea să înduri să o facem din nou, mă gândesc...

– Știi prea bine că nu e vorba de-așa ceva.

– Bun. Dar n-are importanță. Nu îți dai voie să fii cu mine, din cine știe ce motiv secret.

– Nu e nimic secret în asta, Becca.

– O, ba da! Tu doar spui că e pentru că lucrez pentru tine și pentru că ai impresia că nu sunt pregătită, dar vrei să știi ce cred eu? Cred că este doar o scuză. Și de-aici singura concluzie e că îți e frică de mine și de ce s-a întâmplat între noi în acea unică noapte petrecută împreună.

El râse.

– Nu mi-e frică de nimic.

– Pe bune? îl provocă ea, cu mâinile în șolduri. Atunci dovedește-o.

El o privi, trase aer în piept și mai făcu o încercare.

– Nu te compătimesc, să știi.

– Super. Și ar fi și mai super dacă n-ai mai face pe masculul mare și tare și nu ai mai pune pe fugă următoarea persoană care poate vrea să se împrietenească cu mine.

N-avea cum să fie așa naivă. Sau avea?

– Becca, Anderson nu vrea să îți fie prieten. Vrea să ajungă în patul tău.

Asta o derută un pic.

– Păi... asta depindea numai de mine.

– Deci chiar voiai să ieși cu el.

– Nuuuuuuuu, spuse ea încet, ca și cum ar fi vorbit cu un retardat. Așa cum am stabilit deja, cu tine vreau să ies. Dar se pare că ești un mare măgar și încerc din răsputeri să nu mai ies cu măgari.

– Să nu mai ieși? întrebă el.

Ca prin farmec, expresia ei se schimbă. Iar asta îl afectă. Negativ.

– Cred că e momentul să vorbim despre tine, spuse el încet.

Ea se îndepărtă. Sam o prinse cu blândețe și o întoarse cu fața la el.

– Sunt la program, zise ea. Nu discutăm despre asta acum.

– Becca...

– Și nici altă dată!

El protestă vehement și încercă să o tragă înspre el, dar chiar atunci ei îi sună telefonul. Era pus pe tejghea și așa văzu că era un apel pe FaceTime de la Jase.

Becca se uită la obiect de parcă era un șarpe veninos gata să o atace.

– Nu răspunzi? o întrebă.

– Da, sigur. Trase aer în piept și atinse ecranul cu degetul. Bună, Jase!

Zâmbetul îi era prietenos, dar Sam își dădu seama că era genul de zâmbet rezervat clienților, unul diferit de cel pe care i-l afișa lui. Zâmbetele către el erau... adevărate.

– Bună, Becca.

Pe ecran se vedea chipul unui bărbat. Semăna cu Becca. Avea aceiași ochi mari, căprui, expresivi și același zâmbet natural. În plus, părea extrem de ușurat.

– Greu dă omul de tine.

– Da, știu, zise ea.

– Ești prea ocupată să mă suni înapoi?

Becca nici nu se uita la Sam.

– Îmi pare rău.

Obrajii îi erau stacojii. La fel și urechile. Nu și ochii. Ochii îi exprimau nefericire, pur și simplu. Jade observă și zâmbetul îi păli.

– Bex... începu el, apoi îl văzu pe Sam. Cine e acolo cu tine?

– E șeful meu, răspunse Becca înainte ca Sam să apuce să deschidă gura. M-am angajat.

Jase o privi uimit.

– Te-ai angajat?!

– Da.

– Dar ai o slujbă în New Orleans, aproape de casă.

– Te-am mințit când am zis că mi-am luat concediu fără plată, spuse ea. Adevărul e că mi-am dat demisia, iar acum... răspund la telefoane.

– Te-aș fi plătit eu, spuse Jase. Bex, ar trebui să cânți, să îți urmezi visul în muzică. Nu să... răspunzi la telefoane. Isuse!

– Face mult mai mult de-atât, interveni Sam. Administrează o firmă de ambarcațiuni.

Jase nu păru impresionat. Nici nu își luă ochii de la Becca.

– Lasă-mă să te-ajut.

– Nu! Nu, repetă ea, pe un ton mai blând, înghiontindu-l pe Sam. Ți-am spus de când am plecat că pot să am grijă de mine. Tu ai grijă de tine.

– Pe vremuri aveam grijă unul de celălalt, zise el pe un ton plin de tristețe.

Ea clătină din cap.

– Jase, nu mai pot face asta și o știi prea bine.

– Da, spuse el încet. Mi-e dor de tine, Bex.

– Jase...

– Nu, nu, înțeleg perfect.

Trăsăturile lui Jase deveniră impenetrabile, așa cum se întâmpla uneori și cu sora lui.

– Trebuie să-ți vezi de tine, continuă el.

– Jase... zise ea cu blândețe.

Dar conexiunea se încheie. Becca rămase nemișcată câteva clipe, apoi își trase picioarele la piept pe scaun și-și rezemă fruntea de genunchi.

Sam o mângâie ușor pe spate.

- Sunt bine, zise ea.

- Sigur că da. De-aia te-ai ghemuit așa.

Închise ochii și se înfioră sub atingerea lui. În speranța că făcea ce trebuie, Sam o prinse ușor de ceafă și se ghemui lângă scaun.

- Vorbește cu mine.

- Sunt bine.

Datorită Ameliei, Sam deprinsese cu mult timp în urmă arta de a interpreta corect afirmația „sunt bine". Știa că dacă o femeie o folosea, însemna fix opusul.

- Ai făcut să pară că țin în mâini frâiele Universului când, de fapt, sunt un amărât de administrator, spuse ea.

- Ești mai mult de atât, Becca. Dar Jase are dreptate. Ar trebuie să faci ceva cu talentul tău, să îți urmezi visul...

Ea ridică brusc capul și îl privi... de fapt, îl săgetă cu ochii ei mari și luminoși.

- Mă dai afară?

- Nu, normal că nu.

Ea inspiră adânc și apoi expiră încet, în mod deliberat, ca și cum s-ar fi eliberat de tensiune.

- Chiar dacă mi se pare enervant comportamentul tău demn de epoca de piatră, îmi dau seama că nu vrei decât să mă protejezi. Și, nu știu de ce, toată treaba mi se pare cumva... excitantă. Dar chiar nu am nevoie de protecție. Pot să am grijă de mine.

- Știu, spuse Sam. Excitantă, ai zis?

Ea pufni.

- Asta-i tot ce-ai auzit?

- Sunt bărbat.

- Am remarcat.

Înainte ca Sam să încerce măcar să interpreteze acea afirmație, Cole își făcu apariția. Becca sări de pe scaun,

arătând de parcă tocmai scăpase de ghilotină. Sam o apucă de mână înainte să apuce să se îndepărteze.

– N-am terminat, îi șopti la ureche.

– Zi-mi ceva ce nu știu, mormăi ea.

Cole era una dintre cele mai intuitive persoane pe care le cunoscuse Sam în viața lui. Îi privi pe amândoi și rămase locului.

– Ce-am întrerupt? întrebă.

– A, nimic. Doar o mică demonstrație de neanderthalianism, zise Becca.

Cole rânji.

– Se poartă iar ca omul cavernelor?

Becca îi aruncă o privire lui Sam.

– Un pic, așa.

Cole dădu din cap aprobator.

– E o trăsătură de familie, la pachet cu frumusețea.

– Becca știe deja că nu suntem frați pe bune, zise Sam.

– Pe naiba nu suntem! făcu Cole, pierzându-și buna dispoziție. Prima dată când ai venit să locuiești la noi aveam... câți ani, vreo 13, nu? Erai slab ca un țâr, aproape mort de foame, dar tot îi snopeai pe nenorociții ăia care săreau să mă bată după școală. Ziceai că-s fratele tău și că nimeni nu are voie să se ia de mine.

Rahat! Cole era chiar mai sensibil decât Amelia când venea vorba de familie.

– Uite ce e, voiam să zic că...

– Ai zis ce-ai zis, omule.

Cole se întoarse spre Becca, iar ea stătea pregătită să absoarbă noile informații mai ceva ca un burete.

– Ții minte în primul nostru an în golf, când a fost furtuna aia teribilă?

– Țin minte, dar nu-i nevoie să...

– Am rămas blocați toți patru în cămăruța aia cât un timbru, continuă Cole. Și când a căzut lampa aia de l-a lovit pe Gil în cap și l-a tăiat pe Tanner pe picior, m-am tăiat și eu în timp ce încercam să strâng cioburile. Sângeram toți ca niște porci înjunghiați. Tanner

ajunsese la concluzia că ne-a sunat ceasul și noi încercam să-l ajutăm să nu piardă prea mult sânge.

– Doamne! exclamă Sam. Ce-ți mai place dramatismul!

– Tu ți-ai păstrat calmul. Chiar dacă era sânge peste tot, chiar dacă te-ai tăiat în palmă încercând să extragi cioburile din Gil. Tu ne-ai ajutat să depășim noaptea aia, iar a doua zi, când am ieșit din văgăuna aia eram toți plin de sângele celorlalți, iar tu, continuă Cole, arătându-l cu degetul pe Sam, tu ai spus chiar atunci că asta ne face frați de sânge. Așa că ia, mai zi acum că nu suntem!

Cole avea o răbdare de sfânt și un temperament de un calm debordant. Un lucru îl scotea însă mereu din sărite, și anume să îl audă pe Sam spunând că nu sunt, la rigoare, membrii aceleiași familii. Cole era leit Amelia. Sam clătină din cap și se dădu bătut. Atunci întâlni privirea Beccăi, care se îmblânzise și în care mai apăruse ceva. Ceva diferit. Ca și cum părea mai dispusă să îl lase să se apropie mai mult decât îl lăsase până atunci.

Atunci apăru și Tanner, care se prăbuși pe canapea. Ca de fiecare dată după o ieșire în larg, începu să își dea jos costumul din neopren.

– Ce mama naibii faci? întrebă Sam.

– Ce ți se pare că fac?

Tanner își dăduse jos costumul doar pe jumătate. Era la bustul gol, numai că Sam nu putea fi sigur că prietenul lui purta bermude pe dedesubt. Uneori nu purta nimic. Așa că-l atenționă nu tocmai discret cu piciorul. Tanner ridică privirea, cu o expresie războinică, iar Sam îi făcu un semn cu capul înspre Becca.

Ea urmărea totul cu maxim interes. Tanner se opri și-i zâmbi.

– Hei, dulceață, cum ți-a mers azi?

– Bine. Am dat lovitura cu un grup de 20 de persoane care au vrut să iasă cu caiacul. A, iar legat de petrecere, m-am gândit la câteva idei ca să vă creșteți vizibilitatea în online. Vi le-am trimis pe e-mail. Încă nu sunt așa bine familiarizată cu Lucky Harbor, dar cred că și publicitatea pe hârtie ar putea merge mai bine.

Cole zâmbi.

– Te plătim îndeajuns?

– Deocamdată, răspunse ea cu dulceață în glas.

Sam se gândi la diverse alte feluri în care ea ar fi putut răspunde și fu nevoit să accepte că era impresionat. Ea îl impresiona. Era băgăcioasă, curioasă și frustrantă. Era dulce și plină de căldură și uneori, când era suficient de norocos, îl privea de parcă era singurul bărbat din lume. Își dăduse seama din discuția ciudată dintre ea și fratele ei că Becca își proteja bine secretele. Și asta îl făcea să-și dorească tot mai mult să i le descopere.

capitolul 20

De la o zi la alta, Becca descoperea că îi place din ce în ce mai mult în Lucky Harbor. De două ori observase câte un apel pierdut de la Jase și de două ori încercase să îl sune înapoi, dar el nu răspunsese.

Nu era un semn bun. Dar nu mai putea continua să încerce să-i trăiască viața. În schimb, se bucura tot mai mult de propria viață în noul oraș. Lucky Harbor era ca nici un alt loc în care trăise. Era obișnuită ca oamenii să își vadă de ale lor. Era obișnuită ca, atunci când se întâlnea întâmplător pe stradă cu un cunoscut și, tot întâmplător, se producea contactul vizual, să dea amândoi din cap sau să zâmbească scurt și să meargă mai departe.

Lucrurile funcționau altfel în Lucky Harbor. Oamenii o opreau pe stradă, voiau să știe cum îi merge, cum se descurca cu slujbele. Și erau interesați cu adevărat. Și mai erau interesați să afle cum era să lucreze pentru cei mai arătoși trei burlaci din oraș.

Și da, chiar așa se întâmplase. Pe de altă parte, cea care îi pusese întrebarea fusese Lucille, așa că poate nu se punea la socoteală.

Petrecea mult timp cu copiii la centrul recreațional. Chiar deunăzi făcuseră un progres important. Puseseră

cap la cap cele cinci acorduri pe care le învățaseră și formaseră o melodie. Un fel de.

Învățau *God Bless America*, și asta presupunea multă muncă. Dar orele petrecute în sala de clasă erau printre preferatele ei din zi.

– Crezi c-am putea da un concert? întrebase Pink într-o după-amiază.

Dinții din față începeau să-i crească, dar nu același lucru se putea spune despre sora ei geamănă, Kendra. Așa că nu era greu să le deosebească. Un alt criteriu era că Pink se îmbrăca numai în roz. Erau la fel de departe de a putea susține un concert precum era Becca însăși, dar cine era ea să le taie entuziasmul?

– Și pentru cine să cântăm? o întrebă pe fetiță.

– Pentru tot orașul! strigă Pink.

Așa vorbea ea, de fapt, strigând. Nu știa să-și controleze energia.

– Vreți să cântăm în fața tuturor celor din oraș? întrebă Becca, mirată.

Pink dădu din cap cu convingere.

Becca se uită la Kendra. Kendra dădu din cap cu convingere. Becca se uită la restul bandei de năzdrăvani. Cu toții dădură din cap cu convingere.

Nu puteau cânta o măsură întreagă din *God Bless America* fără să înceapă să râdă sau fără să se certe, nemaipunând la socoteală că nu se pricepeau aproape deloc la muzică. Și, cu toate astea, erau dornici să cânte în fața întregului oraș. Era o demonstrație nemaipomenită de încredere în sine, iar Becca își dori să fie iar copil.

– Păi, bine, eu...

Auzi pe cineva dregându-și vocea în spatele ei. Se întoarse și-i văzu în dreptul ușii pe Sam, pe Jack și pe vărul lui Jack, Ben. Toți trei zâmbeau demențial. Becca știa că Ben preda un curs de lucru manual. Probabil ei îi adusese pe Sam și pe Jack. Copiii erau încântați de ei.

Becca nu știa mare lucru despre Jack și Ben, dar văzându-l pe Sam, sexy și relaxat în blugi și cu un tricou cu o reclamă la ghereta de înghețată a lui Lance, simți

că i se accelerează pulsul. Decise însă că trebuia să nu se mai uite la el. Nu era prea matur din partea ei, dar chiar nu era momentul pentru o excursie în Orașul Păcatelor.

– Dar noi ce-avem? întrebă Jack. N-ați vrea să cântați pentru noi?

– A, interveni Becca, nu cred că...

Dar copiii o întrerupseră cu urale, strigăte și rugăminți.

– Te rugăm, domnișoara profesoară!

Becca trase cu ochiul înspre Sam, iar afurisitul îi oferi un zâmbet de 200 de wați.

– Ia să auzim câteva cântece, spuse Jack.

– Știm doar unul, zise Pink și se aruncă înspre Ben cel mare și tăcut, dându-i o îmbrățișare călduroasă.

Kendra îi urmă exemplul. Iar Ben o surprinse pe Becca ridicându-le pe amândouă în brațe și făcându-le să chiuie de bucurie.

Jack testă un pic xilofonul, făcându-i pe toți copiii să râdă.

– Pot să cânte și ei cu noi, domnișoara profesoară? întrebă Pink, încă agățată de brațul lui Ben.

– Dacă vor, răspunse Becca.

Nici nu și-i putea imagina în postura cu pricina. Numai că băieții se simțiră imediat ca acasă. Pink împărți instrumentele și-i dădu lui Sam o tobă. Spre marea uimire a Beccăi, Sam luă instrumentul și se așeză pe un scaun. Erau scaune pentru copii și, la cât era de mare, normal ar fi fost ca el să arate ridicol așezat pe unul dintre ele. Dar nu arăta nicidecum ridicol. Din contră, arăta bine rău, sexy și adorabil în același timp și îi venea să-l mănânce cu fulgi cu tot.

El îi prinse privirea.

– Habar n-am ce trebuie să fac, îi spuse, fără să pară câtuși de puțin deranjat de asta.

Probabil nu-i dăduse niciodată prin minte să își facă griji că ar părea ridicol sau s-ar face de râs.

– Nu-i nimic, îl asigură Pink. Domnișoara profesoară o să te învețe.

– Serios? întrebă Sam cu prefăcută seriozitate, dar ochii îi râdeau.

– Poți să ții ritmul? îl întrebă Becca, mobilizându-se să își recapete aerul de profesoară.

– Nu știu, îi răspunse noul ei elev. Tu să-mi zici.

O, Doamne! Copiii le dăduseră cinele lui Jack și lui Ben. Toată lumea își ocupase locul și era pregătită, așa că Becca dădu tonul. Începură să cânte. Evident, desincronizați și complet pe lângă melodie. N-aveau nici o legătură cu ritmul. Dar la final cu toții izbucniră în aplauze. Becca privi marea de fețe încântate și nu putu să nu râdă.

– A fost bine, spuse ea.

– A fost grozav! o corectă Pink.

Când ora se termină, Becca îl căută cu privirea pe Sam și-l văzu lângă Jack și Ben. Aproape că-i stătu inima în loc la vederea atâtor masculi superbi pe metru pătrat.

– Măiculiță! se auzi o voce de femeie.

Becca se întoarse și dădu cu ochii de Mitzy Gale, coordonatoarea programului pentru copii al centrului și directoarea școlii primare. Era ușor tulburată.

– Cei trei de colo n-ar trebui să aibă voie să stea împreună. O să le ardă circuitele tuturor femeilor din incintă, spuse ea. A, și a fost grozav, să știi.

– Da? întrebă Becca.

– O, da. Ești nemaipomenită cu copiii. Aș vrea să te angajez să te ocupi de orele de muzică și aici, dar și la after-school.

– Dar nu aveți ore de muzică la after-school, îi reaminti Becca.

Mitzy râse.

– Întocmai. Tu le vei gândi și le vei coordona.

– Eu?

– Da. Te rog.

Becca simți că inima începe să-i bată mai repede. Era încântată. Plină de speranță. Entuziasmată.

– Te sfătuiesc să nu renunți încă la slujba ta cu normă întreagă, îi mai zise Mitzy. Pentru început îți propunem

un post cu jumătate de normă până o să avem bugetul. Asta poate să fie în toamnă sau, nu te mint, chiar mai târziu. Ca bani, nu e o ofertă grozavă. La drept vorbind, e o ofertă de toată jena, dar te vrem și avem nevoie de tine, Becca. Enorm. Nu știu dacă asta contează cumva, dar...

– Asta e tot ce contează, răspunse ea.

Se minună preț de câteva zile de propunerea pe care o primise. Cu doar câteva săptămâni în urmă s-ar fi descris drept o persoană introvertită. Dar trăind în Lucky Harbor, lucrând la firma băieților, își dăduse seama că era, de fapt, o tipă extrovertită. I-o cereau și slujba, și orele cu copiii, dar... chiar îi plăcea.

Îi plăceau copiii. Îi plăceau și cei trei băieți. Îi plăcea tot. De când se stabilise în oraș, nu se mai gândise atâta la cariera ei. Sau la lipsa carierei, mai precis. Ieșise din cochilie și în fiecare zi cunoștea oameni noi. Trăia în prezent. Se bucura de fiecare clipă.

Și pentru asta trebuia să îi mulțumească lui Sam.

Într-o după-amiază, el își făcu apariția tocmai când ea închidea. De regulă, la închidere unul dintre ei era mereu cu ea sau în zonă, curățând barca sau echipamentul. Iar unul dintre ei lua încasările și i le ducea lui Sam. Uneori venea chiar el și lua banii.

În acea zi, băgă capul pe ușă. Părul îi era ciufulit de vânt, fața îi era bronzată și ochii mijiți dădeau numai bine cu zâmbetul de pe chipul lui. Îi făcu semn cu degetul să se apropie.

Ea se uită în spate. Nu era nimeni.

– Pe mine mă chemi? îl întrebă.

– Pe tine.

– Urmează lecția cu numărul 4? întrebă ea, fără să-și poată masca nerăbdarea.

Se priviră în ochi. Nu se bărbierise în acea dimineață și poate nici cu o zi înainte. Părul rebel fusese pieptănat cu degetele în cel mai fericit caz. Arăta ușor dubios.

Arăta de parcă nu-i păsa ce-ar crede cineva despre el. Arăta trăsnet.

– Becca... Atunci când o să-ți dau lecția cu numărul 4, o s-o știi.

Simți cum tot trupul îi reacționează la cuvintele lui. Dar începea să-și dea seama că, deși cadra perfect cu rolul bărbatului fatal care frânge inimi, n-avea inimă pentru așa ceva. Altfel ar fi profitat deja de ea.

La naiba!

Cu toate că rațiunea îi spunea să rămână locului, îl urmă afară și apoi la docuri unde era ancorată o barcă superbă, elegantă și suplă.

– O, da! exclamă ea. E minunată!

– Am făcut-o acum câțiva ani pentru un client, spuse el. A venit în oraș și a ieșit să bea ceva cu câțiva prieteni. M-a rugat să ies cu ea în larg și să văd dacă motorul e în regulă.

– Parcă mecanicul vostru era Cole.

– Da, dar el nu-i aici și sunt și eu destul de bun.

În timp ce vorbea, o îndrumă ușor spre rampă, cu o mână deasupra fundului ei, apoi o ridică și o puse pe barcă, aparent fără pic de efort. Ea nici nu apucă să își revină de pe urma scurtului, dar foarte plăcutului moment în care o ținuse la piept, că el deja îi întindea o vestă de salvare. Ea o privi nedumerită.

– Să înțeleg că ai de gând să mă arunci în apă?

– Doar dacă mă scoți din sărite.

El se apropie, apoi se apropie și mai mult, iar ea își sprijini palmele de pieptul lui ca să nu își piardă echilibrul.

N-o deranja să-l scoată din sărite dacă asta însemna că avea să o sărute din nou.

– Plecăm?

– Imediat.

Își trecu mâinile de-a lungul spatelui ei, peste coapse și apoi din nou pe spate, profitând de ocazie ca să-i cuprindă un pic și fundul.

– Sam!

Îi venea destul de greu să îi facă față așa dezlănțuit, cu mâinile pe ea, cu privirea înfierbântată și intențiile cât se poate de clare.

– Doar nu te gândești să... încercă ea să continue.

– Să te duc sub punte și să te am pe masa de acolo? Ba da, zise el pe un ton incitant. Cam la asta mă gândeam.

Ea nu se putu abține și se uită înspre ușa care ducea sub punte.

– Serios? îl întrebă, cu răsuflarea tăiată.

El râse, un râs sonor și senzual.

– Da. Dar mai târziu.

Becca oftă.

– Nu vorbești serios. Doar mă tachinezi.

El îi ajustă vesta de salvare. Multe straturi stăteau între degetele lui și pielea ei și, cu toate astea, sfârcurile i se întăriră instantaneu.

– E bine așa, o întrebă el, atingându-i ușor sânii peste vestă.

Ea fu nevoită să-și dreagă vocea înainte să poată răspunde.

– E bine. Dar de ce...

O privi în ochi.

– Nu vreau să risc în ce te privește.

Cuvintele lui îi provocară un fior în pântec.

– Nu înțeleg de ce mă iei cu tine. Ai tot evitat să...

– Am nevoie de o a doua persoană pe barcă.

Fiorul se risipi.

Traversă puntea și se duse la cabină. Se așeză în dreptul comenzilor, cu picioarele depărtate, cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă.

El îi aruncă o privire scurtă și un zâmbet care îi acceleră pulsul.

Nu, n-avea nevoie de ajutor.

– Ține-te bine, îi spuse el.

Sam porni motorul, iar Becca se prinse de bară și scoase un țipăt de încântare când barca porni în trombă.

Lui îi plăcea la nebunie senzația, îi plăcea forța motorului de sub el și sentimentul de a vedea ambarcațiunea prinzând viață. De prima dată când stătuse la pupitrul de comandă și accelerase, se simțise liber, mai liber ca oricând, iar acea senzație nu se estompase câtuși de puțin în toți acei ani.

Vântul îi biciuia și apa sărată le uda fețele. Se lansă înspre larg și crescu viteza. Nu după mult timp, încetini în dreptul unui golf ascuns, unde învățase cândva să pescuiască.

Acolo ancoră barca.

Soarele coborâse mult, dar încă nu apusese, brăzdând suprafața oceanului cu dâre sângerii. Mirosul înserării era proaspăt și pur, iar el privi, nu fără o undă de amuzament, cum Becca închide ochii și rămâne nemișcată.

– Ești bine? o întrebă.

– Șșșșt! Încerc să am un moment special. Ca tipa din filmul *Titanic*.

Sam râse, iar ea deschise ochii scurt, cât să-i zâmbească.

– Ai văzut și tu filmul, îi spuse.

Chiar îl văzuse, cu ani în urmă și obligat-forțat. Era cu o fată cu care se vedea pe atunci și care insistase să se uite împreună la film pe DVD. Dormise în cea mai mare parte a timpului, dar știa scena la care se referea Becca, cea în care eroul principal stătea în spatele femeii pe care o iubea, iar ea stătea sprijinită cu spatele de el, cu brațele desfăcute și ochii închiși, simțind că zboară pe deasupra apei.

Becca stătea exact în acea poziție, cu fața spre soarele care apunea, doar că își ținea brațele pe lângă corp. Se apropie de ea, își puse mâinile pe șoldurile ei, apoi îi luă brațele și i le ridică până la nivelul umerilor. Vântul adia peste trupurile lor atât de apropiate că n-ar fi încăput între ele nici o coală de hârtie.

– Chiar ai văzut filmul, murmură ea.

Se sprijinea cu spatele de el, astfel că Sam îi simțea fiecare unduire a corpului, iar fesele îi erau lipite de prohabul lui. Ea se mișcă un pic și simți, cu siguranță,

reacția pe care i-o provocă, pentru că scoase un oftat tremurat care îl înfioră. Se mișcă din nou, mai înadins de data asta, iar el îi strânse șoldurile.

– Ai grijă! o avertiză.

– M-am săturat să am grijă și să nu se întâmple nimic, răspunse ea. Mi-ai spus cândva să nu mă joc cu tine, dar tu fix asta faci, te joci cu mine. Dacă mă doreai cu adevărat, m-ai fi avut deja măcar încă o dată. Așa că oprește-te, nu mă mai face să simt chestii pentru tine.

El o întoarse cu fața înspre el, se uită în ochii ei blânzi, calzi și suferinzi și își dădu seama că vorbise serios.

– Te referi la faptul că nu mă folosesc de tine pentru sex? o întrebă, parcă nevenindu-i să creadă.

– Da! răspunse ea. Chiar vreau să te folosești de mine pentru sex, fir-ar să fie!

– Becca... Își trecu degetele prin părul ei și-i privi atent chipul. Nu mă folosesc de tine pentru sex pentru că e între noi nu e doar sex.

– Am făcut-o doar o dată, zise ea, de parcă el n-ar fi știut și n-ar fi retrăit acele momente în fiecare noapte ce trecuse de atunci. Evident că e doar sex, continuă ea, pe un ton ușor enervat.

– Gata, până aici!

Se tot înfrâna de... Rahat! Gândirea logică și rațiunea nu își mai făceau efectul în acele momente. Așa că o îi dădu jos vesta de salvare și o trase înspre el.

– Alo! făcu ea. Nu ziceai că am nevoie de vesta aia?

– Nu acolo unde mergem acum.

O ridică în brațe, o puse pe un umăr și porni spre zona de intrare sub punte.

– Stai așa, ce faci? țipă ea, cu capul în jos.

– Te-am avertizat.

Ea tăcu preț de câteva secunde, fie pentru că era cu capul în jos, fie pentru că vorbele lui o uimiseră.

– Ai face bine să vorbești serios, îi zise, într-un final. Data trecută m-ai lăsat singură în pat, înfierbântată și frustrată și a trebuit să mă rezolv singură.

Era rândul lui să fie redus la tăcere. Și-o imagina pe Becca în pat, înfierbântată și frustrată, rezolvându-se singură. Era o imagine senzațională.

– Și-acum tot așa ești? Înfierbântată și frustrată?

– Mai mult frustrată.

Cuvintele îi sunau a murmur și avea răsuflarea tăiată din cauza poziției în care o ținea. Ajunseră jos, într-un mic dormitor.

– Și, oricum, continuă ea, nu mă culc cu tine acum. Nici măcar nu te mai plac!

– O să te fac să te răzgândești în ambele privințe, îi zise el și-și trecu mâna de pe coapsele ei pe fund.

– Vreau să-mi dai în scris, ceru ea și scoase un țipăt amuzat când el o aruncă pe pat.

capitolul 21

– Hei!

Becca încercă să protesteze, dar rămase fără aer la impactul cu salteaua. Sam își dădea jos tenișii, dar ea, funcționând pe adrenalină pură, sări din pat și-i dădu un mic brânci care îl lipi de perete. Sam scoase o scurtă exclamație de surpriză, dar o lăsă să-și facă de cap. Un pic. Apoi preluă controlul și o lipi el pe ea cu spatele de perete și cu sânii striviți de pieptul lui puternic. Își strecură genunchiul între coapsele ei și frecă ușor, făcând-o să geamă. Privirea îi licări de triumf la auzul vocii ei, dar și de o foame și o poftă care îi tăiară Beccăi răsuflarea.

– Ține-te bine, îi spuse el.

– De ce?

– Pentru ce urmează.

Apoi o sărută, ținând-o în continuare țintuită de perete. Și, Dumnezeule. Dumnezeule! O săruta de parcă ea era toată lumea lui. Sam avusese dreptate. Trebuia să se țină bine. Și făcu întocmai asta, apucându-l de bicepșii tari ca piatra, de umerii lați, de spate, apucându-se de tot

ce prindea pentru că era flămândă de el și de apropierea de el.

Când amândoi avură nevoie de aer, își desprinse buzele de ale ei și începu să le plimbe pe gâtul ei, lingând, mușcând, sugând, sărutând în permanență. Becca simțea tensiunea acumulându-i-se în trup și fiorii care o traversau necontenit, în vreme ce el o conducea exact unde o voia.

O făcea să-și piardă controlul. El, în schimb, deținea controlul total, dar fără urmă de presiune, fără a o forța câtuși de puțin. Fusese pusă în situația de a se simți forțată, de a simți că se pune presiune pe ea, dar asta nu se întâmpla acum câtuși de puțin. Ca de fiecare dată în prezența lui Sam, era mai mult decât dispusă la tot ce îi propunea el. Sută la sută, de bunăvoie și nesilită de nimeni. Și la fel de mult era dispusă să îi ofere, la rândul ei, tot ce avea.

Era o senzație cu totul nouă și voia să o savureze, să se bucure de satisfacția și senzația de putere a feminității pe care i le dădea abandonul. Nici că putea face altceva decât să simtă, pur și simplu. El continua să se miște cu trupul lipit de al ei. Atingerile îi erau fruste, dar teribil de excitante, explorând-o și, în același timp, blocându-i mișcările. Probabil ar fi trebuit să se scuture un pic și să se gândească să fie furioasă pentru că era astfel manevrată, dar adevărul era că o excita. Nu era deloc furioasă. Nu îi era nici teamă. Era, în schimb, atât de înfierbântată că nu mai suporta. Când Sam se opri un pic, se prinse strâns de el.

– Îți jur, zise, cu glas întretăiat, că dacă iar nu faci decât să mă atâți...

Îi luă fața în mâinile lui mari și o sărută din nou, intens, profund, făcând-o să i se înmoaie genunchii.

– Așa ți se pare, că nu fac decât să te atât de pomană? Să mă joc?

– Nu știu încă, gemu ea. Depinde ce urmează.

– Tu. Tu urmezi, Becca.

Dumnezeule! Cuvintele lui îi făcu trupul să zvâcnească de dorință.

– Nu în patul altcuiva.

– Nu, zise Sam. Nu în pat. Chiar aici. Chiar așa.

Se lăsă în jos în dreptul ei și rămase în genunchi pe podea. Îi desfăcu încet coapsele și-i ridică fusta de blugi până deasupra taliei.

– Ține asta.

– Ihm, îngăimă ea.

Făcu exact ce-i spusese și-și ținu fusta ridicată, lăsând vederii chiloții roz din dantelă, cu croială în stil brazilian, sperând din toată inima că totul în zonă arăta în regulă. Și probabil arăta cel puțin în regulă, judecând după reacția lui.

– Ești înnebunitoare, scumpo, gemu el.

Trase materialul într-o parte și începu s-o exploreze cu gura înfierbântată și lacomă. Ea scoase un mic țipăt, își înfipse degetele în părul lui și se ținu ca să nu cadă din picioare în timp ce el o aducea tot mai aproape de limită. Când valul de plăcere o cuprinse, el o ținu strâns și continuă să o guste cu buzele și limba până o făcu să-i strige numele în extaz, tremurând și pulsând din tot corpul.

– Încă o dată, îi ceru el, apoi făcu să se și întâmple întocmai.

Apoi deschise ochii și încercă să-și recapete suflul. El se ridică încet, sărutând-o pe șolduri, pe abdomen, pe sâni și, în final, pe buze, din nou. Îl simțea pulsând prin materialul pantalonilor gen cargo. Voia să-l elibereze și să-l lase să facă ce știa atât de bine. Perfect concentrată asupra obiectivului, se apucă să-i desfacă nasturii. El scoase un sunet gutural când ea îi trase pantalonii suficient de jos ca să-l elibereze. Îl cuprinse în mână și-l frecă, smulgându-i încă un geamăt, un sunet sălbatic și primitiv care îi rezonă în tot corpul, din sfârcuri până în miezul cald și mătăsos. Voia să-l guste, dar asta ar fi însemnat să se miște, să își schimbe poziția, și nu era timp de-așa ceva. Îl voia în ea, voia să o pătrundă, să-i

atingă acele părți din trup și din suflet pe care nici un alt bărbat nu le atinsese vreodată. Doar el.

- Te rog, Sam. Acum.

El păru de acord cu cerința ei și își puse prezervativul.

- Nu e albastru, șopti ea.

- Nu, râse el.

- Dar e măsura XL.

El pufni ușor, apoi își lipi buzele de ale ei, respirându-i, practic, geamătul în timp ce se poziționă între coapsele ei. În câteva clipe, fusta, maioul și sutienul îi erau aruncate pe jos. Îi trase chiloții și-și strecură degetele între picioarele ei, provocându-i senzații delicioase și mângâindu-i fiecare centimetru de piele umedă și fierbinte de dorință. O prinse apoi de fund și o ridică.

- Încolăcește-ți picioarele în jurul meu...Da, așa...

Scoase un suspin și o pătrunse dintr-o singură mișcare, umplând-o cu totul. Tremurul ei reverberă și în trupul lui, iar Sam își dădu seama că și ea era la limită, la fel ca el. Începu să se miște în ea, trăgând-o tot mai aproape, iar ea îl cuprinse și mai strâns cu picioarele, dându-i contre, căutând tot mai multă plăcere, aproape cu disperare.

El își înfipse degetele în părul ei.

- Uită-te la mine, îi ceru.

Era aproape o luptă. Becca se simțea amețită, luată pe sus, de parcă el ar fi fost o substanță interzisă de care devenise dependentă. Ochii lui o priveau cu intensitate fierbinte și atunci se întâmplă ceva. Trupurile li se sincronizară în plăcere, apoi ea simți că alunecă și plutește undeva, departe. Același lucru îl simți și el. Se sprijini cu mâna de perete și se eliberă în ea, împingându-se adânc, făcând-o să rămână fără aer.

Becca simțea că pământul se învârte cu ea. Orgasmul dura parcă mai mult ca oricând. Își simțea trupul pulsând și simțea, în același timp, încercările lui de a-i menține pe amândoi în echilibru. Numai că lui îi cedară picioarele, așa că se lăsă ușor să alunece, cu ea cu tot, pe podea.

Amândoi respirau sacadat. El stătea pe spate, iar ea pe o parte, lipită de el, și nici unul nu se putea mișca.

– Dumnezeule, mormăi el într-un final.

Se întoarse pe o parte, se sprijini în cot și o trase aproape de el. Ea își lipi fața de pielea lui fierbinte și moale și îl sărută.

– Bine, bine... Poate te plac un pic, un pic.

El se uită la ea cu ochi blânzi și plini de căldură.

– Zici?

Ea îi atinse buzele cu vârful degetelor, privindu-l în continuare în ochi. Urmă curbura zâmbetului lui, apoi liniile ferme ale bărbiei.

– Poate un pic mai mult. Și de-asta am ajuns, iată, dezbrăcată lângă tine, constată ea ironic.

Sam îi mângâie obrajii, îi dădu la o parte șuvițele transpirate și o sărută. Scoase un sunet plin, sonor, din piept, care o făcu să vibreze.

– Nu ești singura, zise el și o privi iar în ochi.

Îi oferi astfel acces la gândurile lui. Dorință, fierbinte, lichidă, consumatoare. Dar și afecțiune. Iar asta îi încălzi sufletul.

Dar cel mai intens îi resimți nevoia. Iar nevoia nu era același lucru cu dorința. O uimea și mai mult. Bărbatul acesta puternic, dur, care își croise propriul drum în viață, avea nevoie de ea.

Și, într-un fel care aproape o înspăimânta, și ea simțea la fel.

Becca se trezi prima. Soarele încă nu răsărise, dar cerul era cumva luminat. Ceea ce nu era neobișnuit. Neobișnuit era faptul că nu simțea că-i e rece, cum se întâmpla mereu dimineața. Din contră, era încălzită bine. Asta pentru că dormise lângă o sobiță. O sobiță pe nume Sam. Se aflau în apartamentul ei. O adusese acasă târziu, în seara precedentă, și, spre surprinderea ei, rămăsese peste noapte. Dormea pe spate, iar cuvertura îi acoperea doar partea inferioară a corpului. Ea era pe-o parte, lipită de el, cu un braț peste pieptul

lui și un picior peste al lui. El avea un braț în jurul ei și mâna lui mare o ținea posesiv de fund. Respirația îi era egală și lentă. Dormea profund, iar ea zâmbi șăgalnic. Îl epuizase.

Îi plăcea asta. Mult.

Când era treaz, Sam Brody era ca o felină: energie atent dozată și controlată, stăpân pe el. Când dormea, era complet relaxat într-un fel în care rar îi era dat să-l vadă. Era neras de aproape două zile, lucru care ei îi plăcea la nebunie. Îi plăcea și cum se simțea pe piele. Roși când își aminti de toate locurile unde îi simțise atingerea. Și era destul de sigură că avea și semne.

L-ar fi vrut acolo, chiar acolo, în patul ei, pentru totdeauna. Și, odată cu acel gând, conștientiză adevărul. Nu era doar o intersectare întâmplătoare. Nu era vorba despre sex fără obligații sau despre prietenie, cu toate că ambele aspecte făceau parte din peisaj.

Își prinsese urechile. Rău. Avea obrazul lipit de gâtul lui, aproape umăr, și își dădu seama că se freca de el de parcă și-ar fi marcat teritoriul. Înlemni și ridică încet capul. Sam deschisese ochii și o privea leneș, pe jumătate adormit și teribil de sexy.

– Te-ai uitat suficient?

Ea se îmbujoră și își mușcă buza de jos.

– Poate că da... Poate că nu.

Dădu cuvertura la o parte și descoperi o parte a trupului lui extrem de încântată să o vadă.

– Îmi place să mă uit, mai zise ea.

– E bine de știut.

În secunda următoare se trezi întinsă pe spate și țintuită locului de 85 de kilograme de testosteron pur.

– E rândul meu acum. Așa-i corect, îi zise.

Începu să o privească pe îndelete. Apoi să o atingă. Apoi să o guste...

Sam ajunse la docuri la limită. Aveau de scos la pescuit un grup mare, de 12 persoane, tocmai din Phoenix.

Le zâmbi clienților și-și făcu loc printre ei, ignorându-i pe Cole și Tanner, care îl priveau lung.

– Ce e? îi întrebă, sărind în barcă.

– Zâmbești, observă Cole. Dis-de-dimineață și chiar fără să fi băut cafeaua.

– Se mai întâmplă, spuse Sam.

– Când? Când s-a mai întâmplat?! exclamă Cole.

Tanner veni aproape de Sam și-l analiză atent, cu ochii mijiți.

– Asta ce e? îl întrebă, atingându-l pe gât. E cumva o mușcătură?

Sam îl plesni.

– Nu.

– O, ba da, răspunse Tanner. Clar e un semn.

– Ia să văd și eu, interveni Cole, apropiindu-se.

Când văzu semnul, rânji încântat.

– Tare. Mi-ar plăcea și mie unul, spuse.

Tanner pufni.

Sam traversă puntea și-și dădu ochii peste cap când îi auzi râzând în spatele lui.

Mult mai târziu în acea seară, în timp ce se descălța în hol, acasă la el, se văzu în oglindă.

Chiar avea o mușcătură pe gât.

– Fiule, în seara asta poți să folosești tu jacuzzi-ul, spuse tatăl lui, apărând fără vreun avertisment. Eu sunt sfârșit, adăugă și se lăsă să cadă pe canapea.

Sam se apropie și îl privi cu atenție. Era palid. Paloarea chiar bătea un pic spre cenușiu. Își lua medicamentele, era sigur de asta, căci se ocupa chiar el în fiecare dimineață, dar medicamentele nu garantau nimic.

– Ești bine?

– Întotdeauna, zise Mark.

– Tată!

Mark deschise ochii.

– Sunt bine. Doar că m-am forțat nițel, asta-i tot.

– Poate nu e cel mai bun moment să ți-o tragi cu o femeie cu 20 de ani mai tânără.

Mark rânji.

– Uite-așa aș vrea să mor!

Sam se mulțumi să se uite lung la el, făcându-l să ofteze.

– Și nu, nu cu asta m-am ocupat.

– Cu ce, atunci?

Mark avu un moment de ezitare. Asta nu era niciodată un semn bun.

– Sfinte! exclamă Sam. Iar joci jocuri de noroc?

– Nu, răspunse Mark clătinând din cap. Văd că în continuare ai o părere foarte bună despre mine. Am muncit, continuă el după o scurtă pauză.

– Ai muncit... repetă Sam.

– Da, m-am angajat la o sală de jocuri și mă ocup de câteva aparate, OK?

– Asta-i o slujbă pentru adolescenți! făcu Sam.

– Sau pentru oameni care n-au nimic de trecut în CV, răspunse tatăl lui.

Sam nu pricepea.

– Bine, dar de ce?

– Vreau să-mi plătesc partea.

– De când?

– La naiba, m-am săturat să-ți fiu doar o povară!

Sam oftă și se așeză pe canapea lângă tatăl lui.

– Păi și-acum ce facem? Dacă nu mai pot să am resentimente față de tine, care mai e distracția?

Mark râse, dar era un râs slab.

– Toată viața ai tras din greu, îi spuse fiului său. Iar cei de-aici te iubesc. Vreau și eu să fiu un om mai bun, fiule. Așa, ca tine.

Sam resimți cuvintele în plex, în inimă, în rărunchi.

– Nu poți să muncești. Nu acum.

– Ba pot. Și fix asta fac. Deja am pontat 20 de ore. O să-ți plătesc chiria și o să-mi iau o mașină. Și să știi că nu ești singurul care poate construi chestii. O să-ți fac niște rafturi pentru CD-urile și DVD-urile pe care le ții mereu pe jos.

Sam îl privi lung, dar tatăl lui părea cât se poate de serios. Și de sincer.

- Nu mai bine aștepți până te simți mai bine?

Mark închise din nou ochii, părând dintr-odată mai bătrân și obosit.

- Mda, bine. Auzi, ai ceva pentru sendvișuri?

- Cred că da. Vrei să-ți fac unul?

- Ai și chipsuri de cartofi să pui înăuntru?

- Da, oftă Sam.

Îi pregăti gustarea, îl supraveghe o vreme cu atenție și concluzionă că într-adevăr era doar obosit și nu era cazul să îl sune pe Josh.

- Nu mă mai urmări ca un uliu, mormăi Mark. N-o să mor azi.

- Nu-i amuzant, răspunse Sam.

- Ai dreptate. Sincer să fiu, e de-a dreptul trist. E trist că stai să mă păzești pe mine în loc să fii cu femeia ta. Du-te la ea.

- Tată...

- Doamne!

Mark scoase telefonul și apelă un număr din agendă.

- Bună, iubire, spuse el. A, stai liniștită, sunt bine, dar am aici pe cineva care nu e la fel de bine. Îl trimit la tine, în regulă? Mark îi aruncă o privire lui Sam. Bine, îi spun. Închise telefonul. Mi-a zis să-ți transmit să fii pregătit pentru lecția numărul 5. Ce te învață?

Sam reuși să rămână serios dar, Doamne, femeia chiar găsise calea către sufletul lui.

- N-am idee, spuse pe un ton plat.

Tatăl lui ridică din umeri.

- Ei, bine, când o femeie arată cum arată ea și are și o inimă mare ca a ei, nu mai contează dacă-i un pic nebună, fiule, așa că ai face bine să te pregătești pentru lecția numărul 5.

După două zile și două nopți lungi și pline de erotism, Becca era la firmă dis-de-dimineață și deschidea când își făcu apariția însuși bărbatul responsabil pentru zâmbetul aproape permanent pe care îl afișa de ceva vreme. Rămase un pic mirată să îl vadă, dat fiind că îl lăsase

dormind pe burtă la ea în pat cu doar treizeci de minute în urmă. Îl lăsase să mai doarmă, știind că urma să plece la o partidă de pescuit de două zile.

– Te-ai sculat devreme, zise el, luându-și cafeaua.

– Și tu la fel.

– Da. De două ori.

Ea râse. Era adevărat. Și o dată în noaptea precedentă.

– Te-am trezit când am plecat? M-am străduit să mă mișc încet și să nu vorbesc.

– Nu m-ar fi deranjat dacă vorbeai, răspunse el. Mi-a plăcut mult când ai zis „Mai vreau, Sam, ah, te rog, mai vreau!"

Ea aruncă un creion spre el. El îl prinse din zbor și zâmbi.

– M-am trezit cu gândul să mai lucrez un pic la noua reclamă, zise ea.

– Nici nu mi-ai zis la ce e. Nu poate fi la ceva mai rău decât cele de dinainte, completă el când îi prinse privirea și o văzu strâmbându-se.

– O, ba da. E o reclamă la scutece. Partea bună e că sunt scutece pentru copii, suspină ea. Primesc genul ăsta de proiecte pentru că nu reușesc să compun ceva spectaculos. Tot aștept să-mi vină inspirația, dar cred că muza mea m-a abandonat. Mi-am pierdut talentul. Ce e? îl întrebă, surprinzându-i expresia cu care o privea.

– Nu e vorba că nu ești talentată, spuse Sam. Doar că dai prea mare importanță.

Faptul că era adevărat nu prea îi era de ajutor.

– Trebuie să am succes la ceva, zise ea. La asta, se corectă degrabă când el dădu să spună ceva. O să am succes în domeniul ăsta fie și cu prețul vieții.

– Vezi tu, acum ceva timp te enervai pentru că mă învinovățeam pentru toate rahaturile, cum ar fi pentru că eu și tata am fost dați afară din apartament.

– Aveai 13 ani, îi reaminti ea. Oricât ai suci-o și-ai învârti-o, nu mai sunt minoră. Trăiesc pe cont propriu, cu bune și cu rele, și plătesc pentru greșelile mele.

El îi aduse o cană cu mult zahăr și un pic de cafea, iar faptul că știa deja proporția ideală îi încălzi inima. Nu suficient cât să-i înlăture disconfortul provocat de natura atât de intimă a conversației, dar suficient cât să nu vrea să o zbughească afară. Se părea că-i venea mai ușor să-și ofere orgasme decât fărâme din suflet. Privi spre băutura fierbinte, dorindu-și să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta în viață.

– Becca.

Oftă și îl privi, iar ochii lui parcă îi țineau prizonieri pe ai ei.

– Ai succes exact așa cum ești, îi spuse el.

– Dacă asta crezi, înseamnă că n-ai fost atent.

– Greșit. Am fost chiar mai atent decât tine. Te-ai angajat aici ca să răspunzi la telefoane și ai pus firma la punct în așa fel încât de-acum absolut oricine ar putea s-o administreze cât ai clipi.

– E vorba de trecutul meu, îl lămuri ea. Aș vrea să fi avut succes la lucrurile din trecut.

– Dă-l în mă-sa de trecut! Mergi mai departe. Fă ce ți se potrivește acum.

Ea îl țintui cu privirea.

– Să-l dau în mă-sa de trecut? Tu așa-ți trăiești viața? Privești doar înainte, nu te gândești la trecut și nu te uiți înapoi?

– Da, la naiba!

Ea înclină ușor capul. Era adevărat. O știa prea bine. Văzuse cu ochii ei. Doar că fusese mult mai convenabil să uite. Privirea lui Sam era plină de căldură. O prinse delicat de ceafă, mângâind-o ușor cu degetul mare.

– Încearcă și tu din când în când.

Pe el ar fi vrut să-l încerce. Să-l încerce până la epuizare. Aproape că o spusese cu voce tare, dar știa că, odată spuse, lucrurile nu se și întâmplă neapărat. Viața îi era în plină schimbare. Trebuia să se concentreze, dar să se concentreze în prezența lui Sam se dovedea imposibil. Se apropie de el, iar el de ea, și se sărutară, un sărut care îi încețoșă creierul și-i blocă orice capacitate de a gândi

limpede, iar scutul cu care se proteja atât de bine începu să se crape serios.

Evident că fix atunci își făcură apariția primii clienți ai zilei, pescarii din Phoenix. Așa că Sam plecă.

În următoarele două zile, Becca administră afacerea, finaliză planurile pentru petrecere, cină cu Olivia la Love Shack în seara muzicii country și chiar se lăsă convinsă să danseze un pic. Se distra de minune până își dădu seama că Lucille făcea fotografii.

Lucille îi spuse să nu-și bată căpșorul cu asta pentru că fotografiile aveau să ajungă doar pe pagina de Pinterest a orașului, care nu avea cine știe ce urmăritori. La scurt timp, Olivia plecă acasă pentru că a doua zi se trezea devreme. În local clienții se împuținaseră, iar Jax îi aruncă Beccăi o privire semnificativă și-i făcu semn să se ducă la pian.

O atrăgea așa cum fluture de noapte e atras de lumină. În local mai erau câțiva clienți, dar ea se așeză totuși la pian. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi putut s-o facă. Chiar și acum, inima îi bătea cu putere. Se uită în jur. Nimeni n-o observase. Una peste alta, era bine. Puse degetele pe clape, închise ochii și începu să cânte. Termină o piesă și trecu la alta. După cea de-a treia, surprinse cu coada ochiului o mișcare.

Era Mark.

– Bună! exclamă ea și-și retrase degrabă degetele de pe claviatură. Ce faci aici?

El puse jos un pahar de tărie. Plin.

Ea se uită la pahar, apoi la el și se înmuie când văzu freamătul și lupta ce se dădea în Mark.

– Te lupți cu tine.

– Și se pare că nu-s singurul. Dă-te mai încolo, iubire.

Ea îi făcu loc, iar el se așeză pe băncuță alături de ea.

– Cânți exact cum faci sendvișuri. Dumnezeiește.

Ea își înăbuși un hohot de râs.

– Nu-mi place să mă audă lumea.

– Pe bune?

Ea se gândi un pic, apoi clătină ușor din cap.

– De fapt, nu. Adevărul e că nu-mi place să mă îngrijorez că o să mă fac de râs.

– Iubire, de râs ar fi doar să știi pentru tine talentul ăsta al tău.

Se așeză mai bine în dreptul claviaturii și începu să cânte *Don't Go Breaking My Heart*. Becca râse și i se alătură, iar când terminară, auziră pe cineva aplaudându-i. Era Jax, care zâmbea cu gura până la urechi.

– Sunteți angajați! le zise.

Becca se uită la Mark.

– Da, zise el. Știu. Sunt un fraier.

Ea zâmbi.

– Știi să cânți.

– Nu. Acum o mie de ani am fost cu o femeie care m-a învățat piesa asta. Altfel, habar n-am ce fac. Din toate punctele de vedere, continuă el, uitându-se la pahar.

– Nici eu n-am habar ce fac, zise ea, îndepărtând paharul. Dar știu că băutura n-ajută pe vreunul dintre noi.

– Ai dreptate.

– N-aud asta prea des, zise ea. Dar îmi place cum sună. Îmi zici ce-i cu tine pe-aici?

– Poate am venit ca să mă asigur că pot să nu m-ating de băutură. Pe urmă te-am văzut și mi-am zis că ești foarte frumoasă. Și tristă. Tu m-ai ajutat foarte mult și am vrut să-ți întorc serviciul.

– Și cum ai de gând s-o faci?

– Punându-mi înțelepciunea la bătaie, zise el, apoi oftă. Rahaturile astea-s grele rău.

– Rău de tot, încuviință ea.

– Dar să n-ai parte de rahaturi... e și mai greu. Înțelegi ce zic?

– Da, zise ea. Nu, reluă, după o scurtă pauză.

– Încă suntem în viață.

– Da, confirmă ea. Ultima dată când am verificat, încă respiram. Văd că și tu, la cum arăți.

– Corect. Era mult mai nasol dacă nu respiram, observă Mark.

Ea îl privi ușor mirată.

– Asta e înțelepciunea pe care ziceai c-o pui la bătaie? Să continui să respir?

– Și să nu te canonești pentru chestiile mărunte, zise el. Sunt două sfaturi bune.

– Adevărat, spuse ea. Te duc acasă?

– Neah. Vreau să merg pe jos. Stai liniștită, n-am băut.

– Dar o să bei?

– Nu, să trăiți!

Îl sărută pe obraz, se duse acasă, se băgă în patul care îi amintea de Sam și se apucă de lucru. Până la răsărit trimisese deja o melodie pentru firma de scutece, dar nu era foarte încântată. Și se cam temea că știa de ce.

Nu-și mai bătea capul cu mărunțișurile.

Nici cu lucrurile importante.

Lua totul așa cum venea.

capitolul 22

Era aproape seară când Becca închise firma și își cumpără o înghețată după ce fusese la snorkeling cu Olivia. Chiar atunci cei trei băieți se întoarseră. Înghiți repede ultima îmbucătură de înghețată și-și puse repede pantalonii scurți de blugi peste costumul de baie încă ud.

– Ia te uită, ce viteză ai luat! spuse Olivia amuzată.

– Șefii mei s-au întors. Poate au nevoie de ceva.

– Siiiigur că da! Sau poate vrei să dai fuga pe plajă spre bărbatul tău, fix ca în *Baywatch*.

Becca o ignoră și... o luă la fugă pe plajă.

Cole și Tanner descărcau echipamentul. Nu-l vedea pe Sam și se gândi că probabil făcuse ceva să o evite. Încetini și încercă să-și încetinească și bătăile inimii.

Până la urmă, nu îi era dator să vină și s-o salute în mod special. Nu-i era dator cu nimic.

– Salut! zise ea spre Cole și Tanner. Toată lumea-i bine?

– Normal, răspunse Tanner aruncând pe doc o grămadă de accesorii de pescuit. N-am omorât pe nimeni. Ni se întâmplă tot mai des.

Cole se întoarse și-l privi cu reproș.

– Pe bune? Tu ai voie să faci gluma asta, dar eu n-am?

Tanner ridică din umeri.

Cole clătină din cap și o îmbrățișă pe Becca.

– Aici e totul în regulă? o întrebă.

– Sigur că da.

Privirea lui spunea că nu e neapărat de aceeași părere, dar nu insistă.

– Te-am văzut dansând cu Anderson, erați pe val. Ai grijă cu tipul ala, bine?

Becca îl țintui cu privirea.

– Erai acolo?

Tanner izbucni în râs.

– Nu era. Dar te rog, chiar te rog să-l întrebi de unde știe.

Becca îl privi pe Cole, care se strâmbă ușor.

– Nu-i mare scofală.

– Atunci spune-i! insistă Tanner.

– Am văzut pe Pinterest, oftă Cole.

Tanner tuși, spunând, în același timp, „fătălăule!"

– Hei! Ca să se știe, mama mi-a trimis linkul!

– E din ce în ce mai bine, rânji Tanner.

Cole accesă linkul și-i arătă Beccăi fotografia. Era cu ea și Anderson în timp ce dansau. Din unghiul în care era făcută părea că Anderson o ținea foarte aproape de el și-i șoptea nimicuri dulci la ureche.

– Hei, nu e ce pare! spuse ea.

Era foarte dornică să schimbe subiectul, așa că le arătă spre tableta pe care o ținea în mână și parcurse lista cu lucruri pe care trebuia să le discute cu ei.

– Decorațiunile pentru petrecere, îi spuse lui Cole, care făcea o chestie foarte dibace cu niște parâme.

– Cum vrei tu, zise el.

Ea oftă și se uită înspre Tanner, care stătea cu un picior pe doc și unul pe barcă, într-un echilibru demn de un artist de circ.

– Cum a zis și el, zise Tanner.

– E prea simplu cu voi, obiectă ea.

Ei ridicară din umeri.

– Atunci discută cu șeful', propuse Cole, arătând cu o mișcare a capului înspre cel care tocmai ieșea din cabină și se îndrepta spre cârmă.

Sam.

Era desculț, fără tricou, doar într-o pereche de bermude cu turul jos, o șapcă de baseball pusă invers și ochelarii de soare. Apăsă pe niște chestii și motorul bărcii se trezi la viață.

Îi tăia răsuflarea.

– Nu e singurul șef, reuși ea să îngaime.

– Așa e, dar îi place să creadă că e, zise Tanner.

– Nu e prea înnebunit după toată povestea asta cu petrecerea, le reaminti ea.

Cole râse.

– Ce e? întrebă ea.

– Iubito, e înnebunit, în schimb, după tine.

Becca tresări. Chiar crezuse că ea și Sam se descurcaseră de minune să țină secret... ceea ce era între ei. Orice ar fi fost acel ceva. Nu că îi era rușine de ce făceau. Bine, când stătea să se gândească la acele lucruri, roșea involuntar.

Dar exista o problemă serioasă – lipsa de profesionalism. Până la urmă, în ciuda rezistenței pe care el i-o opusese, se culca cu șeful ei. Îl privi din nou pe Sam care era cu spatele la ei și cu fața la cârmă.

– Chiar crezi că dă petrecerea asta doar pentru mine?

– Păi nu te-a și angajat deși nu voia? întrebă Cole.

– Da, dar...

– Nu te-a lăsat să intri în bârlogul lui fără să se lase cu vărsare de sânge?

– De acord, dar...

Și, Cole, și Tanner se uitau fix la ea.

– Ei, haideți! exclamă Becca. E o prostie. Sam nu face nimic ce nu vrea. Nu dacă nu cumva...

Se gândi la tot ce făcuse doar pentru că tatăl lui îi ceruse sau avusese nevoie, ca să îl țină la suprafață, cu toate că ar fi fost mai simplu să-i întoarcă spatele. La tot ce făcuse doar de dragul mamei lui Cole, față de care

se simțea dator, deși ea nu considera că-i e dator nici cât negru sub unghie. La tot ce făcuse pentru și de dragul celor doi bărbați din fața ei, deși ei, la rândul lor, făceau totul pentru el. Se gândi la câte făcuse pentru ea...

Tanner ridică din sprâncene.

– Îi pasă, șopti ea. Îi pasă mult.

Tanner își atinse nasul cu vârful arătătorului.

Cole încuviință din cap.

– Ei bine, știu că îi pasă, spuse ea.

Și chiar știa ce simțea Sam pentru ea. Vedea asta în fiecare atingere, în fiecare sărut, în fiecare cuvânt pe care îl murmura pe pielea ei noaptea, târziu, la ea în pat. Cu toate astea, să audă acele lucruri în plină zi, de la oamenii cei mai apropiați de ei, o învăluia într-o căldură plăcută. Le zâmbi și se duse spre firmă.

– Hei! strigă Cole, iar ea privi în urmă. Ia-l ușor!

– Ce vrei să spui?

Tanner chicoti.

– Vrea să spună că Sam face pe cel mai tare din parcare când de fapt e un...

– Sunt suficient de tare în parcare să vă bat până vă sună apa în cap, domnițelor, zise Sam din spatele lor.

– Până-aici ți-a fost! îi șopti Cole lui Tanner.

Tanner nu păru câtuși de puțin îngrijorat și o luă agale înspre firmă. Cole îl urmă, lăsându-i pe Becca și pe Sam singuri.

– Așa... zise ea, întrerupând tăcerea stânjenitoare ce se așternuse. Deci doar te faci că ești mare și tare?

Spre surprinderea ei, el izbucni în râs și o trase pe barcă, direct la el în brațe.

– Tu să-mi zici, îi răspunse, adulmecându-i gâtul. Ți se pare că mă prefac că sunt tare?

Ea își aminti cât de delicios de tare fusese în urmă cu două dimineți, înainte să plece pe mare, și scoase un oftat de plăcere.

Sam o strânse mai tare și-și lipi buzele de gâtul ei.

– Ador sunetul ăsta.

– Sam... șopti ea, înmuindu-se... și umezindu-se.

– Și sunetul ăsta, adăugă el, și-o sărută încet. Hai pe barcă. Vreau să-ți arăt ceva.

Ea pufni ușor.

– Am văzut-o deja.

– Bine că ești tu deșteaptă! zise el, plesnind-o ușor peste fund. Ai fost ocupată, spuse pe un ton detașat după ce o conduse în cabină.

– Da.

Spațiul era strâmt și închis, dar nu se simțea amenințată. Nu alături de Sam.

– În patru zile e petrecerea și sunt multe chestii de pus la punct pe ultima sută de metri. Plus că am lucrat și cu copiii și chiar ne iese restul cântecului. Mă rog... oarecum, râse ea. Cred că mi-aș dori să fie așa, nu că se și întâmplă neapărat.

– Super, zise el. Dar nu la asta mă refeream când am zis c-ai fost ocupată. Mă refeream la petrecerea de la Love Shack.

Ea rămase blocată.

– A, deci și tu ai văzut poza.

– Mi-a arătat-o sor-mea mai mică.

– Nu ai așa ceva.

– Mă refer la Cole.

Ea izbucni în râs.

– Ca să știi, unghiul din care a fost făcută poza arată totul un pic altfel decât era, de fapt.

– Te-a invitat la o întâlnire?

– Da.

– Și i-ai spus că ești ocupată? întrebă el.

– Nu știam că-s ocupată.

– O, dar ești, zise el cu glasul răgușit, incitant și sexual – o combinație mortală. Ești chiar foaaaarte ocupată.

– Cu ce?

– Cu mine.

Încercă să pară scandalizată, dar adevărul era că acele cuvinte de mascul alfa pursânge o înfierbântau și o înmuiau teribil. Înainte să-și dea seama cum să răspundă la acea încredere de sine aproape autoritară, se trezi

întoarsă spre masă. Unde erau cărțile de muzică pentru copii pe care le căutase online.

– Sam! exclamă surprinsă.

– Am oprit cu clienții în Seattle, îi spuse el la ureche. Ei au luat prânzul în centru, iar eu ți-am cumpărat astea.

Îi atinse gâtul cu buzele, în timp ce degetele lui experte îi desfăceau sutienul de la costumul de baie.

Ea icni și se întoarse brusc, ținându-și sutienul cu mâinile.

– Alo!

Sam zâmbi. Ei îi stătu inima în loc.

El îi văzu sfârcurile întărite și gata-gata să străpungă materialul costumului de baie și scoase un sunet aprobator, gutural, masculin.

– Ți-e dor de mine? o întrebă.

– Nu.

– Minți.

O mângâie încet pe ceafă, ferind zona unde funda de la costumul de baie îi iritase un pic pielea. Ea își desfăcu buzele, cu un geamăt ușor, iar el își prinse degetele în părul ei, ridicându-i fața înspre el și apropiindu-și buzele la câțiva milimetri de-ale ei. Chiar avea buze grozave.

– Bine... recunoscu ea. Poate mi-a fost dor de gura ta. Și de lucrurile pe care le faci cu ea...

El o sărută din nou, apoi își făcu loc între coapsele ei.

– Doar de gura mea?

– Mmmm... făcu ea, prefăcându-se că stă pe gânduri.

El o prinse de șolduri și se frecă de ea, făcând-o să-i simtă erecția impresionantă. Își înfipse unghiile în spatele lui și se frecă, la rându-i, de el.

– Da... poate mi-a fost dor și de alte lucruri.

El râse și o prinse cu mâinile de fund.

– Mie de tine mi-a fost dor, îi șopti cu buzele lipite de ale ei.

Spusele lui o luară prin surprindere și o făcură să se topească. Îl privi în ochi și se afundă în expresia de dorință pură pe care o simțea în ei. Poate n-avea

habar de ce le rezerva viitorul, dar următoarele minute aveau să fie ceva deosebit. Își trecu mâinile peste abdomenul lui sculptat și peste spatele cald și mătăsos.

– Acum, Sam?

– Nu, zise el, spre mare ei mirare. Chiar dacă mi-aș dori și sunt și curios dacă masa asta ne ține, m-am gândit toată ziua la ce-aș vrea să fac cu tine. Și o să-mi trebuiască ceva timp. Ore.

Ea se cutremură și se umezi instantaneu.

– Ore?

– Toată noaptea.

– În noaptea asta, atunci.

– Și poate și în noaptea următoare, plusă el.

Ea se cutremură din nou.

– În câte nopți vrei.

capitolul 23

Sam o conduse pe Becca pe punte, privindu-i fundul apetisant în timp ce urca scările în fața lui. Se gândea la cum îi zâmbise când îl văzuse, ceva mai devreme. Fusese fericită să-l vadă. Mai văzuse femei fericite să-l vadă. Femei care îl doriseră. Dar acea dorință era, de regulă, pur sexuală și, cu toate că fusese reciprocă, totul rămăsese la acel stadiu.

Dar Becca era altfel. Îi plăcea de ea în costum de baie, fără doar și poate. Îi plăcea de ea când trata cu clienții. Îi plăcea de ea când trata cu partenerii lui.

Îi plăcea de ea.

Era atât de pierdut în gânduri încât nu observă când Becca se opri și îngheță la vederea unui tip care stătea pe docuri și se uita țintă la ei.

– Jase, o auzi șoptind.

Jase împietrise, la rându-i.

– Bună, soră-mea.

Becca îl privi pe Sam cu o expresie pe care el nu reuși să o descifreze.

– Scuză-mă, zise ea încet, dar am de vorbit cu el.

Sam înțelese că voia un pic de intimitate pentru acea reuniune de familie și că ar fi făcut bine să plece din zonă. Dar, la naiba, nu avea de gând s-o facă. Așa că rămase pe barcă și își făcu de lucru cu parâmele, cu urechile ciulite la conversația dintre cei doi.

Apa avea calitatea asta specială. Ducea mai departe vocile. Ducea mai departe sunetele. Într-o zi senină și fără valuri auzise, din mijlocul portului, conversația dintre doi amanți iliciți. O auzise clar ca lumina zilei.

– Cum m-ai găsit? întrebă Becca.

– Ții minte când m-ai pus să descarc aplicația aia prin care-ți găsești prietenii, ca să știi mereu unde sunt? zise el. Ei bine, funcționează în ambele sensuri.

Becca îl privi lung.

– Deci în tot timpul ăsta când mă credeam liberă, vedeai mereu unde sunt? De ce-ai venit, Jase?

– Poate că mi-a fost dor de tine.

Becca îl studie cu atenție. Nu părea să creadă ce-i spusese.

– Ăștia nu-s ochii tăi, spuse ea într-un final.

– Ce naiba înseamnă asta? făcu Jase.

Becca îl mai studie câteva clipe, apoi făcu un pas în spate.

– Fir-ai tu să fii, Jase! spuse cu glas tremurat. Ai promis!

Jase băgă mâinile în buzunare și ridică din umeri, privind în gol, înspre apă.

– Mda... Ei, știi foarte bine că nu sunt bun la ținut promisiuni.

Ea pufni.

– Deci asta-i explicația ta? Nu te pricepi să îți ții promisiunile și pentru asta e-n regulă să nu ți le ții? Pentru Dumnezeu, Jase, maturizează-te!

Sam nu putut să nu se gândească la tatăl lui. Becca nu avusese decât sentimente de acceptare față de tată lui. Ceva îi spunea că povestea celor doi frați era mult mai

profundă decât părea. Jase închise ochii, de parcă era dureros să o privească.

– N-am fost niciodată așa puternic ca tine. Dacă acum te aștepți să fiu altfel e ca și cum ai crede în Moș Crăciun până în clasa a șasea, cum am crezut amândoi.

Becca râse sec.

– N-am crezut așa mult în Moș Crăciun, îi spuse ea. Doar m-am prefăcut. Pentru tine.

Jase îi aruncă o privire surprinsă.

– Da, confirmă ea. Voiai așa mult să crezi, încât m-am prefăcut. Am jucat o șaradă de dragul tău. Idiotule!

Îi dădu un ghiont care mai-mai că-l aruncă în apă.

– Isuse, Bex!

– Mi-ai promis! strigă ea, înghiontindu-l din nou. Mi-ai promis că vei reuși, că te vei duce la reabilitare și n-o să mai consumi. Ai zis că îți dorești o viață, o viață a ta. Una în care urma să nu mai ai nevoie de mine, să te sprijini de mine. Ai zis că vei lua lucrurile pe cont propriu.

– Iar tu ai spus că te sufocai încercând să mă salvezi, izbucni Jase, la fel de supărat. Ai zis că nu mai poți respira. Pentru Dumnezeu, Bex, ce era să fac odată ce mi-ai zis așa ceva?

– Așa că... m-ai mințit?

– Nu. Nu! repetă el când Becca scoase o exclamație de dezgust.

Se apropie de ea, dar ea îl evită și-l împunse cu arătătorul în piept.

– Am încercat să te salvez, îi spuse. Dumnezeu mi-e martor, chiar am încercat. Ani în șir, Jase.

– Știu, șopti fratele ei.

Din pieptul Beccăi țâșni un sunet care îi frânse lui Sam inima. Își dădea seama că acea întâlnire o dădea complet peste cap. Îi dorea și voia intens să facă ceva să îi vină în ajutor.

– Bun, deci de ce-ai venit aici? Și de ce acum? îl întrebă ea pe Jase.

El îi evită privirea.

– Te rog, Jase, zi-mi adevărul, îl imploră ea. Îmi datorezi măcar atât.

El dădu încet din cap, iar maxilarul îi zvâcni.

– Am concert diseară în Seattle. Speram s-o conving pe sora mea mai mare să cânte cu mine.

– O, Doamne! Cred că glumești! Îl privi în ochi și râse din nou, un râs sec, impresionat. Nu glumești, de fapt, continuă ea. Tu chiar crezi că aș... Râse din nou și se aplecă în față. Mi se blochează gâtul, zise ea privindu-și genunchii. Sper să mă sufoc rapid și fără dureri.

Jase zâmbi.

– Tot dramatică ai rămas.

Becca se îndreptă imediat și-l fulgeră cu privirea.

– Nu cumva să faci asta! Nu cumva să îndrăznești să mă faci să simt că e doar în mintea mea.

– Dar chiar e doar în mintea ta, zise el. Asta e fobia de scenă. Ignor-o.

– N-ai cum să ignori un atac de panică, răspunse ea printre dinți.

– Bex...

– Nu! La naiba! Vezi tu, tocmai de-asta am plecat! Uite ce e, știu că nu crezi în atacuri de panică și că nu ai fost niciodată agitat înainte de un spectacol. Nu știu dacă asta era pentru că într-adevăr nu ai emoții niciodată sau dacă bagi în tine atâtea substanțe, de atâta timp, că nici nu mai simți.

Jase făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi încasat o lovitură. Fratele și sora rămaseră apoi nemișcați, măsurându-se din priviri.

– Îmi pare rău, zise Becca într-un final. Am fost deplasată.

– Nu. O meritam, răspunse el, clătinând din cap. Mie îmi pare rău. Îmi pare rău că am apărut aici și te-am supărat. Că nu te-am anunțat. Dincolo de povestea cu concertul, voiam să te văd și, măcar o dată în viață, să mă asigur că ești bine, așa cum ai făcut tu mereu pentru mine. Avu un moment de ezitare. Mama și tata vin

cu avionul. Le-am promis că o să vin după tine și o să te aduc la concert diseară.

– Nu trebuie să promiți așa ceva, spuse ea, clătinând încet din cap.

– Normal, la ce s-a ales de toate promisiunile mele, zise el, apoi expiră adânc. Cred că te gândești că nici eu nu trebuia să vin.

– Așa e. Ți-am cerut să-mi dai timp. E singurul lucru pe care ți l-am cerut vreodată.

Jase o privi preț de câteva clipe, apoi dădu încet din cap. Becca se frecă la ochi. Expresia din privirea ei aproape că-l ucise pa Sam. Era plină de durere și de amintiri reprimate. Sam chiar nu înțelegea cum de Jase era în stare să se uite la ea fără să facă tot ce-i stătea în puteri să rezolve situația.

– Îmi pare rău, șopti Jase, dar nu era de ajuns, căci expresia Beccăi nu se schimbă în bine, ci în rău. Îmi pare rău că nu ți-am fost alături după ce s-a întâmplat cu Nathan...

Becca îi aruncă o privire ucigătoare.

– Taci!

Dar el nu tăcu.

– Nu mi-am dat seama de ce se-ntâmpla. Chiar am crezut că erați din nou împreună și nu mi-am imaginat că... Îmi pare rău că nu ți-am fost alături când aveai cel mai mult nevoie de mine. Știu că de-asta ai plecat, de fapt...

– Ție-ți pare rău doar că am plecat.

Jase o privi în ochi.

– Da. Îmi pare foarte rău că ai plecat. Mi-aș dori să fi fost mai atent, să fi ascultat cu adevărat.

Se opri, căci ea icni și-și acoperi gura cu mâinile.

– E prea puțin și e prea târziu, nu? șopti el.

– Nu... nu știu... Da, zise ea, închizând ochii.

Jase închise ochii, la rându-i.

– Nu trebuia să vin, zise el din nou.

Văzând că ea nu îl contrazice, oftă din rărunchi.

– O să-ți dau un mesaj cu coordonatele concertului de diseară, bine? Te rog, măcar gândește-te la asta.

Becca descuie biroul și rămase pe loc, fără să se gândească la nimic. Simțea în interior o energie extrem puternică și nu știa cum s-o convertească. Nu reușea să se concentreze la nimic, cu toate că știa că erau atâtea de făcut. Petrecerea era doar în câteva zile. Avea cam un milion de chestii de făcut.

Și nu făcu nimic din ele.

Auzi pași în spatele ei și se forță să nu se miște. Știa că Jase n-avea să o urmeze înăuntru, după lucrurile pe care și le spuseseră.

Știa că o să fugă cât o să-l țină picioarele.

Și fix asta făcuse. Era foarte posibil să o aștepte până termina programul și să revină ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să zâmbească fermecător, să o ducă cu zăhărelul, să se uite la ea ca și cum nu se putea concentra asupra altcuiva, iar ea să ofteze și să îl ierte. Să îl ajute. Să facă orice ar fi necesar.

Îl văzuse pe Sam făcând toate astea cu tatăl lui, așadar și ea putea s-o facă. Se duse spre tejghea și își făcu de lucru, forțându-se să-i zâmbească clientului. Numai că nici un client își făcu apariția. Și nici Cole. Nici Tanner. Nu era cineva la care să prindă zâmbetul ei fals.

Era Sam.

Becca nu spuse nimic. Nu era sigură că își putea controla vocea. Plus că nu mai era nimic de zis. Își imaginase că el auzise deja mult mai mult decât și-ar fi dorit ea, dar nu era ca și cum putea schimba ceva. Putea, în schimb, să facă tot posibilul să mușamalizeze totul. La o adică, își terminase programul. Putea să plece acasă să-și lingă rănile.

Când apărea de obicei, intra cu mersul lui ca de felină, părând mereu să dețină controlul absolut și părând mereu degajat și în largul lui. De data asta rămase în prag și nu se mișcă până nu li se întâlniră privirile. Abia

atunci se îndreptă spre ea, o luă de mână și o trase înspre el.

– N-am de gând să discut despre asta, zise ea, lipită de tricoul lui. Am de gând să fac un singur lucru, și clar nu e să vorbesc.

El se aplecă ușor și o sărută pe creștet. Becca se aștepta să o îndepărteze, dar el închise ușa cu o ușurință care o enervă, căci ei îi trebuiau mereu două mâini ca să o închidă.

– Sper că nu mă tachinezi, puse ea, în timp ce el o purta către depozit. Ar fi o mare răutate din partea ta.

Ușa era închisă. El trecu prin fața ei și o purtă pe o ușă laterală pe care nu o observase până atunci și o trecu printr-un hol pe care, de asemenea, nu îl știa. Prima ușă dădea spre biroul lui. El o descuie, o împinse cu blândețe înăuntru și apoi o închise în urma lor.

– Sam...

– Taci un pic.

Ba nu, la dracu! Tăcuse aproape toată viața. De fapt, chiar toată viața. Fusese fata bună, le făcuse tuturor pe plac și nu mai putea fi acea persoană, pentru că simțea că se scufundă. Așa că deschise gura să-i spună unde să-și bage îndemnul să tacă, dar el o sărută.

Încet. Blând.

Dar nu voia încet și blând, așa că făcu ce-i făcuse el nu cu mult timp în urmă. Îl împinse la perete îl bloca cu trupul ei și-i aplecă fața spre ea. El o apucă de șolduri și o strânse. Voia să o împingă, să preia el controlul, dar gestul ar fi făcut-o să se simtă și mai neputincioasă și asta ar termina-o. O simțea.

– Sam, șopti ea, incapabilă să spună mai mult.

Probabil simțise ceva în tonul vocii ei. Sau poate deja o cunoștea atât de bine că îi citea gândurile. Cert e că brațele i se desprinseră de pe șoldurile ei și o cuprinseră într-o îmbrățișare caldă și intensă. Dar ochii lui... La naiba, ochii nu-i erau plini de pasiune, ci de preocupare și îngrijorare.

Pentru ea.

Erau ultimele lucruri pe care le voia.

– Ține-mă, îi spuse ea. Îi ceru. Doar acum, ține-mă strâns.

– Becca... spuse el.

Dumnezeule, tonul lui era atât de serios, aproape solemn. O mângâie pe spate, apoi își prinse degetele în părul ei și-o făcu să-și lase capul pe spate ca să-l privească în ochi. Îi cercetă expresia, cu o privire controlată și atentă.

– Nu sunt fragilă.

Îl sărută în colțul gurii, apoi își trecu buzele peste linia puternică a maxilarului, ajungând la ureche, pe care o linse și-o frecă ușor cu dinții, provocându-i un oftat aspru care o umplu de fiori.

– Să nu îndrăznești să mă tratezi de parcă-aș fi de sticlă. N-o să mă sparg, Sam. N-o să cedez.

– Poate ar trebui s-o faci.

Nu. La naiba, nu!

– Vreau doar să simt și ceva plăcut. Te rog, Sam, fă-mă să simt ceva plăcut. Să simțim amândoi ceva.

– Nu pot.

Ea îngheță preț de-o clipă, apoi încercă să se elibereze din strânsoarea brațelor lui, dar el nu-i dădu drumul.

– Nu pot să te fac să simți ceva plăcut, îi șopti cu buzele aproape lipite de ale ei. Dar pot să te fac să simți ceva grozav.

Drept răspuns, ea îl sărută pe gât, apoi între gât și umăr. El scoase un geamăt, își lăsă capul în jos și intră în jocul ei. Îi prinse buza de jos între dinți, iar ea își prinse un picior în jurul lui, de parcă ar fi vrut să se cațăre pe el ca pe-un copac. El își trecu mâna sub cealaltă coapsă și-o ajută să-l încalece din picioare. Apoi se întoarse și-o lăsă pe canapea, lăsându-se jos lângă ea.

– Acum? șopti ea cu glasul încărcat de dorință și nerăbdare, trecându-și brațele în jurul gâtului lui.

– Da. Chiar acum.

Și se ținu de cuvânt. Nu fu plăcut, ci grozav.

capitolul 24

Beccăi îi luă ceva timp, dar într-un final mușchii ei își recăpătară memoria și reuși, astfel, să se miște. Ea și Sam se îmbrățișară, apoi el o conduse în mica bucătărie. Trase un scaun, îi făcu semn să se așeze și se duse la frigider. Becca încă se simțea cam dată peste cap după combinația dintre șocul emoțional provocat de apariția lui Jase și sexul grozav de care tocmai avusese parte. Se așeză și privi în jur.

– Ești foarte generos că mă lași să petrec atâta timp în bârlogul tău.

– Poate-mi place să te văd în el. Îi aduse un suc și un pahar cu gheață și i le puse pe masă. Bea, îi spuse.

Ea se uită la cutia de suc.

– N-ai ceva mai tare? Cam la 100 de grade, așa?

Se așteptase ca el să zâmbească, dar o privea serios.

– Nu mai țin așa ceva pe-aici.

Ea desfăcu cutia și turnă sucul peste gheață.

– Nu mai?

El o privi în ochi.

– Îmi plăcea prea mult.

– Și-ai fost la Alcoolici Anonimi?

– Nu. M-am lăsat brusc.

Ea oftă și mai luă o gură de suc. Puse paharul pe masă și se șterse la gură.

– Ai decis să renunți și ai renunțat. Problemă rezolvată. De ce nu pot toți să facă asta?

– Trebuie să renunți din motivele potrivite, răspunse el.

– Și care au fost motivele tale?

– Am decis că vreau să apuc să mor de moarte bună.

– E un motiv bun, oftă ea.

Își făcea de lucru cu condensul de pe pahar când Sam îl dădu la o parte, își trecu piciorul peste scaunul ei și o trase cu totul spre el, astfel că deveni prizonieră între coapsele lui.

– Vorbește cu mine, Becca.

– N-o să mă duc la Seattle în seara asta ca să cânt cu Jase.

– Asta am înțeles deja.

– Dacă mă duc, o să am un atac de panică.

– Am înțeles și asta.

Îi prinse brațele și o mângâie cu blândețe, gest care o făcu să vrea să îi spună mai multe. Mai multe decât voia.

– Când s-a întâmplat prima dată aveam 17 ani, începu ea să povestească. Mă înălțasem cu 15 centimetri în doar 6 luni și, lucru foarte ciudat, degetele parcă nu mă mai ascultau, nu-mi mai funcționau ca înainte. Îi făceam de râs pe toți. Pe ai mei, pe Jase...

Clătină încet din cap.

– Mie mi se pare absolut firesc să ai trac la 17 ani. La orice vârstă, de fapt, zise el.

– Poate, suspină ea. M-am luptat cât am putut. Am reușit să mai cânt încă 10 ani și, cu toate că îmi plăcea la nebunie, a fost o perioadă foarte grea. Ajunsesem că iau anxiolitice ca să pot cânta. Iar Jase... începuse să-mi fure din ele. Am închis ochii și l-am lăsat. După care a trecut la... alte substanțe. Analgezice de care făcea rost de la un alt instrumentist. Și-așa s-a creat dependența.

– N-a fost vina ta, spuse el încet.

Ea îl privi în ochi.

– Am renunțat la cântat tocmai când el avea mai mare nevoie de mine. Îmi lipsea muzica, dar nu suficient cât să îmi depășesc fobia.

El îi acoperi mâna cu a lui și degetele li se împletiră.

– Pe acea Becca pe care o cunosc n-o sperie nimic pe lume. Mă rog, în afară de păianjeni.

– Și de bufniturile nocturne, adăugă ea, râzând.

Se uită înspre mâinile lor, impresionată de cât de mari și de capabile erau ale lui.

El îi strânse ușor degetele.

– Cine e Nathan?

Întrebarea o făcu să tresară. Sau poate felul în care sunase numele lui Nathan rostit de Sam. Încercă să se tragă de lângă el, dar se mișcă prea brusc și vărsă paharul cu suc.

– Of, rahat! Îmi pare rău!

Dădu să sară de pe scaun, dar Sam o prinse de braț și o opri.

– Nu-i nimic, îi zise și, ignorând micul dezastru, o trase îl poala lui.

Becca se ghemui și-și îngropă fața în gâtul lui. El o strânse în brațe și o lăsă să-și găsească locul și să se acomodeze, dar nu prea mult. Pentru că Sam era omul care nu fugea de probleme, ci le înfrunta oricând simțea că e momentul. Nu era niciodată calea ușoară. Nici calea rapidă.

Era calea corectă.

Și, de regulă, ea admira asta enorm.

– Nathan era managerul nostru, răspunse într-un târziu. Iar după ce eu m-am retras a rămas managerul lui Jase.

El o mângâie ușor pe păr.

– El e cel care ți-a făcut rău, îi spuse.

Becca își apăsă mai tare fața de gâtul lui, respirându-l, practic. Mirosea a mare și a lemn. Și mirosea și a ea, ceea ce o făcu să zâmbească, dar brusc se simți că se sufocă. Sam nu făcu decât să o strângă ușor în brațe într-un fel care o făcea să se simtă la căldură, în siguranță și prețuită, și îi oferi răgazul de care avea nevoie cu disperare.

– Era un vechi prieten de familie, spuse ea. Iar eu făcusem o pasiune teribilă pentru el, de pe la 17 ani. El a fost cel care m-a convins să nu mă las de muzică atunci când am avut acel puseu de creștere.

– Câți ani avea atunci?

– Poftim?

El îi ridică ușor capul și o privi în ochi.

– Tu aveai 17 ani, iar el...?

– Avea 27.

– E o diferență de vârstă destul de mare pentru o pasiune.

– Poate tocmai asta a fost, într-un fel.

În comparație cu Jase sau cu băieții de vârsta ei, Nathan era deja adult. Era inteligent, amuzant și al naibii de chipeș...

– S-a dat la tine, spuse Sam.

Nu era o întrebare, ci o evaluare la rece.

– Nu înainte să împlinesc 21 de ani și să fiu majoră. Am fost... împreună o vreme. N-a fost ceva serios.

Asta urmase abia mai târziu.

– Te-a făcut să cânți în continuare.

– Da, răspunse ea. Până după ce ne-am despărțit. După aceea, nici Dumnezeu însuși n-ar fi putut să mă facă să mai cânt. Dar, ce să zic, Nathan a făcut tot posibilul.

– Povestește-mi, îi ceru el, iar ochii lui verzi, adânci și pătrunzători n-o slăbeau o clipă.

Ea trase în piept mirosul lui cald și protector și găsi curajul de a continua să vorbească despre cele întâmplate.

– Eram împreună, spuse ea. Devenise destul de serioasă treaba. Mult mai serioasă. Eram un cuplu, practic. Și chiar m-am străduit să mai cânt. Pentru Nathan, pentru Jase, pentru toți. Doar că n-am putut.

– Lasă-mă să ghicesc. Lui Nathan nu i-a picat bine.

– L-a frustrat, de-a dreptul. Eu îl frustram, recunoscu ea. Și a devenit... altfel. Nemulțumit.

„Rău", își spuse în sinea sa.

– L-am părăsit, continuă ea. Iar lucrurile au luat o întorsătură cam urâtă.

Sam o privi cu o expresie liniștită, dar fermă.

– Cât de urâtă?

Ea închise ochii sub atacul frontal al amintirilor pe care reușise să le țină îngropate ani la rând. Își înghiți nodul din gât.

– Urâtă. Am refuzat să cedez în fața presiunii și să rămân cu el. Dar era prieten de familie, așa că drumurile ni se tot intersectau. Mult. Era important în viața părinților mei, în viața lui Jase, era important și pentru cariera lui... Așa că am făcut tot posibilul să mențin lucrurile la un nivel amical.

– E de mare rahat că ai fost nevoită să faci asta.

Becca deschise ochii. Privirea lui Sam nu mai era calmă, cum era de obicei.

– Nu știu mare lucru despre familie, continuă el, dar știu clar că ai tăi ar fi trebuit să îți fie loiali.

– Da, dar nu înțelegi. Eram ca o familie, cu toții. Părinții lui Nathan fuseseră colegi de facultate cu ai mei. Eram apropiați cu toții. Foarte apropiați.

– Tot e de rahat, zise Sam. Mai povestește-mi despre situația urâtă.

Ea îi privi pieptul. Pieptul acela lat. Era multă forță brută în trupul lui și o cultivase bine prin munca fizică, atât pe apă, cât și pe uscat. Și, cu toate astea, nu era o forță care să îi inspire teamă pentru că știa că n-ar folosi-o niciodată împotriva ei. N-ar îmbrânci-o la nervi și n-ar încerca să-și ia de la ea ce-și dorea, dacă nu dorea și ea. Niciodată n-ar...

– Becca, spuse Sam prinzându-i fața în mâini și extrăgând-o din trecut în clipa prezentă.

– Erau multe petreceri și reuniuni de familie, continuă ea. În serie de duminică, ai mei dădeau niște chefuri pe cinste și toată lumea venea. După ce l-am părăsit pe Nathan nu m-am mai dus, ca să nu fie el nevoit să nu mai vină.

Sam se crispă și strânse buzele, spunându-i, fără să fie nevoie de cuvinte, ce părerea avea despre faptul că familia ei îngăduise așa ceva, dar așteptă ca ea să continue.

– Anul trecut, în ziua când făceam 28 de ani, mama, tata și Jase m-au convins să îmi organizeze o petrecere acasă la ei.

– Spune-mi că nu ți-ai invitat și fostul la ziua ta!

– Cum ți-am zis, era un prieten de familie, și încă unul foarte apropiat.

– Tot nu trebuia să se-ntâmple așa ceva, scumpo.

Erau cuvinte pe care nu își dăduse seama că avea nevoie să le audă și scoase un oftat tremurat.

– Nathan a apărut la petrecere și mi-a spus că voia să fim din nou împreună, dar știam ce voia, de fapt, cu adevărat.

– Ce anume?

– De la cea mai recentă internare la dezintoxicare, Jase avea suișuri și coborâșuri. Întârzia la spectacole, pe unele le rata chiar cu totul...

Sam lăsă capul în jos și înjură în barbă, apoi ridică din nou privirea.

– Deci Nathan voia ca tu să-l ții pe Jase în frâu.

– Da.

– Nu e treaba ta.

– Ba da. Era treaba mea, Sam!

El înjură din nou, de data asta nu tocmai discret.

– Asta a fost treaba mea toată viața, continuă ea. Dar Nathan voia ca și eu să cânt. Se gândea că asta ar ajuta.

– Iar tu n-ai putut, intui Sam.

– N-am putut să fac nici una, nici alta. Am încercat să-i explic lui Nathan la petrecere, dar era băut.

Sam înlemni.

– Așa că i-ai dat un șut în boașe și l-ai lăsat să țipe ca o soprană, pe podea.

Ea clătină din cap.

– Mi-ar plăcea să spun că da, dar nu așa a fost.

– Cum a fost?

Simți că i se taie răsuflarea, dar reuși să se adune.

– N-a înțeles că nu vom mai fi împreună. Nici nu mă asculta. Mă vedea doar ca pe un obstacol între el și succesul pe care și-l dorea.

Închise ochii, copleșită de amintirea chinuitoare, dar își dădu seama că făcând asta revedea totul cu ochii minții, așa că îi redeschise și se uită fix la Sam.

– Mi-a spus că îi eram datoare. Mi-a spus că în cel mai rău caz trebuia să mă prefac față de Jase că suntem împreună, ca să se simtă din nou parte a unei familii mari și fericite. Mi-a spus că avea să mă sărute și că trebuia să-i întorc sărutul.

– Becca... murmură el, înțelegând mult prea bine totul.

Își lipi din nou fața de gâtul lui și își dădu seama că nu povestise asta nimănui în afara familiei ei.

– I-am spus că da, sunt de acord să-l sărut de față cu Jase. N-aveam altă soluție, Sam, eram moartă de îngrijorare pentru fratele meu și simțeam atâta presiune din partea familiei...

– Scumpo, zise el, mângâind-o pe spate. Nu e vina ta.

Avea atingerea plină de căldură și calmă, vocea calmă, dar ochii îi aruncau săgeți de furie.

– Îmi spui ce s-a întâmplat? o întrebă cu blândețe.

Putea oare? Habar n-avea, dar trase aer în piept și încercă.

– Jase ne-a văzut sărutându-ne, a ridicat paharul înspre noi și s-a dus înăuntru. Așa că am crezut că gata, asta a fost. Dar Nathan m-a împins în mica magazie de lângă piscină, unde erau depozitate diverse echipamente pentru piscină. Și-acolo el... noi...

Se opri și clătină din cap. Se părea că nu putea totuși să îi spună.

Pe spatele ei, mâinile lui Sam rămaseră nemișcate câteva clipe. Apoi el expiră adânc și își relaxă degetele, cu ceva efort.

– Te-a violat.

Ea ridică privirea, gata să spună că nu fusese viol din moment ce-l cunoștea pe Nathan. La naiba, se culcase cu el de multe ori. Fusese însă la consiliere psihologică și știa adevărul. Fusese viol.

Sam continuă să o mângâie pe spate.

– Nu urăsc bărbații, zise ea dintr-odată.

Sam o cuprinse strâns în brațe și o sărută pe frunte.

– Iar pentru asta îți sunt recunoscător pe viață, spuse el cu glasul ușor răgușit, de parcă s-ar fi chinuit să își țină emoțiile în frâu. Înțeleg, în schimb, că nu mai suporți spațiile mici și închise. Unde e Nathan acum?

– Am fost o proastă, spuse ea, cu buzele lipite de pieptul lui.

– Unde e?

Ea clătină din cap. Nu era sigură că el înțelesese.

– Am încercat să le spun alor mei, dar nu se poate spune c-au înțeles. Știau că avusesem relații cu el înainte, așa că...

– Vrei să zici că n-au vrut să îl denunți? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Era fiul unor prieteni de familie. Ai lui...

– Era pe dracu'! spuse Sam cu asprime.

– Am minimizat situația, Sam. Jase era foarte fragil pe-atunci. Dacă îl denunțam și ajungea la închisoare, l-aș fi privat pe Jase de încă ceva. N-am vrut să înrăutățesc lucrurile, așa că mi-am tot spus că am făcut sex cu Nathan de bunăvoie înainte și că puteam să gestionez lucrurile. Și că trebuia doar să păstrez distanța.

Închise ochii pentru că știa că fusese slabă și lașă alegând acea cale și nu voia să vadă dezamăgirea din ochii lui.

– Voiam doar să treacă, Sam. Nu-mi doream nimic mai mult.

– Și unde-i acum nemernicul, Becca?

– E mort. Nathan a murit.

– L-ai ucis, zise el, iar în vocea și în ochii lui nu se citea o urmă de reproș.

– A, nu! exclamă ea, izbucnind într-un râs nervos. Nu eu l-am omorât, ci un TIR.

Trase aer în piept și încercă să-și controleze respirația. O ajuta atingerea lui Sam, care nu își luase mâinile de pe ea.

– Mergea cu motocicleta pe autostradă și l-a lovit TIR-ul. A murit pe loc.

– Păcat, spuse Sam ca și cum și-ar fi dorit să fi avut el însuși ocazia să-l omoare pe Nathan.

Becca dădu să râdă, dar se blocă în clipa în care el își trecu degetele prin părul ei, îi ridică fața spre el și o privi în ochi.

– Ești absolut incredibilă, zise el cu convingere.

– Nu tocmai, spuse ea, încercând să glumească. Sunt ratata clasică.

El nici măcar nu zâmbi. Menținu contactul vizual.

– Incredibilă, repetă blând, dar cu o intensitate aproape sălbatică.

Becca simți că nodul din piept începe să slăbească pentru prima dată de când... de când își putea aminti.

O duse acasă, în pat, și făcu dragoste cu ea lent și pe îndelete. Apoi nu tocmai lent. Iar apoi ea adormi, convinsă de două lucruri. Primul, că era posibil ca Sam să creadă cu adevărat că e incredibilă, dar că ea sigur credea asta despre el. Al doilea, că nu se îndrăgostea de el. Se îndrăgostise deja. Până peste cap.

A doua zi dimineața, Becca se trezi singură. Nu era ceva neobișnuit după o noapte cu Sam. Deși nu îi plăcea să se trezească dimineața, o făcea ca să iasă la alergare cu Ben sau ca să facă surfing.

Făcu duș, cu mintea plină de imagini din noaptea precedentă. Sam în patul ei, șoaptele lui senzuale, spatele lui asudat în timp ce-o ducea pe culmile plăcerii iar și iar și iar...

Erau amintiri minunate, dar trebuia să și le scoată din cap pentru că avea mult de lucru, în special pentru petrecere. Traversă aleea și se îndreptă spre firmă.

În mod normal, la acea oră nu se auzea decât zgomotul valurilor lovindu-se de țărm, ritmic și liniștitor, care îi devenise la fel de firesc precum respirația. De regulă, și pescărușii aveau ceva de zis. Din când în când, băieții erau la doc sau la barcă și glasurile bărbătești li se-auzeau de departe.

Dar în acea dimineață auzea două voci cunoscute, una de bărbat și alta de femeie. Când ajunse la colț, Becca înlemni văzându-l pe Sam stând de vorbă cu... părinții ei.

capitolul 25

Becca se uită lung la Sam și la părinții ei care, era limpede, aveau o discuție foarte aprinsă. Din cauza șocului, rămase complet nemișcată.

– Mamă? Tată?

Evelyn și Philip Thorpe se întoarseră și-o priviră nedumeriți.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Becca. Ce faceți aici?

– Jase ne-a dat adresa, spuse mama ei, urmărind cum Sam se apropie de Becca și o sărută pe frunte. Dar ne-am rătăcit și n-am reușit să găsim apartamentul.

Evelyn făcu un pas spre ea, cu brațele desfăcute, iar Becca îi acceptă îmbrățișarea. Tatăl ei o îmbrățișă, la rându-i, dar totul avea un aer nefiresc, forțat. Nu era, în schimb, nimic nefiresc sau forțat în felul în care Sam o prinse de mijloc, lipind-o de el. Luată prin surprindere de demonstrația publică de afecțiune, își ridică privirea înspre el. Fusese să înoate sau să se dea cu placa, sau poate tocmai făcuse duș, pentru că avea părul ud, iar cârlionții îi alunecau ușor pe gât și pe ceafă. Părea în gardă, dur ca o stâncă, iar brațul cu care îi cuprinsese mijlocul arăta că era decis să o protejeze.

Tensiunea plutea în aer. Atmosfera era vădit tensionată, făcând-o să se întrebe ce mama naibii se spusese până să apară ea.

– Jase chiar sperase că o să vii la concert aseară, zise mama ei.

Becca o privi în ochi.

– Nu am... N-am putut.

– Știu, zise Evelyn uitându-se la Sam. Sau, mai bine zis, acum știu mai bine.

Sam nu spuse nimic, păstrându-și, ca de obicei, părerile pentru sine. Becca miji ochii înspre el, dar el nu reacționă, ci doar îi susținu privirea cu calm și stăpânire de sine. La naiba, era bun. Niciodată nu reușise să mențină contactul vizual mai mult decât el.

– Am închiriat o mașină în Seattle, continuă mama ei. Am vrut să te vedem înainte de plecare. Am... conversat un pic cu Sam, spuse ea cu un aer prudent. Nu ne-ai spus că ai iubit.

Zâmbetul îi păli, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Of, Becca, era mai bine dacă ne spuneai. Am fost așa îngrijorată să te știu plecată de una singură, mai ales că ne-ai spus că nu vrei să vină nimeni în vizită și că ai nevoie de timp. Dacă știam că ai iubit, nu mi-aș mai fi făcut atâtea griji.

– Mamă...

O dată dacă mai auzea cuvântul „iubit" risca să facă atac cerebral.

– Sam e șeful meu.

– Și iubitul tău, zise Evelyn, întorcându-se spre Sam pentru confirmare. Nu-i așa?

Sam încuviință cu o scurtă mișcare a capului, iar când Becca se holbă la el, ochii lui zâmbiră. Nu și gura, ci doar ochii. Nu știa exact ce să înțeleagă din asta, dar simți o căldură plăcută în tot corpul. Se întoarse înspre mama ei.

– Îmi pare rău că ți-ai făcut griji, dar sunt bine. Faptul că am sau nu un iubit nu schimbă asta.

În timp ce pronunța cuvintele Becca își dădu seama că, pentru prima dată după multă, multă vreme, nu mințea când spunea că îi e bine. Chiar îi era bine. Ba chiar nu-i fusese niciodată mai bine. Zâmbi și-i prinse privirea lui Sam, care se uita la ea cu un aer posesiv, apoi cu căldură.

O căldură care i se transmise direct în inimă.

– Sam zicea că poate luăm micul dejun împreună, spuse mama ei.

– A! exclamă Becca, care nu era tocmai convinsă că voia să aibă parte de un interogatoriu de o oră legat de Jase.

– Draga mea, te rog, interveni tatăl ei, strângându-i mâna cu blândețe. Avem niște lucruri să-ți spunem, iar eu și mama ta sperăm că vei fi dispusă să ne asculți.

Becca îl privi direct în ochi și văzu acolo suferință și regret, dar încercă să nu se lase cuprinsă de vinovăție.

– OK, zise. Mergem să luăm micul dejun.

Și porniră spre local, un grup de patru cât se poate de neobișnuit.

Era încă devreme, dar localnicii erau extrem de harnici și unii dintre ei erau clienți obișnuiți la mic dejun. Câțiva îi făcură Beccăi cu mâna.

– Lumea te cunoaște, observă mama ei cu mirare.

Becca înțelegea senzația. Nici mama ei nu trăise vreodată într-un oraș mic și dezvoltase un respect sănătos pentru viața privată. Numai că în Lucky Harbour nu exista noțiunea de discreție. Jax îi spusese într-o seară că puteai să-ți lași lingouri de aur pe bancheta din spate a mașinii și nimeni nu s-ar atinge de ele. În schimb, a doua zi toată lumea avea să vorbească despre asta. Nu prea existau secrete.

– Îmi place aici, spuse ea și se uită la Sam.

Sam îi zâmbi. Îi zâmbi și ea, știind că totul avea să fie în regulă. Cumva.

– Concertul lui Jase a fost fantastic, începu să povestească Evelyn. După spectacol a ieșit cu organizatorii și a stat până târziu. Diseară are încă un concert și de-asta n-a venit și el cu noi.

Lui Jase i se găseau mereu scuze, iar Becca acceptase asta cu mult timp în urmă. Dar nu mai putea continua.

– Mamă, Jase are o problemă. Trebuie să se ducă la dezintoxicare.

Spusese asta și în trecut, dar nu auzise, drept răspuns, decât alte scuze. Ba chiar se ajunsese la certuri. Numai că de data asta mama ei nu mai sări să o asigure că Jase

nu are nevoie să meargă la dezintoxicare. De data asta ochii i se umplură de lacrimi. Își duse mâna tremurândă la gură. Tatăl ei o îmbrățișă, iar Evelyn îi zâmbi trist. Apoi clătină din cap și, peste masă, luă mâna Beccăi într-a ei.

– Știu, spuse ea simplu.

– Știi? făcu Becca, luată prin surprindere.

– Da.

Evelyn își șterse o lacrimă și privi în jur ca să se asigure că nimeni nu trage cu urechea. Nu-i plăcea să-și arate emoțiile decât dacă era pe scenă.

– Știam de ceva vreme, continuă ea încet. Numai că nu am vrut să accept realitatea. Dar după ce ai plecat... Se opri să-și sufle nasul. După ce-ai plecat totul a devenit mult mai clar.

– L-ai protejat, Becca, spuse tatăl ei. Nu ne-am dat seama cât de mult pentru că ne protejai și pe noi. Când, de fapt, noi ar fi trebuit să te protejăm pe tine.

Becca renunță să mai privească paharul cu apă ca și când ar fi conținut răspunsuri la întrebările existențiale și se uită la Sam.

– Ce le-ai spus?

– Nu fi supărată pe el, interveni Evelyn. Nu ne-a spus decât adevărul. A fost dureros, dar trebuia să auzim acele lucruri. Iar săptămâna trecută au venit la noi soții Seagal.

Părinții lui Nathan.

– Ne-au mărturisit că știau cât de... teribil s-a purtat cu tine la sfârșit...

Glasul i se frânse. Începu să lăcrimeze din nou. Încercă să scoată un șervețel din suportul de pe masă, dar nu reuși.

– Fir-ar să fie!

Sam scoase mai multe și i le oferi.

– Sunt... zdrobită, spuse Evelyn, ștergându-și lacrimile. Nu am înțeles atunci... Draga mea, trebuie să știu ceva.

– Ce anume? întrebă Becca, înghițindu-și cu greu nodul din gât.

– Dacă... dacă o să ne ierți. Poți? Poți să ne ierți?

– Nu, îi spuse tatăl ei lui Evelyn. Nu avem dreptul să-i cerem așa ceva. Amintește-ți, e nevoie de fapte, nu de vorbe. Nu vrem decât să-i fie bine.

Din felul în care el se uită la Sam, Becca își dădu seama de unde izvorau acele cuvinte. Ezită o clipă, dar apoi îi simți mâna strângându-i ușor coapsa, dându-i putere. Nu din puterea lui, de care dispunea din plin, ci pe cea pe care o simțea începând să izvorască dinăuntrul ei.

– Mamă, sunt bine, spuse ea cu blândețe.

Se minună de cât de adevărată era afirmația. Și asta se datora și orașului Lucky Harbor. Prietenilor ei de aici. Păcii și bucuriei pe care le găsise aici.

Lui Sam însuși...

– Știu că e prea târziu, zise mama ei, dar ai cuvântul meu că n-am să mai găsesc scuze pentru Jase. Niciodată. Ți-am greșit, Becca. Am preferat să suferi tu decât să privim adevărul în față. Nu-ți pot cere să ne ierți pentru asta, dar... Dar ne pare rău, iubito, suspină ea. Ne pare atât de rău.

Becca simți iar un nod în gât. Era pe punctul să-i dea lacrimile. Tatăl ei își drese vocea și atunci observă că ochii îi erau nefiresc de roșii.

– Când ne-am dat seama de greșelile pe care le-am făcut, ne-am mai dat seama de ceva, zise el. Și lui Jase i-am greșit. I-am dat prea multă putere. Senzația că i se permite orice. Dar gata, până aici. Am venit să discutăm cu el și să vedem dacă e dispus să meargă la dezintoxicare.

– Și? întrebă Becca.

Pe chipul tatălui ei se citea suferință și tristețe.

– Nu e pregătit. Nu știm dacă va fi vreodată pregătit. Nu putem decât să facem un pas în spate și să așteptăm să-și dea singur seama.

– V-am pierdut pe amândoi, șopti Evelyn. E numai vina noastră. Te iubim, scumpa mea. Te iubim atât de mult.

Îl simți pe Sam tensionându-se brusc. Nu știa de ce. Luă mâna mamei într-a ei,

– Nu m-ați pierdut. Sunt încă a voastră, mamă. Mereu voi fi.

Pe parcursul zilei, Sam veghe asupra ei cât putu, dar nu reuși să fie prea subtil. Pe la prânz, Becca îi spuse că dacă îi mai dă atâta roată ca un uliu o să pună mâna pe telefon, o să o sune pe Lucille și o să le rezerve, ei și restului grupului de pensionari, o ieșire la snorkeling cu Sam drept instructor. Atunci își dădu el seama că era departe de o cădere nervoasă și că gestiona situația în singurul mod în care știa – îngropând lucrurile neplăcute și mergând mai departe. Așa că-i dădu pace.

La finalul zilei de lucru, fu ușurat când ea își băgă capul la el în atelier și o văzu că era absolut în regulă.

– Mă duc la centrul recreațional, zise Becca și dădu să plece imediat.

Abia reuși să o prindă de mână și să o tragă înăuntru. O rezemă ușor cu spatele de perete și-i luă fața în mâini. Îi cercetă privirea și observă cu satisfacție că era remarcabil de senină și de calmă. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos, făcând-o să surâdă.

– Chiar sunt bine, îi zise ea.

– Da?

– Da, răspunse ea și-l trase înspre ea pentru un sărut rapid, dar fierbinte, apoi în împinse ușor. Trebuie să plec.

El își scoase telefonul.

– Ai la dispoziție jumătate de oră.

– Doar drumul durează 10 minute.

– Atunci ai 20 de minute.

– Pentru? întrebă ea, iar privirea i se înmuie.

– Pentru orice-ți trece prin minte, zise el și o sărută pe gât. Ce-ți trece acum prin minte, Becca?

Când buzele îi atinseră zona sensibilă din spatele urechii, ea gemu ușor.

– Toate lucrurile care-mi trec prin minte ar dura mai mult de 20 de minute, șopti.

– Lasă-mă să-ți arăt că greșești, șopti, la rândul lui, și-și trecu palmele peste șoldurile ei, apoi pe sub sâni, ciupindu-i ușor sfârcurile deja întărite.

Becca închise ochii, gemu din nou și se arcui, împingându-se înspre el.

– Aici? La perete? îl întrebă cu speranță în glas.

– Nu, râse el cu buzele lipite de gâtul ei. Data trecută aproape că te-am strivit când mi-au cedat picioarele.

Ea arătă spre masa lui de lucru și începu să-l tragă într-acolo. La jumătatea distanței își dădu seama că nu prea îi iese să meargă și să se sărute cu el în același timp, așa că se aruncă asupra lui. El o purtă până la masă, dădu un șut scaunului și, în timp ce cu o mână o ținea pe ea, cu cealaltă dădu jos tot ce era pe bancul de lucru.

– Sam! exclamă ea râzând când el o ridică pe masă. Crezi că rezistă?

– Da, răspunse el.

Făcu un pas în spate și o privi așezată pe bancul de lucru, cu coapsele desfăcute.

– O, da! mai zise, cu glasul plin de dorință. E perfect.

Își dădu jos tricoul, făcând-o să se minuneze din nou la vederea pieptului său dezgolit. O eliberă repede și pe ea de tricou, de pantaloni, de lenjerie și de orice inhibiție și fărâmă de stăpânire de sine. Copleșită de atingerea mâinilor și a buzelor lui, în două minute tremura toată. Știa că trebuia să fie atentă la ceas, dar nu mai putea face altceva decât să se topească de plăcere în timp ce limba lui îi provoca senzații minunate între coapse.

Aproape căzu de pe masă, dar Sam o prinse strâns de picioare și n-o lăsă să se miște altfel decât tot mai aproape de gura lui.

– Sam...

Nu continuă, căci limba lui tocmai descoperise o zonă excepțional de sensibilă.

– O, Doamne! Îmi place la nebunie!

Iar el o atinse din nou.

Și din nou.

Apoi o frecă încet cu degetul mare, iar ea aproape că-i țipă numele.

– Ah, și asta! suspină. Și asta-mi place la nebunie.

– Dar ce zici de asta?

Își strecură un deget înăuntrul ei, în timp ce continuă să o atâțe și cu limba.

– Da! Ah, Sam, îmi place atât de mult...

– Dar asta?

Încă un deget și încă niște mișcări dibace ale limbii o făcură să-și piardă mințile de plăcere.

– Zi-mi, Becca! îi ceru el.

– Da, gemu ea, tremurând din tot corpul. Iubesc când faci asta...

Încercă să se controleze, să facă să dureze, dar nu reuși. Își dădu drumul, așa cum își dorise el.

Când își recăpătă suflul își dădu seama că el își așezase capul pe abdomenul ei și o săruta pe buric.

– În mine, îi șopti. Iubesc când ești în mine.

El o privi în ochi, apoi scoase din buzunar un prezervativ. Se asigură că amândoi sunt protejați și alunecă în ea.

– Ca acum? o întrebă, cu glasul plin de dorință.

Era cuprinsă de beția simțurilor și pe punctul să aibă încă un orgasm, așa că gura i se deconectă de creier.

– Da! suspină. Iubesc asta. Și pe tine, Sam. O, Doamne, te iubesc!

capitolul 26

Becca își dădu seama ce-i ieșea pe gură, dar era deja prea târziu. Cu o mână a lui Sam în păr, cu cealaltă pe fundul ei și cu el înfipt adânc în ea, îl simți cum îngheață brusc. Simți, dar asta nu putu să îi înfrâneze orgasmul. Se împinse înspre Sam, se agăță de el și se cutremură de plăcere. Cumva, cu o ultimă fărâmă de luciditate, își dădu seama că și el se lăsase în voia simțurilor și îl simți tremurând în brațele ei.

Numai că după aceea Sam nu o mai privi ca de obicei, cu acel zâmbet sexy pe buze. Nu-și lipi buzele de gâtul ei. N-o mai ținu în brațe. Nu făcu nici unul dintre gesturile pe care le făcea de fiecare dată după sex. Ieși din ea, își trase blugii și dispăru pe hol, probabil la baie, presupuse ea când auzi ușa închizându-se.

Becca oftă să se dădu jos de pe masă. Îi luă câteva clipe să-și recapete controlul asupra propriului corp și să-și adune lucrurile, nemaipomenind de minți. La naiba, nu-și putea aduna deloc mințile.

Deschise ochii i tresări văzându-l pe Sam chiar în fața ei, impunător și tăcut. Prea tăcut.

– N-am auzit când te-ai întors, zise ea.

El îi întinse cheile pe care, evident, le scăpase. Le luă și-i scrută chipul. Era absolut calm și imperturbabil.

– Trebuie să ajungi la centru, îi spuse el.

– Ce s-a întâmplat?

Nu îi răspunse. Nici nu făcu vreo mișcare.

– Sam, insistă ea, simțindu-și inima în gât. Am spus că te iubesc, iar tu... ei, bine, nu știu exact ce ai făcut, dar dacă în urmă cu o clipă erai atât de prezent acolo, cu mine, în următoarea parcă n-ai mai fost.

El clătină încet din cap.

– N-ar trebui să spui lucruri când n-ai cum să le zici serios.

Ea îl țintui cu privirea.

– Și de unde știi că nu vorbesc serios?

– Uite ce e, înțeleg, răspunse el. Trăiai foarte intens momentul și te-a luat valul. Dar trebuie să fii mai atentă.

Erau atâtea lucruri greșite în spusele lui că Becca nici nu era sigură cu care să înceapă.

– Și tu nu erai luat de val? Nu erai în febra momentului?

– Ba da. Știi bine că da.

Ea trecu la partea mai problematică a afirmațiilor lui.

– Bun, și... cum să fiu mai atentă?

Era confuză ca naiba, dar și rănită pentru că el se ținea la distanță cu atâta ușurință, iar ea nu putea să răspundă la fel.

– Tocmai ți-am spus că te iubesc. Dragostea n-are legătură cu controlul și cu atenția, Sam.

El o privi câteva secunde fără să spună nimic.

– Ai spus că pentru tine Lucky Harbor e doar o oprire pe traseu. O escală. Nu te îndrăgostești de o escală.

– Glumești? întrebă ea. Când am zis așa ceva? Când abia ajunsesem aici? Pe-atunci n-aș fi știut ce-i dragostea nici dacă mă pocnea în față. Iar tu chiar știi că lucrurile se schimbă. Și sentimentele se schimbă. Și mi-ai spus că nu îți e frică să te implici.

– Chiar nu-mi e.

– Câtă vreme nu apare în discuție vreo declarație de dragoste?

El îi întoarse spatele, băgă mâinile în buzunare și privi pe geam.

– O să stric și asta, zise el încet.

– Asta?

Sam ridică din umeri.

– Am stricat o grămadă de relații. Cam pe toate pe care le avea tata. Și pe urmă pe-ale mele.

Ea îi privi spatele încordat și umerii tensionați.

– Nu se poate să crezi asta.

Dar iată că putea. Ea clătină din cap, șocată.

– Sam, ce s-a întâmplat între tatăl tău și femeile cu care se vedea când erai mic ține numai de el și de ele. Erai doar un puști. Cum să te învinovățești pentru relațiile eșuate ale unor adulți?

– Atunci mă rezum la relațiile mele și ți-o spun pe față: nu sunt bun la relații de lungă durată. Nu merg niciodată.

Se agăța de orice, iar Becca simți asta.

– E suficient să meargă una. Cea potrivită, îi spuse ea.

Nu putea sau nu voia să o creadă, așa că se mulțumi să clatine din cap și ieși pe ușă.

Sam se trezi din somn și rămase cu ochii în tavan. „Nu sunt bun la relații de lungă durată", spusese. Și iată-l acasă, la el în dormitor, singur.

O profeție pe care și-o îndeplinise.

Se dădu jos din pat și ieși la o alergare lungă și intensă cu Ben. Problema cu alergatul, mai ales înainte de răsărit, era că făcea loc gândurilor să-i năvălească în minte. Așa că dădu muzica de la iPod mai tare și făcu tot posibilul să nu se mai gândească la nimic.

Dar gândurile se încăpățânau să îl asalteze, în frunte cu imaginea Beccăi și a expresiei dulci și deschise de pe chipul ei când îi spusese acele cuvinte. „Te iubesc". Știa că se așteptase ca el să-i întoarcă declarația, dar el nu fusese în stare s-o zică.

Dumnezeule!

Îl depășea complet. Nu reușea să înțeleagă de ce trebuie s-o spună. Iubirea nu se declară, ci se arată. Și, dacă ajungea cu Becca în acel punct – unde, recunoștea, poate că ajunsese deja –, atunci ea n-ar fi trebuit să aibă nevoie să-l audă spunându-i că o iubește. Ar fi știut-o.

Și, la o adică, faptul că spusese acele cuvinte, mai ales în acele momente, fusese un act egoist. Nesăbuit.

Pentru că acum totul se terminase.

În timpul alergării, el și Ben nu prea vorbeau, dar, după o tură până la ponton și înapoi, Ben se opri și-l privi lung.

– Ce e? făcu Sam.

– Tu să-mi spui. Vorbești singur.

– Ba pe dracu'!

– Ai zis că n-ai nevoie de rahatul ăsta.

– Păi nu am, spuse Sam.

Ben dădu din cap părând ușor amuzat.

– La ce rahat te refereai?

– La nimic.

– Nu cumva are legătură cu frumușica de profă de muzică?

Sam mijì ochii, iar Ben ridică din umeri.

– Frate, știi cum e-n orașul ăsta. Nu-i nevoie să încui ușa noaptea, dar secretele trebuie să le ții bine ascunse. Și oricum nu-i vreun secret că o placi pe frumușica de profă de muzică.

Sam clătină din cap.

– De ce nu-ți vezi de ale tale? Îmi aduc aminte că nu de mult ai devenit celebru în oraș după ce o anumită blondă s-a proțăpit în fața casei tale și ți-a turnat în gura mare toate secretele.

– Da, zâmbi Ben. Și eu eram sigur că n-am nevoie de rahatul ăla. Dar greșeam. Așa cum și tu greșești acum.

Și cu acea afirmație ridicolă se îndepărtă.

– Chiar nu am, spuse Sam dimineții. N-am nevoie de rahatul ăsta.

Dimineața nu-i răspunse.

Se întoarse acasă să facă duș și îl găsi pe tatăl lui în bucătărie, la laptop. Și pe Becca pregătind micul dejun.

Sam se blocă. La naiba, i se blocă și inima, în ciuda posibilei ostilități din privirea Beccăi. El, în schimb, îi zâmbi, căci era atât de-al naibii de fericit s-o vadă că voia s-o transmită cu toată fața. Ea, în schimb, îl privi cu răceală și îi întoarse spatele.

Da. Clar era ostilitate.

– M-am simțit rău, spuse tatăl lui. Slăbit. Te-am sunat, dar n-ai răspuns.

Sam își verifică telefonul. Nu avea nici un apel pierdut.

– Da, continuă Mark, evitând să se uite în ochii lui, cred că îmi scăzuse glicemia sau ceva.

Sam îl privi lung.

– Îmi scăzuse rău, adăugă Mark.

– De ce nu l-ai sunat pe Cole? Sau pe Tanner?

– Păi... nici ei n-au răspuns.

Becca îi aduse o farfurie, dându-l pe Sam la o parte ca să-și facă loc. Aproape că-l înghionti.

– Lasă-l în pace, zise ea. Are glicemia scăzută.

– Mereu are glicemia scăzută dimineața, răspunse Sam. De-asta am și o grămadă de mâncare în frigider, special pentru el. Nu trebuia decât să mănânce ceva și s-ar fi simțit mai bine în mai puțin de-un minut.

Becca se întoarse spre el cu mâinile în șolduri și cu acea expresie de femeie încăpățânată și scoasă din sărite.

– Nu e nici un deranj pentru mine să-l ajut.

– Ba bineînțeles că e. A trebuit să te trezești și mai devreme decât de obicei și urăști chestia asta. A trebuit să conduci până aici. Nu e responsabilitatea ta, Becca.

– Nu mă deranjează.

– Ei bine, ar trebui.

– De ce? făcu ea, mijind ochii. Doar pentru că tu nu ești capabil să simți ceva nu înseamnă că și eu sunt.

Asta era. Elefantul de două tone din încăpere. Simți că se enervează, la rândul lui, și-o țintui cu privirea.

– Crede-mă, nu vrei să avem discuția asta acum.

Ea ridică bărbia atât de sus că părea că-i curge sânge din nas.

– Ai perfectă dreptate.

– Vorbesc serios, Becca.

Mark își ridică farfuria.

– Știți ceva? Mă duc să mănânc dincolo...

– Nici poveste! zise Becca, amenințându-l cu lingura de lemn. Așază-te. Și mănâncă.

– Du-te dincolo, tată, îi ceru Sam.

Mark le transmise din priviri că probabil și el, și ea sunt nebuni, își luă farfuria și ieși din bucătărie, însă nu înainte să se aplece și să-i dea Beccăi un sărut pe obraz.

Ea oftă, se înmuie și-l îmbrățișă strâns.

Apoi Sam rămase singur cu Becca. Perfect. Exact unde nu voia să fie. Ea îl privi o clipă, clătină din cap și mormăi în barbă ceva care suna suspect de aproape de cuvintele „nemernic idiot" și apoi ieși din încăpere. El o urmă și ajunse la fix pentru ca ușile duble să i se închidă în nas.

– La dracu'!

Abia reuși să o prindă din urmă la ieșirea din casă. Era iritată. Și iute de picior. Dar el era și mai iute.

– Las-o baltă, îi zise ea. Am venit doar ca să văd cum se simte, nu ca să te văd pe tine. Și-acum că ai venit, îmi văd de drum.

– Își vezi de drum, repetă el.

– Da, spuse ea sec. Chiar îmi văd de drumul meu. De tot.

El o lipi de ușa de la intrare.

– Nu înainte să avem o discuție ca între doi adulți.

– Pe bune? întrebă ea cu un aer mirat, încercând să se elibereze și aproape lovindu-l din greșeală cu cotul în gură.

El o lipi și mai bine de ușă. Becca respira sacadat de la efort. Își suflă șuvițele care îi căzuseră pe frunte și ridică privirea spre el.

– Și ce-nțelegi prin discuție ca între adulți? Cumva ce-am făcut ieri, când mi-ai întors cuvintele împotriva mea? La dracu'! exclamă ea, luptându-se să scape. Dă-mi drumul!

– Nu ți-am întors cuvintele împotriva ta.

– Practic mi-ai zis că nu vorbesc serios. E același lucru. Pentru Dumnezeu, Sam, eu ți-am zis că te iubesc și tu ai reacționat de parcă aș fi încercat să te omor.

– Nu te-apuci să-i zici unui flirt de vară dintr-un oraș prin care ești doar în trecere că îl iu...

Nu-i venea deloc ușor să pronunțe cuvintele pe care ea le rostea cu atâta lejeritate.

– Dumnezeule mare, nu poți nici măcar să pronunți cuvintele?! exclamă ea și-l împrânci. Și află că pentru mine nu ești o aventură de-o vară. De fapt, știi asta foarte bine, așa că nu mai spune niciodată așa ceva!

– Tu ai spus că Lucky Harbor este doar o escală pentru tine!

– Spun multe chestii, mai ales la nervi. A, și că tot a venit vorba, mai am ceva să-ți zic: demisionez!

E! Asta-i bună!

– Stai liniștit, n-o să vă las în aer. Nu fac d-astea. Îți dau preaviz, Sam. O să-mi petrec următoarele 2-3 săptămâni căutându-mi înlocuitor și făcându-i instructajul. Ai avut dreptate, nu putem lucra împreună și să facem și... ce făceam.

Îl durea să o audă folosind timpul trecut.

– Ba nu demisionezi.

– Trebuie. O fac pentru mine. Iar tu o să mă lași să plec pentru că n-ai vrut de la bun început să lucrez pentru tine.

Dumnezeule! Îl omora cu zile.

O bătaie ușoară în ușă, din exterior, îi blocă pe amândoi.

– Mă scuzați, făcu Cole de cealaltă parte a ușii. Am tot așteptat un moment potrivit să întrerup, dar tot nu venea și... Am un apel pierdut de la Mark și am venit să mă asigur că e totul bine.

Becca dădu să se strecoare dintre Sam și ușă, dar el o prinse de mână.

– Am terminat, zise ea, încercând să se desprindă din mâna lui.

El o privi și zări toată suferința și durerea pe care i le provocase.

– Nu cred că am terminat, îi spuse el încet.

– Ba să crezi.

Se smuci din strânsoarea lui și se duse în bucătărie fără să se uite înapoi. Un minut mai târziu, auzi ușa de la cealaltă intrare trântindu-se. Plecase. Sam înjură în surdină și deschise ușa de la intrarea principală. Cole se uită lung la el.

– Ți-a spus „Te iubesc" și tu i-ai întors cuvintele împotriva ei?

Sam se pregăti să-i trântească ușa în nas, dar Cole era mai rapid și mai puternic decât părea, așa că își forță intrarea. Sam încercă să îl ignore și să se ducă după Becca, dar Cole îi tăie calea.

– Nu face asta! îl avertiză Sam.

– O să-i zici și tu c-o iubești? vru să știe Cole.

– Nu vorbesc cu tine despre asta.

Cole îl privi în ochi și înțelese adevărul. Nu, nu avea de gând să-i spună.

– Ești un cretin! îi zise.

Și mai avea multe de zi pentru că așa era Cole și nimeni pe lume, bărbat, femeie sau Dumnezeu însuși nu-l putea face să tacă dacă avea ceva de zis.

– Bun, știu că nu știi să te deschizi în fața altora, îi zise cel mai bun prieten. Știm cu toții asta. Dar...

– Știi un rahat, îl întrerupse Sam.

Cole îl ignoră pentru că știa, la fel ca Sam, că nimeni nu-l cunoștea pe Sam mai bine decât Cole însuși.

Absolut nimeni.

– Ai încredere, dar până la un punct dincolo de care nu treci. Înțeleg, ți se trage de la tatăl tău. De atâtea ori te-a făcut să te apropii și pe urmă te-a îndepărtat de atâtea ori. Nu pot să-mi imaginez cum a fost să treci prin asta, dar o idee tot am, pentru că am fost acolo, lângă tine, și am văzut cu ochii mei.

– Las-o baltă, Cole.

Evident că n-o făcu. Cole era incapabil s-o lase baltă.

– Numai că, zise el ca și cum nu l-ar fi auzit pe Sam, ai ajuns într-o casă bună când aveai mai mare nevoie, iar noi nu te-am alungat niciodată. Așa că ai văzut ce înseamnă încrederea adevărată și ai văzut că poate fi un lucru bun. Femeia asta pe care tocmai ai îndepărtat-o n-are ochi decât pentru tine. Și e genul de femeie care iubește trup și suflet, fără jumătăți de măsură. Ești în siguranță cu ea, Sam. Pricepi? Ești la fel de în siguranță cu ea pe cât e ea cu tine.

– Taci sau te fac eu să taci.

– Vezi tu, e amuzant, continuă Cole, pe care amenințarea nu îl impresionă. Toți te vedem drept tipul dispus să riște orice, în orice condiții. Și așa și e. Fizic.

– Vai de mine, mulțumesc, domnule psiholog!

– Însă nu-ți asumi niciodată riscuri când e vorba de ce simți. Emoțional, joci doar la sigur. Ții lumea la o distanță sigură. Poate pentru că ți-e teamă că cei de care te atașezi o să-ți fie luați. Ești prea încăpățânat să-ți dai seama că nu e așa. Iar după ce te-am auzit spunându-i Beccăi, cred că ești și cam prost.

Sam îl împinse și plecă fără un cuvânt. În primul rând pentru că rămăsese fără cuvinte și, poate, pentru că se cam temea că prietenul lui avea dreptate în tot ce-i spusese.

– Dacă vrei să fii un idiot, n-ai decât, spuse Cole, ridicând brațele în semn că se preda. Ai și tu dreptul, după atâția ani în care ne-ai dus în cârcă pe toți și ne-ai fost sprijin. Dar dacă asta ai de gând, atunci n-o mai ține încurcată, frate. Merită mai mult de-atât din partea ta. La naiba, și tu meriți mai mult din partea ta.

Înainte ca Sam să poată răspunde, Cole mai zise ceva.

– Și dacă într-adevăr își dă demisia din cauza ta, te iau la șuturi. Probabil o să am nevoie de Tanner să mă ajute, dar tot o s-o fac.

capitolul 27

Sam chiar era de acord cam cu tot ce spusese Cole. Becca merita mai mult din partea lui. Cât despre ce merita el, jurații încă deliberau. Așa că se duse la muncă. Își deschise atelierul și se opri în mijlocul încăperii, întrebându-se când oare încetase să îi mai placă singurătatea pe care i-o oferea acel loc și începuse să aștepte cu nerăbdare momentele pe care le petrecea acolo cu Becca. Uite că-și bătuse joc de tot.

„Te iubesc, Sam..."

Auzise exact aceleași cuvinte din gura tatălui său de atâtea ori de-a lungul vieții fără ca ele să aibă, de fapt, vreo însemnătate. Acele două cuvinte nu-i aduseseră niciodată nimic. Nici măcar o dată. Singurul lucru care îi adusese ceva bun fusese munca asiduă. Avusese mult de câștigat de pe urma muncii și absolut nimic de pe urma dragostei.

Acel gând îi dădu totuși un sentiment straniu. Pentru că lucrurile nu stăteau tocmai așa, de fapt. Cole și familia lui îi fuseseră alături ori de câte ori avusese nevoie. Îi oferiseră un adăpost deasupra capului și îl hrăniseră. Din partea lor avusese parte de dragoste.

Fără cuvinte.

Îi plăcea mult mai mult așa.

Trebuia să stea de vorbă cu Becca. Să o facă să înțeleagă că nu avea nevoie de afurisitele de cuvinte. Dar, ca în fiecare sezon, avură parte de o zi plină. Becca nu își vedea capul de treabă și de fiecare dată când el apărea la recepție, îl săgeta cu privirea.

Își spuse că era minunat că erau aglomerați. Afacerea avea de câștigat. După modul în care își trăise copilăria și adolescența și după lungii ani în care lucrare pe platforme petroliere 24 de ore din 24, 7 zile pe săptămână, în condiții pe care nu le-ar fi dorit nici dușmanilor, știa mai bine decât oricine cât de bine ajunsese. Îi plăcea munca actuală, îi plăcea lucrul în atelier, îi plăceau oamenii și, una peste alta, se descurcaseră mai mult decât decent. Făcuse tot posibilul să fie așa.

Doar că acum nu se mai bucura de nimic din toate astea. După masă, renunță să se mai prefacă a lucra și se duse din nou la recepție. Nu avea vreun plan anume, dar spera să-și facă unul pe parcurs.

Becca era în pantaloni scurți de blugi și în maiou, iar pe cap purta o pălărie de paie. Avea părul desfăcut, alunecându-i pe umeri. Șuvițele i se decoloraseră un pic de la soare. Umerii și brațele tonifiate îi erau bronzate, la fel și picioarele incredibil de lungi. Avea și câțiva pistrui pe care ea nu-i putea suferi, dar care lui îi plăceau. Îi plăcea să unească punctele. Cu gura.

Ea ridică privirea, de parcă i-ar fi simțit prezența. Era ocupată cu mai mulți clienți și-i aruncă privirea care spunea „Dacă vii mai aproape, ești un om mort". Dar Sam își dădu seama să furia pe care o afișa doar îi masca suferința. Că și pe ea o durea.

Și numai din cauza lui.

– Au! făcu Tanner, apropiindu-se de el și luându-l de după umeri. Se pare c-o ai grea de tot.

Sam îi dădu un ghiont în coaste, iar Tanner îl înghionti, la rându-i. În mod normal, Sam ar fi fost pregătit să încaseze, dar chiar în acel moment văzu un bărbat în preajma clădirii, aplecat, în afara razei vizuale a Beccăi. Și pentru că era concentrat asupra lui, ghiontul

lui Tanner mai că-l făcu să cadă în apă. Tanner începu să râdă, dar încetă imediat când văzu expresia de pe chipul lui Sam.

– Ce e?

– Ține-o ocupată pe Becca, îi zise el și se îndreptă spre Jase.

Jase îl văzu venind și se ridică.

– Salut, omule! zise, ridicând mâinile. Nu voiam decât o vorbă cu angajata ta, asta-i tot.

– Ea știe că ești aici? întrebă Sam.

– Nu.

– Atunci cară-te dracului de pe proprietatea mea.

Lui Jase îi pieri zâmbetul.

– Ce?!

– Ai auzit bine.

– Hei, stai un pic, făcu Jase clătinând din cap. Am nevoie să vorbesc cu sora mea.

– Serios? Dar te-ai gândi vreodată și la nevoile ei?

Jase clipi des.

– Ce mama naibii-i asta?

– E mesajul meu spus clar și răspicat. Cară-te! Acum!

Jase băgă mâinile în buzunare.

– Uite ce e, nu știu ce ți-a zis despre mine, dar să știi că eu și ea suntem în relații bune, așa că...

Sam îl apucă de guler.

– Chiar sunteți?

– Da... adică...

Jase închise ochii și clătină din cap.

– Bine, poate nu sunt chiar cele mai bune relații, recunoscu el. Dar nu e ce crezi.

– Vrei să știi ce cred? zise Sam, strângându-l tot mai tare ca să se asigure că îl urmărește cu atenție. Cred că ai lăsat-o să aibă grijă de tine toată viața ei, iar când a avut și ea o dată nevoie de tine, ai dezamăgit-o. Ai permis să fie rănită. Și să se simtă vinovată că a fost violată.

Dumnezeule, ar fi vrut să-l strângă de gât, să îl sufoce. Și, într-adevăr, Jase începu să icnească și să dea din mâini. Sam auzi ca prin vis cum Cole și Tanner îl strigă,

îi simți cum încearcă să-l smulgă pe Jase din strânsoarea lui, dar se ținu tare.

Până când auzi vocea ei. A Beccăi.

– Sam! Sam! Dă-i drumul!

Complet șocată, Becca se agăță de brațul lui tare ca fierul.

– Te rog, Sam, îi ceru, cu glasul tremurat.

De parcă „te rog" ar fi fost niște cuvinte magice, Sam îi dădu drumul. Jase căzu la pământ, încercând disperat să-și recapete suflarea. Becca îngenunche lângă el, îi evaluă scurt cu privirea ca să se asigure că era întreg. Apoi se uită la Sam.

– Ce naiba?

Sam făcu un pas în spate fără să scoată un cuvânt. Becca clătină din cap și se întoarse spre Jase.

– Ce cauți aici?

Cu o mână la gât, Jase îi aruncă lui Sam o privire înspăimântată. Nu era de mirare. Sam făcuse pasul în spate, dar în ochii lui strălucea încă furia, o furie aproape animalică. Respirația îi era calmă și regulată, dar pumnii îi erau strânși. Tanner și Cole îi erau alături, deopotrivă ca să-i țină partea și să-l împiedice să-l ucidă pe Jase.

– Încercam să ajung la tine, spuse Jase, dar am fost atacat.

Tanner scoase un sunet amenințător, gutural, dar Jase nu prinse avertismentul. Jase nu fusese niciodată bun la a înțelege avertismentele.

– Adică... frate! continuă el. N-am făcut nici pe dracu', dar a sărit la mine.

De data asta sunetul gutural și amenințător veni din partea lui Cole. Nici el, nici Tanner nu aveau habar de ce se petrecea sub ochii lor, dar nici nu conta. Erau frați de cruce și făceau front comun cu Sam.

– Jase, spuse ea încet. Nu e nici momentul, nici locul potrivit. Sunt la muncă. Du-te acasă.

– Păi... nu pot.

Ea îl privi în ochi și văzu rușinea și vinovăția din ei. Simți că i se strânge inima.

– De ce, Jase? O, Doamne... Ce ai făcut?

– Am... am nevoie de ajutorul tău, zise el și-i strânse mâinile implorator. Doar de data asta, Becca. Te rog.

Când îl auzi, parcă tot trecutul i se derulă în fața ochilor. Îl văzu când avea 5 ani iar ea, 7 ani și avea nevoie de ea să-i alunge temerile noaptea după ce în timpul zilei fusese agresat de colegi la școală. Îl văzu la 12 ani când avusese nevoie de ea să-l ascundă pentru că furase un metronom dintr-un magazin. Apoi îl văzu, zece ani mai târziu, ieșind de la dezintoxicare, dar arătând frânt, învins.

– Jase...

– E ultima dată, îi promise el în șoaptă.

Ea scoase o cheie din buzunar.

– Du-te la mine. Ajung și eu în câteva ore. Așteaptă-mă acolo.

El luă cheia.

– Jase... Promite-mi.

– Promit, spuse el pe un ton solemn.

Se ridicară amândoi. El își netezi cămașa, îi privi lung pe cei trei asociați și plecă.

Ea trase aer în piept și se întoarse spre micul grup de curioși care urmăriseră toată scena.

– Gata spectacolul! le zise. Avem reducere 25% în următoarea oră la accesorii pentru scufundări. Oferta e valabilă de-acum până într-o oră. Cine vrea să meargă la snorkeling? Haideți, primul venit, primul servit.

Un murmur veni dinspre mulțime. Lucky Harbour era plin de oameni cumsecade, dar și muncitori și mari amatori de chilipiruri.

– Echipamentul de snorkeling vine la pachet cu o bunăciune de instructor?

Lucille pusese întrebarea. Ridicase o mână și-l sorbea din priviri pe Tanner.

– Nu de alta, dar tare mi-ar plăcea să fiu... instruită, continuă ea.

Tanner avu o tresărire, dar restul lumii izbucni în râs și atmosfera se destinse.

Mulțumită că lucrurile reveneau la normal, Becca se îndreptă spre recepție.

– Becca.

Sam fusese cel care îi pronunțase numele, încet și cu blândețe. Ea se gândi să-l ignore, dar problema era că nu fusese niciodată în stare s-o facă. Nici când era Surferul Sexy și Morocănos. Nici când îi devenise șef. Și în nici un caz acum, când îi devenise mult mai mult. Trebuia să facă ceva în sensul ăsta, o știa foarte bine. Una era să își deschidă inima și să se îndrăgostească. Și cu totul alta era să fie singura dintre cei doi care își deschidea inima.

– Am de lucru, îi spuse.

Și se apucă de treabă.

Becca stătea în sala de așteptare a centrului de „recuperare" din Seattle. Îl urmărea cu privirea pe Jase, care se îndrepta spre asistenta care tocmai îi strigase numele.

După lucru se dusese acasă și-l găsise pe Jase umblând de colo-colo prin apartament. Părea înnebunit de îngrijorare și disperat să găsească o soluție.

– Am dat-o în bară rău de tot, îi zise el din capul locului. I-am furat lui Janet pastilele de Vicodin.

– Cine e Janet? întrebă ea nedumerită.

– O tipă pe care am cunoscut-o după concertul de aseară.

Becca îl privi fix.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Se pare că da. Putea să cheme poliția, dar n-a făcut-o. Doamne, Becca, am furat de la ea! exclamă el, trecându-și degetele prin păr și strângând cu furie șuvițele. M-am strecurat din patul ei, i-am umblat prin geantă și am luat pastilele. De-acum sunt și hoț? Un nenorocit de hoț? șopti el.

– Păi ești de ceva timp, încercă ea să glumească, dornică să-l mai binedispună. Mai ții minte când ai furat farduri din magazinul acela de la mall? Cei de-acolo i-au anunțat pe mama și pe tata și tu ai inventat repede ceva,

că vrei să devii travestit. Ceea ce era o mare minciună pentru că, de fapt, îți cheltuiseși banii pe marijuana și fardurile erau pentru prietena ta.

El o privi fix, apoi își frecă fața cu mâinile și râse slab.

– Doamne, Becca, încerc să dramatizez lucrurile și tu faci mișto.

Atunci ea deschise laptopul și căutară împreună centre de reabilitare. Jase îl alese pe cel din Seattle. Și iată-i pe amândoi acolo. Văzându-l cum se îndepărtează, ochii i se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, Jase. Ai grijă de tine.

Era slab, palid și speriat, dar încă din născare Jase știuse să facă spectacol. Așa că îi zâmbi Beccăi și-i trimise o bezea.

Ea simți o împunsătură în piept, dar reuși să zâmbească și să păstreze aparențele până când el dispăru pe coridor. Aflată alături, Olivia o luă de mână.

– Jase va fi bine, o să vezi.

– O să fie bine, repetă Becca, dornică să și creadă ce spunea.

– Vorbesc serios, zise iar Olivia. Mi s-a părut că era chiar hotărât.

Becca alese să creadă că era adevărat. Îi strânse mâna Oliviei și, pentru a doua oară în viața ei, plecă de lângă Jase.

La jumătatea drumului spre Lucky Harbor, Olivia spuse, pe cel mai firesc ton din lume:

– Ai de gând să-mi zici de ce plângi acolo, dar te prefaci că nu plângi?

Becca își trase nasul.

– E de la poluare. Mă ustură ochii.

Olivia privi cerul senin și ridică din sprânceană înspre Becca.

– Bine, am alergie, reveni Becca asupra răspunsului.

– La ce? vru să știe Olivia.

– La curiozitatea ta.

Olivia râse.

– Aproape că te cred. Pun pariu pe tot ce am că nu plângi din cauza lui Jase. Ai trecut la faza următoare. La următorul. La Sam.

Becca privi pe geam.

– Să nu pui niciodată pariu pe tot ce ai.

– Ce-a comis?

– Nimic.

Asta era și problema.

– Doar că... am crezut că îl cunosc, dar se pare că nu.

– Ba îl cunoști. Bărbații nu-s complicați. Trebuie să vezi cum reacționează un tip la trei chestii și o să știi exact ce fel de om e.

– Care-s alea trei chestii?

– Primul: Internetul lent.

Becca își aminti de prima ei zi de lucru, când observase ce greu mergea netul la recepție. Sam nu-și pierduse cumpătul, cum ar fi făcut fostul ei șef. Nu, pur și simplu nota chestii pe șervețele, agende, bucăți de lemn și orice îi mai pica în mână. Nu cu prea multă răbdare, căci pe lista numeroaselor calități ale lui Sam nu figura și răbdarea, dar avea resurse uriașe de calm. După nebunia din familia și din viața ei, el reușea să îi transmită o parte din acel calm.

Până de curând.

– Al doilea: să descâlcească instalația de lumini pentru bradul de Crăciun.

Își aminti de încâlceala de fire și de faptul că Sam cumpărase un set nou. și zâmbi.

– Ce e? întrebă Olivia.

– Am avut de descâlcit niște decorațiuni de genul ăsta și Sam a rezolvat problema. A cumpărat altele.

Olivia râse.

– Iubito, ăsta-i un bărbat de păstrat!

Ei bine, chiar încercase să-l păstreze.

– Bun, și care e al treilea lucru?

Olivia îi aruncă o privire scurtă.

– Felul în care face față isteriilor feminine.

O, da! Becca îl văzuse și în ipostaza cu pricina, în noaptea în care auzise zgomote la ușă și făcuse un atac de panică. Sam nu râsese de ea, n-o făcuse să se simtă aiurea. În acel moment era prea departe și în primă fază îl trimisese pe Cole să îi țină locul până avea să ajungă. Își aminti apoi de vizita inopinată a părinților ei. De fiecare dată când se confruntase cu o situație dificilă, Sam îi fusese alături.

Două ore mai târziu, Becca ajunse acasă și găsi în dreptul ușii mai multe cutii în care erau, printre altele, instrumente nou-nouțe pentru copii. Și o cartolină pe care scria: „Pentru noul tău curs de muzică". Fără vreun nume, fără vreo adresă. O donație anonimă.

Dar nu era nimic anonim în ce simțea. Era copleșită. Se simțea prețuită. Iubită.

Și rămase locului, înconjurată de cutiile cu instrumente noi. Și chiar atunci își dădu seama de un lucru. Nu avea nevoie de o cartolină. Știa precis din partea cui erau instrumentele.

Ce bărbat afurisit, încăpățânat și minunat!

capitolul 28

În dimineața zilei cu petrecerea, Sam se trezi extrem de devreme, știind că urmează o întreagă nebunie. Era treaz cu o oră înainte de ora obișnuită și nu era singurul. În fața atelierului îl așteptau Amelia și Mark. Ea, cu brațele încrucișate la piept și el, cu un aer vinovat.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Sam.

– Voiam să mă asigur că nu mai ai nevoie de ceva, dragul meu, zise Amelia, desprinzându-și privirea oțelită de pe Mark și apropiindu-se de Sam ca să-l sărute și să-l îmbrățișeze. În tot orașul se vorbește doar de petrecere. Lumea e încântată. M-am gândit să vin să-mi ofer ajutorul.

– Și eu la fel, spuse Mark.

Amelia pufni, iar Mark se încruntă la ea.

– Asta ce naiba a fost?

– Tată! făcu Sam.

– Nu, serios acum, îi spuse Mark Ameliei. Ai ceva să-mi spui?

– Ba bine că nu! Am venit aici să ofer tot ce pot. Timp, cuvinte de încurajare, orice e nevoie. Iar tu...

– Iar eu... ce? întrebă Mark mijind ochii.

– Cafea! interveni Sam. E clar, avem nevoie de cafea.

– Crezi că n-am venit să ajut, continuă Mark. Crezi că am venit să iau.

– Nu-i ăsta modul tău de operare? făcu Amelia.

– Poate chiar un mic dejun ar merge, mai încercă Sam. La local.

– Taci, Sam! îi spuse tatăl lui. Doamna are ceva de zis.

– Nu-i zici tu să tacă! se răsti ea.

Sam se pregăti să intervină, dar Mark arătă cu degetul înspre Amelia.

– Nu, fiule, vreau s-aud ce crede despre mine.

– Știi bine ce cred. Ești un...

– Cafeină! zise Sam. La recepție avem...

– Sam, dragule, făcu Amelia țintuindu-l pe Mark cu privirea, taci din gură!

Sam deschise gura să zică ceva, dar Mark i-o luă înainte.

– Fă ce-ți zice, fiule.

Doamne! Sam își frecă bărbia și se întrebă dacă așa se simțeau Cole și Tanner când aveau de-a face cu interfața lui morocănoasă de dimineață.

– Știți ce, de obicei eu sunt cel care se răstește la oameni înainte de răsăritul soarelui, spuse el.

Remarca nu reuși să înlăture tensiunea.

– Lucrurile se mai schimbă, îi zise Mark Ameliei. Oamenii se mai schimbă.

Cuvintele aproape că-l izbiră pe Sam. Semănau cu cele pe care i le zisese Becca. Îl privi țintă pe tatăl lui.

– Ce-ai spus?

– Poate nu încerc să-mi vindec doar ficatul, continuă el, adresându-i se direct Ameliei. Știu care e situația,

Am. Trebuie să mă crezi. Băiatul ăsta mi-a oferit totul. O știu foarte bine și acum încerc să mă revanșez. Să ofer și eu. Încerc să fiu ce are nevoie să fiu.

Cum? Poftim?

- N-am nevoie de nimic, interveni Sam.

- Greșești, fiule.

- Greșești total, fu de acord Amelia privindu-l în continuare pe Mark. Și ce crezi tu că are nevoie?

- De nimic, spuse Sam. De absolut nimic, la naiba!

- Are nevoie să învețe să fie fericit și să de deschidă în fața oamenilor. Să-i lase să se apropie de el.

- Și să se lase să se bazeze pe ei, continuă Amelia.

- Becca îl poate face fericit, îi zise Mark.

- Și-așa ajungem la discuția despre dragoste, completă ea.

- La capitolul ăsta nu m-am descurcat grozav. Recunosc asta și încerc să îndrept lucrurile.

- V-am zis că n-am nevoie de nimic, se încruntă Sam, dar nimeni nu-i răspunse.

La naiba, nimeni nici nu se uita la el.

- Lucrez la asta. E nevoie de timp. În timp a ajuns cum e acum și tot în timp își va reveni.

- Alo! Sunt și eu aici! făcu Sam, ridicând brațele. Sunt chiar aici! Sau am devenit invizibil?

Amelia rămase nemișcată, dar buzele strânse se mai decontractară un pic.

- Începi să pricepi, îi zise lui Mark.

El încuviință din cap.

- Mă-ntreb dacă să-mi folosesc invizibilitatea ca să fac bine sau rău, mormăi Sam.

Veni rândul lui Mark să pufnească. Amelia afișă un zâmbet slab și prudent și îl îmbrățișă din nou pe Sam, tare de tot.

- Totul va fi bine, îi spuse. Dacă nu faci vreo tâmpenie.

- Stai așa... dacă nu fac eu vreo tâmpenie?

- Da, tu, spuse și Mark.

Sam îi arătă cu degetul.

– V-ați pierdut mințile amândoi. Sunteți pa, la revedere. Plecați cu sorcova.

– Cum ziceam, mormăi Mark înspre Amelia. Trebuie lucrat la asta.

Îl îmbrățișă și el pe Sam.

– Sunt mândru de tine. Te iubesc, fiule.

Sam aștepta ca acele cuvinte spuse atât de lejer să-i provoace obișnuita senzație de furie, dar asta nu se întâmplă. Pentru că, brusc, cuvintele nu mai păreau spuse cu atâta lejeritate ca înainte. Nu era sigur ce să creadă.

– Sunteți plecați cu sorcova, repetă el și-i aruncă tatălui său cheile de la atelier. Mă duc să verific aranjamentele. Nu vă scoateți ochii cât lipsesc.

Când ajunse la locul unde urma să aibă loc petrecerea, Becca era deja pe plajă, un mic tiran în pantaloni scurți albi, maiou alb, fluier la gât, șapcă pe cap și clipboard în mână. Dădea indicații, arătându-se celorlalți ce și unde trebuie pus. Angajase puști de liceu ca să ajute la amenajare, iar ei cărau de colo-colo echipamentele pe care le închiriase special pentru petrecere. Bănci. Pubele. Copertine. Furnizorul de mâncare era localul Eat Me, iar cei de acolo ridicau cortul unde aveau să servească. Cole apăru în spatele lui Sam. Urmăreau împreună acțiunea.

– Chiar e deosebită, zise el.

Chiar atunci, Becca ridică privirea și îl văzu pe Sam uitându-se la ea peste cei treizeci de metri de haos organizat. La vederea acelor ochi mari, parcă nesfârșiți, simți că o parte din el despre care nu știa că se desprinsese se așeză cuminte la loc.

– Da, confirmă el. Chiar e deosebită.

– Și o s-o recucerești, spuse Cole. Nu-i așa?

Voia să spună ca da, dar adevărul era că Becca era genul de femeie care credea în cuvinte și avea nevoie de cuvinte.

– Nu te băga, îi ceru lui Cole.

Tanner se apropie de ei,

– În ce să nu se bage? făcu el.

– În nimic, spuse Sam.

– Se trage pe fund, îl informă Cole.

– Păi și care-i noutatea? întrebă Tanner.

Sam pufni și plecă de lângă ei.

– Unde te duci? întrebă Cole.

– La muncă. Încercați și voi din când în când.

– Nu și-a tras-o azi-noapte, e clar, concluzionă Tanner. Mereu se poartă de rahat când nu și-o trage.

Sam îl ignoră și ieși pe plajă. Becca se urcase pe o masă și tot umbla la umbrela de deasupra. Umbrelă care se închise peste ea. El deja zâmbea când auzi potopul de înjurături de sub materialul multicolor. Îi vedea doar picioarele goale și un pic din gambele bine conturate. Băgă mâinile pe sub umbrelă și cuprinse trupul de femeie caldă și furioasă. Ea țipă.

El își lăsă mâinile să alunece pe toată lungimea corpului ei înainte să redeschidă umbrela. Ea îi aruncă o privire acuzatoare.

– Cumva m-ai luat la pipăit de față cu toată lumea?

– Am făcut-o pe sub umbrelă.

– Nu-i amuzant.

Când îi văzu expresia îndurerată, lui Sam îi pieri zâmbetul.

– Ai dreptate. Chiar nu-i amuzant, Uite, Becca...

– Mi-ai cumpărat instrumente muzicale?

– Nu ție. Copiilor.

– De ce?

– Pentru că e de-ajuns să te vadă cineva cum le predai acelor copii ca să-și dea seama cât de mult înseamnă pentru tine. Iar pentru mine înseamnă ceva să știu lucrul ăsta.

Încercă să îi prindă privirea, dar parcă se lovea de un zid.

– Aveam ocazia să ajut. Și am făcut-o.

– Cred că te-a costat mii de dolari, zise ea pe un ton îngrijorat.

– Aveam banii, zise el simplu. Și acum tu ai un curs de muzică.

– Bine, dar...

– Gata, zise el blând, punându-i un deget pe buze. Becca, pui în acest program nu doar timp, ci și suflet. Dăruiești tot ce ai. Eu de ce să nu ofer puținul pe care-l pot oferi?

Ea clătină din cap și mormăi în barbă ceva care aducea a comentariu despre capacitatea lui de a fi mai încăpățânat chiar decât ea. Apoi sări de pe masă și se cățără pe următoarea. Sam o urmă și sări, la rândul lui, pe masă exact când ea desfăcea umbrela. Cu o mișcare scurtă, o închise la loc, peste ei, și-o trase lângă el pe Becca, care încă spumega.

Nasurile, piepturile, coapsele li se atingeau. Erau strâns lipiți sub umbrelă, ca o banană în coajă.

– Ce naiba faci? îl întrebă ea.

– Mă fac util.

– N-am nevoie. Și, ca să știi și tu, oamenii de care mă îndrăgostesc și care nu mă iubesc la rândul lor nu mai au dreptul să mă atingă și să mă pipăie, indiferent dacă suntem în văzul lumii sau sub o umbrelă.

– Hai să discutăm despre asta, îi ceru el.

Ea îl privi, parcă nevenindu-i să creadă.

– Pe plaja asta o să vină azi cam 500 de oameni. Am o listă cât China cu chestii pe care trebuie să le fac. Și...

– De cuvinte am avut parte toată viața, spuse el încet. „Te iubesc, Sam, du-te și adu-mi de băut." „Te iubesc, Sam, cară-te și tu undeva câteva ore." „Te iubesc, Sam, unde-s banii pe care i-ai primit de ziua ta de la buni? Tati are nevoie de un mic împrumut."

Becca oftă și-și puse palmele pe pieptul lui. Privirea i se îmblânzise.

– Sam...

– Îmi pare rău pentru cum am reacționat. Am fost un idiot de primă clasă. Eu...

– Domnișoara profesoară? se auzi de jos o voce de fetiță. Dumneavoastră sunteți?

Becca tresări și-l privi pe Sam cu ochi mari.

– Pink? Tu ești?

– Da, doamnă. Ce ojă drăguță aveți la unghiile de la picioare. Abia am ajuns, m-a adus tati. Sunt cu mai multe colege. Vin și băieții mai încolo. O să jucăm jocurile de care ne-ați zis. Cu cine sunteți acolo? Cu un băiat, mi-am dat seama, că are păr pe picioare și nu e dat cu ojă.

Becca încercă să se dea jos de pe masă, dar Sam o ținu locului. Ea îl privi lung.

– Sunt cu...

Ezită și miji ochii.

– Cu șeful meu, zise într-un sfârșit.

– Cel de la tobe?

Sam rânji, iar Becca își dădu ochii peste cap.

– Da. Cel de la tobe.

– Și ce faceți acolo? vru să știe Pink. Vă pupați?

– Nu.

– Dar o să vă pupați?

– Nu! Noi doar...

– Mai mult ca sigur o să ne pupăm, îi șopti Sam la ureche.

Becca se uită iar lung la el da, pentru că erau lipiți unul de celălalt, el o simți cum se înfioară. Și nu de frig.

– Instalăm umbrelele, îi zise ea lui Pink. Vin imediat. N-o să ne pupăm, i se adresă apoi lui Sam.

– O să-ți iasă vorbele astea pe nas, scumpo.

Ea nu-i zâmbi și nu se înmuie câtuși de puțin.

Era vina lui. Era încă departe de a fi rezolvat lucrurile în ce-i privea. Își trecu o mână pe spatele ei și prin părul ei.

– M-ai dat peste cap cu ce-ai spus atunci, recunoscu el.

– N-am vrut. Am spus-o fără să gândesc, complet spontan. Dar asta simt, Sam. Cu adevărat, îl asigură ea, iar suferința din glasul ei îi frângea inima.

– Becca...

– Nu. Vreau să auzi ce am de spus. Te atingeam, te priveam și mă gândeam că tot ce îmi doresc e să mă simt așa, împresurată de tine, consumată de tine, încălzită pe dinafară și pe dinăuntru de tine.

De fiecare dată când spunea „de tine" îl împungea în piept cu arătătorul.

– N-am mai simțit așa ceva până să te cunosc pe tine și am crezut, îți spun sincer că am crezut că și tu simți la fel. Privind în urmă, nici măcar nu regret că ți-am spus-o. Și cred în continuare că și tu simți la fel. Am văzut-o în ochii tăi. Și mai cred că la un moment dat ai fi ajuns în punctul în care să mi-o și spui.

Sam închise ochii și o simți cum se blochează și rămâne nemișcată. Când îi redeschise, expresia de pe chipul ei era de înfrângere.

– N-ai fi ajuns niciodată în acel punct, spuse ea pe un ton lipsit de inflexiuni. Nu mi-ai fi spus-o niciodată.

capitolul 29

Becca își simțea inima bătându-i nebunește și ochii plini de lacrimi. Încercă să se dea jos de pe masă, dar Sam o opri. O cuprinse cu un braț pe după mijloc, iar cu cealaltă mână îi ridică bărbia spre el. Ea făcu tot posibilul să nu se lase impresionată și mișcată de apropierea dintre ei, dar eșuă lamentabil.

– Așa este, îi zise el. Nu aveam de gând să spun acele cuvinte.

O, Doamne! Se simțea atât de umilită că obrajii îi luaseră foc. Începu să se zbată să scape. Nu-și dorea decât să iasă de-acolo, să plece de lângă el. Începu să vibreze un telefon. Al ei. Respinse apelul. Imediat începu să sune telefonul lui Sam. Și el respinse apelul.

– Becca...

– M-am deschis în fața ta și te-am lăsat în sufletul meu. Complet. Ți-am spus totul, inclusiv lucruri pe care nu le-am mai spus altcuiva. Iar tu ai rămas distant și reținut. Ferească Dumnezeu să-ți intre cineva în bârlog!

– Tu n-ai intrat. Ai dat năvală.

– Aș fi așteptat să mă inviți, dar cred c-aș aștepta și-n ziua de azi.

Inspiră cu dificultate înainte să continue:

– Și e o tâmpenie chestia asta pe care mi-o tot spui, că să nu mai trăiesc în trecut. Tu îți trăiești prezentul așa cum o faci tocmai din cauza trecutului tău. Și știi ce? E la fel de rău ca faptul că eu nu pot să mă detașez de propriul trecut. Cu alte cuvinte, amândoi suntem defecți!

Începu să se lupte cu umbrela ca să se dea jos, ignorând complet entitatea de peste 1,85 metri, plină de testosteron și atitudine rebelă care era blocată alături de ea. Iar când testosteronul și atitudinea rebelă prinseră glas, cuvintele o făcură să înghețe.

– Nu mă pricep să am încredere.

Parcă simți un pumnal în inimă. Își lipi fruntea de stâlpul umbrelei și închise ochii, pătrunsă de suferința din glasul lui.

– Nu ți-am dat nici un motiv să te îndoiești de mine, zise ea blând. Am fost a ta înainte să știi. Nu te-aș fi dezamăgit niciodată, Sam, încheie ea, privindu-l în ochi.

– Nu asta am vrut să spun, zise el, trăgând aer în piept. Eu...

– Hei! făcu Tanner de undeva de jos. Discuția voastră e fascinantă, pe cuvânt, dar va trebui s-o lăsați pe mai târziu. Avem alte probleme.

– Problemele pot s-aștepte, spuse Sam, privind-o fix pe Becca.

– Becca o să fie de altă părere, spuse Tanner.

Rahat! ce mai era? Becca se lăsă pe vine, ieși de sub umbrelă și sări de pe masă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Tanner.

Simți că Sam sărise, și el, de pe masă și stătea în spatele ei, dar îl ignoră. Avea de gând să-l ignore pentru totdeauna. Sau până când avea să-i treacă ceea ce simțea pentru el. Orice-ar fi venit mai întâi.

– A fost amuzant, zâmbi Tanner. Patru picioare, două de femei și două de bărbat, ieșind de sub o umbrelă. Și ceva scandal. Cred că Lucille v-a filmat, în caz că o să vreți să rememorați momentele astea.

Sam îi aruncă o privire deloc prietenoasă.

– Nu vreți, să-nțeleg. OK. Problema e că trupa antamată de Becca tocmai ne-a anunțat că n-o să mai cânte.

– Ce?! exclamă ea.

– Păi da, se pare că aseară membrii formației au ieșit în oraș și au mâncat la un local de sushi care oferă câtă mâncare poți duce. Acum sunt toți la cazare și-și varsă mațele.

– O, Doamne!

– O să fie OK, îi zise Sam.

– Serios? Cam cum? îl întrebă ea. Cum poate să fie OK fără muzică la petrecere?

– Avem jocuri, mâncare și oceanul la doi pași, spuse el pe un ton echilibrat. Crede-mă, oamenii din Lucky Harbor știu să se distreze. Nu-i nevoie să intrăm în panică.

– Sam, dar e o petrecere.

Becca își dădea seama că vorbea pe un ton din ce în ce mai ridicat, dar nu se putea controla. Și nu-și putea controla nici anxietatea.

– Nu e doar o petrecere, de fapt! continuă ea. E o petrecere mare, cea mai mare a anului! Am pus totul la cale, v-am forțat mâna, că nici unul dintre voi trei nu voia să faceți asta... și vreau să iasă perfect. Așa că normal că intru în panică și chiar vă rog frumos să intrați și voi!

El avu tupeul să îi zâmbească, de parcă ieșirea ei temperamentală ar fi fost simpatică de-a dreptul.

– Sam, avem nevoie de muzică. Muzica face afurisita asta de lume să se-nvârtească.

– Credeam că dragostea.

Ea mijì ochii.

– Aha, deci poți pronunța cuvântul.

Tanner pufni, apoi simulă un acces de tuse când Sam se uită iar urât la el.

– Poate ar trebui să vă las un pic singuri, zise Tanner și îi zâmbi Beccăi. Fă-l praf, dulceață!

După ce prietenul lui plecă, Sam o întoarse pe Becca spre el.

– Serios, scumpa mea, totul va fi OK.

Ea clătină din cap și îi evită privirea. Alese să se uite spre plajă. Copiii de la ora ei de muzică erau acolo, aproape toți. Se jucau în nisip, se fugăreau, se distrau de minune. Simți o împunsătură în inimă gândindu-se la cât de ușor e totul când ești copil.

– Becca.

Se uită în sfârșit la el. Nu mai zâmbea, dar privirea îi era blândă. Caldă. Hotărâtă.

– Știu cât de important e pentru tine, zise el. Și că ți-au fost puse-n brațe tone de chestii de făcut.

– Sunt bine, răspunse ea, nedorind să-și amintească de săptămâna de tot rahatul pe care o avusese. Dar e treaba mea. O să rezolv lucrurile. Cumva.

El își coborî mâinile pe șoldurile ei.

– Vreau să te rog ceva.

– Ce?

– Să ai încredere în mine că pot să ajut. Că pot să găsesc o soluție pentru ca petrecerea să fie un succes. Iar apoi să găsesc o soluție pentru noi doi.

Glasul îi era blând, dar hotărât.

Simți că i se umple inima.

– Sam...

El o sărută scurt, dar intens, apoi plecă. Becca rămase locului câteva clipe, apoi își dădu seama că pe plajă venea tot mai multă lume. Aerul era fierbinte, sărat și răsuna de râsete și bună dispoziție. Lumea chiar se simțea bine. Părea că întreg orașul răspunsese „Prezent". Trase aer în piept și își reluă munca de supervizare. O oră mai târziu, totul mergea deja uimitor de bine. Mâncare era din belșug, iar băutura curgea neîntrerupt. Copiii mai mici se jucau aproape de apă, sub supravegherea adolescenților angajați de Becca de la centrul recreațional. Ceva mai târziu apăru și echipa de pirotehniști și astfel începură pregătirile pentru spectacolul cu artificii de la lăsarea întunericului. Plaja continua să se aglomereze. Unii se înghesuiau la standurile unde câțiva artiști pictau petrecăreții. Avea loc și

un concurs de hula-hoop. Adolescenții făceau bodyboarding sau flirtau. Adulții mâncau, beau și se relaxau sub soarele după-amiezii.

Până la urmă aveau și muzică. Sam se activase și improvizase un sistem audio folosind tableta, o boxă și un cablu. Se lăsă înserarea, iar Becca deja străbătuse mulțimea pentru a suta oară. Îi era cald, era obosită, epuizată, dar în al nouălea cer. Reușise.

În fine, mai puțin partea cu muzica. Iar gândul tot nu-i dădea pace. Dar brusc observă mișcare în zona unde ar fi trebuit să fie formația. Sam era acolo și îi îndruma pe liceeni pe care ea îi angajase să ajute. Trăgeau niște scaune pe scenă și...

– O, Doamne! șopti ca pentru sine.

Instrumentele.

De la cursul ei de muzică.

Instrumentele cumpărate de Sam. Și orga ei electronică. O luă într-acolo, mai întâi în mers, apoi în fugă și se opri brusc în spatele lui Sam.

– Ce naiba faci?

– N-ar trebui să înjuri când sunt copii de față, o atenționă el.

– Bine, dar...

Copiii începură să se așeze pe scaune, ținându-și instrumentele. Sam le zâmbi, iar ei îl priviră încântați, cu chipurile strălucitoare.

– Sam, zise Becca, care se simțea în prag de infarct. Ce se petrece?

El se apropie și o trase înspre el.

– Nu face asta, îi ceru ea.

– Ce să nu fac?

Ea se eliberă din strânsoare.

– Nu pot gândi limpede când mă atingi.

El o privi de parcă o considera și foarte dulce și drăguță, și o mare pacoste.

– Sau când te uiți la mine, completă ea.

Așa că ce făcu el? O prinse mai strâns, îi luă fața în mâini și o apropie de el.

– Trebuie să lămurim câteva lucruri, zise el.

– Nu e chiar momentul...

– Aveai dreptate mai devreme, continuă el. Nu intenționasem niciodată să îți spun acele cuvinte.

Ea rămase nemișcată, se gândi la ceea ce tocmai auzise, decise că îi displăcea profund și încercă să se retragă. El o apucă mai strâns.

– Nu intenționasem să le spun, reluă el, pentru că pentru mine nu au însemnat niciodată nimic și nu mi-au dat decât dureri de cap. Întotdeauna aveam de plătit un preț pentru ele, într-un fel sau altul. De data asta, cu tine, am crezut că faptele mele vor fi suficiente.

Auzindu-l încetă să se mai zbată și-l privi în ochi.

– Of, Sam...

– Eu am tot auzit cuvintele astea, toată viața, fără să însemne ceva. Am crezut mereu că iubirea se arată, nu se declară. Râse și clătină din cap. Doar că într-o bună zi, ai apărut tu, Becca. Nu mă așteptam.

– Știu, doar că...

El îi apăsă buzele cu arătătorul.

– Eu încă nu-mi revin din surprinderea că eram dispus să ajung cu tine în acel punct.

– În acel punct? repetă ea, cerând să îi traducă ce voia să spună.

– În acest punct. Ai devenit parte din mine. La fel de importantă și de bază precum respiratul. Simt pentru tine lucruri pe care nici nu le pot numi. Dar și unele pe care le pot numi.

Ea suspină și privi în jur, curioasă dacă îi auzea cineva. Când copiii se adunaseră pe scenă, mulțimea se mutase într-acolo și înconjurase podiumul. Acolo sus era și orga ei, parcă râzând de ea. Becca simți că panica îi dă iar târcoale, dar Sam o luă de mână.

– Poți să faci asta, îi zise cu blândețe.

– Ce anume?

Dar el îi dădu drumul și se duse la marginea scenei, cu fața la public.

– Bine ați venit la prima petrecere anuală a firmei noastre!

Mulțimea izbucni în ovații.

El zâmbi, iar Becca simți tresărirea fiecărei femei din mulțime.

– Noi, cei de la Ambarcațiuni Lucky Harbor, ne-am bucurat tot anul de serviciile oferite de firmele din oraș. Și le vom aprecia și pe cele viitoare. Azi a venit rândul nostru, al meu, al lui Cole și al lui Tanner, să vă mulțumim. Dar întâi de toate, nu s-ar cuveni să nu vă rog să mă ajutați să-i mulțumesc Beccăi Thorpe pentru... ei, bine, pentru tot, spuse el, după ce-o privi scurt.

Lumea începu să strige, să aplaude și să scandeze, iar ea le făcu tuturor timid cu mâna. Sam le făcu un semn celor cu artificiile, care erau în așteptare.

– Sper că o să vă placă spectacolul...

– Sam! șopti ea.

El ridică un deget înspre mulțime și zâmbi din nou, paralizându-i pe toți cu frumusețea și buna lui dispoziție, apoi se apropie de Becca și-i vorbi de parcă ar fi fost doar ei doi pe lume.

– Ce faci? șuieră ea.

– Pregătesc lansarea artificiilor.

– Și de ce elevii mei sunt pe scenă cu tot cu instrumente? întrebă ea, știind deja răspunsul.

– Poți să faci asta, zise el din nou, fantastic de sigur pe el.

Normal că era sigur, că doar nu el își punea fundul la bătaie.

– Ce vrei să spui? De ce vorbești limbi străine? Nu pot să... Se opri și-și duse mâna la piept. Inima îi bătea nebunește. O, Doamne! O să fac atac de cord. Nu glumesc. Nu pot să... Sam, știi că nu pot cânta în fața unor străini.

El o mângâie ușor pe brațe.

– Nu sunt străini, scumpo. Sunt prietenii tăi.

Se uită înspre public și-i văzu pe Cole, Tanner, Mark, Jack, Ben, Jax, Lucille, Amelia, Lance, Mark, Olivia...

Sam avea dreptate. Aceia oameni erau prietenii ei. Țineau la ea, iar ea ținea la ei.

– Bine, dar...

Făcu eforturi să înghită, dar nodul din gât era cam cât o minge de fotbal și nu se dădea dus.

– N-am făcut repetiții, continuă ea cu mare greutate.

– Ba am făcut, domnișoara profesoară! strigă Pink. De mai multe săptămâni, nu mai știți?

– *God Bless America*, șopti Becca.

Sam încuviință din cap.

– *God Bless America,* repetă el și o îndrumă spre orga electronică.

– Ai intrat prin efracție la mine-n apartament ca s-o iei? îl întrebă.

– Nu. Am folosit cheia.

– Dar n-ai cheie de la mine de-acasă.

El zâmbi.

Avea cheie. Avea cheie pentru tot, inclusiv pentru inima ei. La naiba!

– Sam...

– Fă o încercare, Becca. O să te descurci grozav, ai cuvântul meu. Și după aia te așteaptă o cutie de floricele cu aromă de șuncă.

Ea rămase tăcută câteva clipe.

– Iar mi-ai cumpărat floricele cu aromă de șuncă?

– O cutie nou-nouță, o asigură el, apoi vorbi cu glas mai scăzut. Și niște prezervative. Nici unul albastru.

Făcu un gest către echipa de pirotehniști, iar mulțimea tăcu.

– Să-i spunem bun venit orchestrei orașului nostru. Haideți să-i aplaudăm la începutul primului lor concert!

Publicul aplaudă și strigă, iar Becca aruncă o privire panicată înspre Sam. Lângă el era Tanner, care rânjea cu gura până la urechi.

– Nu pot să cred că-ți mituiești femeia cu floricele.

– Și cu sex, zise Sam, pe un ton foarte serios. Nu uita de sex.

Becca își înăbuși un hohot de râs isteric și se întoarse înspre copii. Cu toții zâmbeau teribil de încântați. Spera doar că de data asta vor reuși să își amintească melodia.

– 1, 2, 3...

Îi așteptă să înceapă, dar nu se auzi decât liniștea. De parcă brusc ar fi devenit cu toții timizi și emoționați, copiii împietriră, uitându-se înspre public cu ochi mari, ca niște căprioare în lumina farurilor.

– 1, 2, 3... repetă ea.

Nimic.

O, Doamne!

Mulțimea începu să se foiască, dar rămase tăcută. În public erau mame, tați, prieteni... cu toții voiau ca cei mici să-și atingă visurile. Așa că nimeni nu se arătă nemulțumit sau nerăbdător. Becca nu avea de ce să își facă griji că lumea se va simți dezamăgită pentru că plătise, să zicem, prea mult pe bilet, iar spectacolul se dovedise un fiasco. Lucky Harbor voia ca spectacolul, cei mici și ea să reușească. Așa că trase aer în piept și li se adresă copiilor.

– Hei! Uitați-vă la mine, le spuse pe un ton calm și blând.

O privire cu toții. Doamne! Doamne, știa atât de bine ce era în sufletele lor. Cunoștea panica sufocantă pe care o simțeau. Și pe care o simțea și ea, aproape gâtuind-o. Dar ei se uitau la ea cu ochii lor mari și nevinovați și contau pe ea. Se duse și-și luă orga electronică.

Sam îi spusese că poate face asta. Iar Sam avea mereu dreptate. Îi cuprinse cu privirea pe cei mici, rând pe rând, și le zâmbi.

– Sunt doar eu, le șopti. Eu, familia și câțiva prieteni. Atât. E un cântec pe care îl știe toată lumea. Nu trebuie decât să începem și toți vor cânta cu noi. OK?

Dădură toți din cap semn că erau de acord.

Iar ea le zâmbi din nou, simțindu-și inima cuprinsă de căldură, dragoste și mândrie.

– 1, 2, 3...

Termină de numărat și începu să cânte partea introductivă, uitându-se în permanență la copii. Erau doar ea și copiii...

Pe măsură ce cânta, se simțea mai în largul ei. Inima tot amenința să îi sară din piept, dar frica se mai estompase și în locul ei începea să simtă acea senzație atât de veche că abia o mai recunoștea.

Încântare.

Reluă partea introductivă și de data asta copiii i se alăturară, deși nu tocmai ca la carte. Câțiva erau cu jumătate de măsură în urmă, iar Pink și Kendra erau cu jumătate de măsură înainte. Exact ca în viață.

Când ajunseră la refren începură artificiile. Publicul începu să cânte alături de ei și la finalul piesei se întâmplase deja minunea – toată lumea cânta la unison, în armonie. Becca făcea eforturi să păstreze măsura pentru că i se pusese iar un nod în gât.

„Credeam că faptele mele sunt de ajuns."

Cuvintele lui Sam îi rămâseseră în minte și în inimă și nu-i dăduseră pace pe toată durata cântecului. Nu-i spusese niciodată că o iubea pentru că sperase că faptele și acțiunile lui erau de ajuns. Adevărul era că tot ce făcuse pentru ea și față de ea vorbea de la sine. Îi oferise un loc de muncă. O susținuse, o încurajase să-și urmeze inima, fie că era vorba de muzică sau de orice altceva o făcea fericită. O ajutase să își depășească trecutul. Îi ținuse partea în fața familiei ei. Venise într-un suflet când se speriase de moarte. Oricând avusese nevoie de ceva, el fusese acolo.

Faptele vorbeau în locul lui, tare și răspicat.

Îi arătase că o iubește prin fiecare privire, prin fiecare atingere, prin fiecare gest.

Artificiile încetară, cântecul se termină și mulțimea izbucni în aplauze. Copiii se ridicară și făcură o plecăciune. Becca dădu și ea să facă o plecăciune, dar se izbi de un zid de cărămidă. Era pieptul lui Sam.

– Sunt atât de mândru de tine, îi șopti el la ureche.

Becca tremura. Era de la adrenalină, o știa. Dar îl avea pe Sam lângă ea, cuprinzând-o cu brațele.

– Uită-te la mine, îi ceru pe un ton serios.

Ea ridică privirea ca s-o întâlnească pe a lui.

– Știu că țin oamenii la distanță. Fac asta pentru că știu că în orice clipă poți rămâne fără ceva sau cineva la care ții. Dar tu, Becca... zise el, clătinând din cap, tu ești înăuntru. Ești în sufletul meu, scumpa mea. Ai trecut de sistemul meu de apărare, ai trecut de zidurile cu care m-am înconjurat. Și dacă trebuie să fac față, trebuie să faci și tu.

Mulțimea încă aplauda și striga. Ea îl privi întrebător.

– Ce tot spui?

El deveni serios. Foarte serios și foarte aprins, cu privirea concentrată asupra ei.

– Spun că sunt îndrăgostit de tine.

Își trecu degetul mare peste obrazul ei într-un gest atât de plin de tandrețe că o făcu să închidă ochii.

– Spun că te iubesc atât de mult că mă doare. Mereu. Că vreau să rămâi aici, în Lucky Harbor, și să fii cu mine cât timp o să mă vrei. Și sper că asta-nseamnă mult timp de-acum încolo, pentru că mi-am făcut o viață tare mișto și vreau să faci parte din ea. Cu totul.

Ea îl privi în ochi.

– Ai... ai pronunțat cuvintele.

– Așa e.

– Ai pronunțat cuvintele, repetă ea, minunându-se. Nu-i așa?

Din primul rând al mulțimii, Lucille se aplecă înspre ea.

– Da, drăguțo. Ți-a zis că te iubește. Ai probleme cu auzul, poate n-ar strica să te duci luni la doctorul Scott.

Dar Becca n-avea de gând să lase pe nimeni să îi distragă atenția de la Sam.

– Nu voiai să le spui, dar ai făcut-o, totuși. Pentru mine.

– Întotdeauna pentru tine.

Sam ignoră mulțimea din fața lor și o sărută prelung, pe îndelete, adânc. În sărutul lui erau toate răspunsurile.

Sărutul lui îi spunea cât de mult o iubea. Și i-o spusese de la bun început.

Când termină, se desprinse și își trecu degetul mare peste buza ei de jos.

– Suntem bine? o întrebă.

Lucille duse palmele pâlnie la gură și-i strigă Beccăi:

– Drăguță, vrea să știe dacă sunteți bine!

Becca îi confirmă cu un semn al capului și se întoarse spre Sam.

– Dacă ținem cont că tot ce-mi doresc ești tu, aș zice că suntem mai mult decât bine. Chiar perfect.

epilog

O lună mai târziu, Becca primi un telefon de la agenție. Îi dăduseră constant de lucru, iar ea se descurcase foarte bine. Iar de data asta o anunțau că îi ofereau unul dintre cele mai importante conturi, o firmă americană de autoturisme.

În sfârșit.

Becca închise, râse și începu să danseze chiar pe puntea bărcii. Băieții erau răspândiți care încotro și se bucurau de ultimele zile ale lui septembrie.

Fusese o vară nebună, cea mai frumoasă și intensă din viața Beccăi. Așa că în acea zi își luaseră liber, lucru care se întâmpla foarte rar, și ieșiseră la pescuit. Un fel de-a spune, că deși undițele erau aranjate, dar băieții stăteau lungiți în diverse poziții, cu câte-o bere, ochelari de soare, complet nemișcați și relaxați. Pescuitul era ultima lor preocupare.

Fusese ideea lui Sam să o scoată pe Becca cu barca. Nu-i convenise când Tanner și Cole spuseseră că vin și ei, dar cedase, până la urmă și avuseseră parte de o zi minunată.

Cole zâmbi când o văzu dansând.

– Bine-ar fi să nu predai în viața ta cursuri de dans, zise el.

– Mie mi se pare că dansează destul de drăguț, interveni Tanner. Are ritm de gagică albă, dar până la urmă contează entuziasmul. Mi-aș forma o părere mai clară dacă ai repeta mișcările, dar în bikini, zise el cu ceva speranță în glas, privind ținuta Beccăi, compusă din tricou și pantaloni scurți. Poate ar trebui chiar să stabilim un nou cod vestimentar la muncă. Să vii în bikini.

Sam îl pocni peste ceafă.

– E femeia mea! zise el și o trase pe Becca în poala lui.

– Alo! Mai subțire cu manifestările astea pe barcă! spuse Cole.

– Voi ați ales să veniți neinvitați, îi reaminti Sam. Așa că asta e, tăceți și înghițiți. Ia, zi, iubito, ce e nou? îi zâmbi el Beccăi.

– Am primit un client important.

– Sunt mândru de tine, îi spuse și o sărută cu căldură.

Ea îi mângâie bărbia cu barbă de două zile.

– Ai idee cât de mult te iubesc?

El îi mușcă ușor buza de jos, apoi îi prinse ceafa cu mâna și o sărută din nou.

– Arată-mi, îi șopti la ureche.

– Sfinte, mormăi Tanner înspre Cole. Ăștia doi sunt ca iepurii.

Cole oftă, se ridică și se îndreptă spre cârmă.

– E timpul să o luăm din loc. Aveți și voi răbdare până ne întoarcem.

Sam zâmbi cu ochii la Becca.

– O să-ncerc.

Ea îi întoarse zâmbetul. Fusese o lună pe cinste, poate cea mai bună din viața ei. Preda muzică, scria melodii pentru reclame și uneori cânta la Love Shack, când se făcea foarte târziu și nu mai erau clienți. Asta când nu dormea în brațele lui Sam. Uneori rămâneau la el acasă, dar de cele mai multe ori Sam îl lăsa pe tatăl lui să se bucure de întreg spațiul și stătea la Becca.

Iar ea adora asta. Îl adora pe el. Adora viața în sine.

Mai mult, Jase tocmai ieșise de la dezintoxicare. Becca vorbise cu el cu o zi înainte și i se păruse că avea un tonus bun, chiar foarte bun. Nu voia să-și reia imediat concertele. Avea de gând să petreacă mai mult timp cu părinții și să intre într-un studio de înregistrări, să vadă cum i-ar merge.

Era optimistă și, când Sam îi dădu jos ochelarii și o sărută, își dădu seama că era optimistă în legătură cu multe lucruri.

După treizeci de minute ajunseră la docuri.

Becca dăduse anunț la ziar ca să găsească un ajutor la recepție și să aibă astfel mai mult timp pentru cursurile de muzică. Găsise persoana perfectă.

– Salut, fiule!

Mark prinse parâmele și îi ajută pe băieți să aducă barca la mal și să o ancoreze.

Becca îl evaluă dintr-o privire. În ultima lună nu-i mersese grozav cu sănătatea și îi schimbaseră tratamentul. Dar, cel puțin în acea zi, arăta bine și asta era îndeajuns. Știa că Mark e încântat că poate lucra și că îi plăcea să se facă util. Plus că în multe zile ajunsese la muncă aproape la timp.

– Ai reușit? îl întrebă Mark pe Sam.

– Ce să reușească? se interesă Cole.

Mark îi aruncă o privire, apoi se uită iar la Sam.

– Cum ai făcut-o cu păcălicii ăștia doi după tine?

Sam strânse buzele.

– Nu i-a plăcut? întrebă Mark, apoi se întoarse spre Becca. Nu ți-a plăcut?

– Tată, las-o baltă. Dumnezeule!

Becca își luă rucsacul și cutia cu floricele pe care Sam i-o oferise dimineața, la îmbarcare, și coborî de pe barcă.

– Ce să-mi placă? îl întrebă pe Mark.

El atinse cutia cu degetul.

– A, îmi place la nebunie când îmi ia floricele, zise ea. Doar că n-am apucat să le mănânc. Sam mi-a distras atenția de fiecare dată.

Sam avea o expresie de-a dreptul chinuită.

Becca îl privi fix și simți un fior ciudat în stomac. Simțea că îi scapă ceva.

Ceva important.

Mark se uită la Sam și izbucni în râs.

– Biet nenorocit! Fraierule! Aproape că-mi pare rău pentru tine.

Sam se frecă pe față și oftă din rărunchi.

Becca lăsă jos rucsacul și desfăcu cutia.

Înăuntru, floricele.

– Becca... începu Sam și întinse mâna după cutie.

Ea luă un pumn de floricele și începu să rontăie, iar delicioasa aromă îi inundă papilele gustative. Cole se întinse și el după cutie, dar ea se feri.

– E a mea!

– Frate, n-ai învățat că nu trebuie să te bagi niciodată între o femeie și floricelele ei? îl mustră Tanner.

Becca mai luă câteva guri și atunci văzu, pe fundul cutiei, o cutiuță îmbrăcată în catifea neagră, cam prăfuită de la floricele.

Simți că i se taie respirația.

– Știam că o să ți se facă foame la un moment dat, zise Sam. Dar aș fi preferat să n-avem spectatori când o să se întâmple.

Le aruncă celorlalți doi o privire.

– Trebuia să mă gândesc mai bine, mai spuse.

Ea îl privea fix, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Sam băgă mâna în cutie.

– Hei! protestă Cole. Cu el împarți, dar cu mine nu? Credeam că suntem prieteni!

Tanner îi puse mâna la gură.

Sam scoase cutia, o conduse pe Becca, aproape teleghidată, către o bancă de pe docuri și se ghemui alături.

– Oi fi eu cam încet, dar, din fericire, învăț din greșeli.

Deschise cutia, iar înăuntru era un inel cu diamant care o ului și o lăsă fără cuvinte. Un inel care vorbea despre cât îi era de dedicat și cât de mult o iubea. Despre stabilitate, calm și acceptare.

– O, Sam!

– Adică „O, Sam, te-ai descurcat de minune" sau „O, Sam, ești un idiot"? Că e o mare diferență, iubito.

Tanner îl prinse pe Mark pe după gât și-i acoperi și lui gura cu mâna.

– E atât de frumos! șopti Becca cu un nod în gât și lacrimi în ochi.

Sam îi zâmbi.

– Te iubesc. Fii a mea, Becca. Mărită-te cu mine.

Mark reuși să se elibereze din strânsoarea lui Tanner.

– Fiule, s-o întrebi, nu să i-o ceri.

Sam îi aruncă o privire deloc filială.

Mark se strâmbă.

- Da, bine, nu mă mai amestec. Uitasem. Scuze.

Luă mâna lui Tanner și și-o puse singur peste gură.

Becca izbucni în râs și îl privi pe Sam, pe acel bărbat impunător, puternic, stoic care se strecurase atât de dibaci pe sub radarul ei emoțional că nici nu-l văzuse venind.

Își pusese inima pe tavă, iar ea îl știa că nu era deloc răbdător în asemenea situații. Așa că îl mângâie pe obrazul neras și se aplecă spre el.

- Da, îi șopti cu buzele lipite de ale lui. Voi fi a ta. Dar să știi că asta înseamnă că și tu devii al meu. Ești pregătit?

El zâmbi.

- E tot ce mi-am dorit vreodată.